

ຊຸບທວງ ຈຸນນະປຸງ: ຈຳກວດກວາງ
ປະຖານະສິກຊາ ໒໐໑໑

หญิงทอง

ฉบับประจำภาคกลาง
ปีการศึกษา ๒๕๑๑

สารบัญ

หน้า

สารคดี

สรุปข่าวในรอบ ๓ เดือน
กรุสภา—สถาบันอาชีพครู
เสียงกระซิบจากฝ่ายใต้
กินอาหารอย่างไรจึงจะมีรูปร่างสวย
ทำเนียบคนเก่ง
แมรี คอเวลดี้
Agreement
วิธีทำให้ผู้อื่นรัก

.....
นายเชื้อ วิชัยดิษฐ์
ส.ส.ญ.
ออมทรัพย์ คำอาจ
คงประทีป
P.P.
บ. บ้านหมี่
วินัย โสมคี

เรื่องสั้น

ความหลัง
บันทึกของคนแล้ว
วงเวียนชีวิต
วาติกันภาคพิเศษ
กระท่อมจอมขวัญ
ผู้ต้องหา

พ. พงษ์บุญญา
เปี้ยก ป็อกแป็ก
พาวิกา
กอกอ้อ
บดินทร์
โรจนา ประพันธ์รส

บทร้อยกรอง

ความสุขของคนทุกข์
ย่างเทพสตรี
รักน้อยกว่า
อาลัย
สัญญาใจ
ยามคิดถึง
คิดถึงเขาทำไมก็ไม่รู้?
ผัดจิ้งหะ
รอยยิ้ม
ดวงใจในฝัน
รอยมลทิน

ประทีป พุฒแหก
วนาลี เทวินทร์
สนธยา
ภักดิ์
น้องน้อย
ป. นิลนนท์
เอี่ยมขวัญ
กล
กล ชีพเหล็ก
เกรือทิพย์
ปุ่นวาริก

ปกิณกะ

สมบัติของผู้ดี
ลักษณะของผู้ดี
ความอยาก
อมยิ้ม
อังกฤษทอดกรอบ
คำว่า “พลเมืองดีนั้นคืออะไร?”
แต่คนไว้คำ

.....
.....
ปาทองโก้
.....
“บอน”
.....
ธวัชตรี

๒๕๒๕

มโนภาพ ครึ่งหลัง ยังฝัง แน่น
ร่มดินแดน "รัยง" สูงศักดิ์ศรี
สัญลักษณ์ประจักษ์ซึ่งตรึงฤดี
ณ ถิ่นนี้เคยสุขสันต์ทุกวันมา
ถ้าจากไปไกลกันก็ฝันบ้าง
อดีตสร้างสัมพันธ์ไว้ให้วนหา
ยุงพยานสัญลักษณ์ประจักษ์ตา
คอยถามว่าใครทนอจะรอใคร ?

ปก ● วินัย โสมคี
บรรณาธิ ● "วิรัชศ"

ล่าครุฑทอง
 ล่าครุฑทอง
 ปังทอง
 ล่าครุฑทอง
 ปังทอง
 ปังทอง
 ปังทอง
 ปังทอง

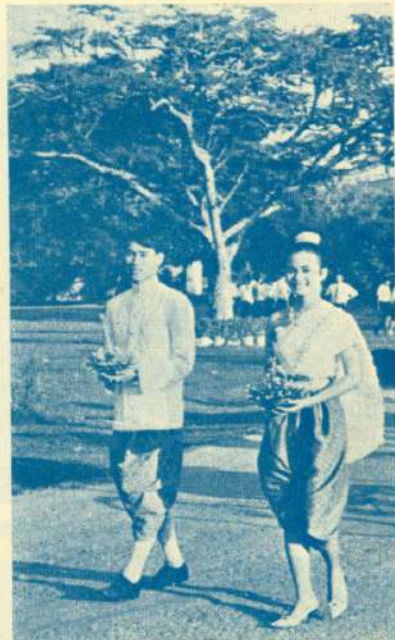

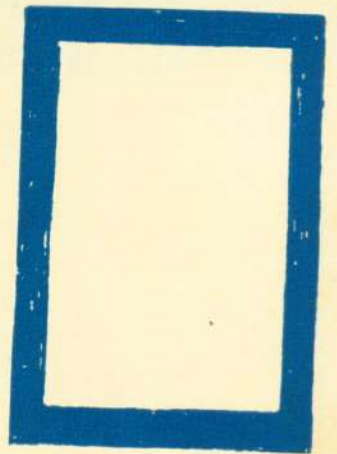
คิดครุฑทอง

M

ย่า! นครสวรรค์

วันดนตรี • ห้องสมุด

๕๑ ๗๐๑ ๑๗ มกราคม

วันเพ็ญเดือนสิบสอง

ครูชนบท

กีฬาชาย

คำขวัญ

อยู่โรงเรียน	เหมือนบ้าน	สำราญจิต
ต้องช่วยคิด	บูรณะ	และสร้างสรรค์
อย่าทำลาย	สิ่งของ	ใช้ร่วมกัน
ถนนไวให้	น้องนั้น	ใช้ต่อไป

บุญฉวี พรหมโสมปกรณ์กิจ

ผู้อำนวยการวิทยาลัยครูเทพสตรี

เราทั้งหลาย	ได้ชื่อเป็น	นักศึกษา
จงไม่หา	ความรู้	อย่าอยู่เฉย
มีสิ่งใด	ไม่รู้	อย่าละเลย
เร่งเอื้อเอื้อ	สอบถาม	เนื้อความพจน์
อันปัญหา	ทั้งหลาย	ที่สงสัย
ต้องชวนชวาย	ค้นให้ดี	ขมิขมัน
ห้องสมุด	มีวิชา	สารพัน
ควรเลือกสรร	หาอ่าน	ทุกวันไป

ศรีลยา เสริมหงส์

อาจารย์หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

สรุปข่าวในรอบ ๓ เดือน

ข่าววิทยาลัย

วิทยาลัยเปิดเทอมใหม่

หลังจากการปิดเทอมต้นเพื่อให้นักเรียนได้กลับบ้านและพักผ่อนเป็นเวลา ๑๐ วันแล้ว ทางวิทยาลัยก็ได้เปิดเทอมใหม่เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ศกนี้ คณะอาจารย์ และนักเรียน ต่างก็กลับมา คร่ำเคร่งต่อการเรียนการสอนกันอีกครั้งหนึ่ง

การประชุมอาจารย์

เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ทางวิทยาลัยได้จัดให้มีการประชุมคณะอาจารย์ทั้งหมด ณ ห้องประชุม ของศูนย์ การ ศึกษา ภาค ๖ โดยมีท่านผู้อำนวยการเป็นประธาน การประชุมได้ปรึกษาเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ คือ

๑. เรื่องอาจารย์ที่ปรึกษา
๒. เรื่องการสัมมนาคณะผู้อำนวยการ และอาจารย์ที่จังหวัดยะลา ซึ่งท่านผู้อำนวยการและอาจารย์ ศรัลยา เสริมพงศ์ หัวหน้าฝ่ายวิชาการได้ไปร่วมสัมมนามา
๓. เรื่องการปรับปรุง การดำเนินงานของฝ่ายธุรการ ฝ่ายวิชาการ และฝ่ายอื่น ๆ ของวิทยาลัย

๔. การสัมมนาเรื่องจริยศึกษา

๕. การอบรมทางวัฒนธรรม

ผลการคัดเลือกนักเรียนเพื่อรับทุน

อุดหนุนนักเรียนฝึกหัดครู

เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายนนี้ ทางวิทยาลัย ได้ ประชุม คณะกรรมการ คัดเลือกนักเรียนเพื่อรับทุนโรงเรียนกัณฑ์การ มีจำนวนนักเรียนที่ได้รับทุนดังต่อไปนี้ คือ:—

ทุนจังหวัดลพบุรี

๑. ทุน ป.กศ. ชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๘ ทุน

๒. ทุน ป.กศ. สูงปีที่ ๑ จำนวน ๑ ทุน

ทุนจังหวัดนครนายก

๑. ทุน ป.กศ. ชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๕ ทุน

๒. ทุน ป.กศ. สูงปีที่ ๑ จำนวน ๑ ทุน

ทุนจังหวัดสิงห์บุรี

๑. ทุน ป.กศ. ชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๕ ทุน

๒. ทุน ป.กศ. สูงปีที่ ๑ จำนวน ๑ ทุน

ข่าวอาจารย์

อาจารย์ไปช่วยราชการ

๑. อาจารย์ อุไรวรรณ อมาตยกุล ไปช่วย ปฏิบัติราชการ ที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

๒. อาจารย์รวีวรรณ จันทร์ทอง ไปช่วย ปฏิบัติราชการ ที่โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์มาใหม่

๑. อาจารย์ปิติ กาญจนโหติ วุฒิ ป.ม. การเรือน ก.ศบ.

๒. อาจารย์เจริญศรี เจริญวัฒน์ วุฒิ ก.ศบ. (ประวัติศาสตร์)

พิธีแจกทุนเพื่อการศึกษา

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ นี้ได้มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคทุนเพื่อการศึกษาแก่นักเรียนที่ยากจน เรียนดี มีความประพฤติเรียบร้อย และช่วยเหลือกิจการงานของวิทยาลัยจำนวน ๑๒ ทุนด้วยกัน ทางวิทยาลัยได้กำหนดทำพิธี มอบทุน โดยมีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในวันที่ ๙ ตุลาคมศกนี้ ทุนที่มอบมีดังนี้ คือ

๑. ทุน ธ.ศ.ท. ๔ ทุนๆ ละ ๗๐๐ บาท

๒. ทุน ศิริพรรณ-โอภาส ๑ ทุนๆ ละ ๗๐๐ บาท

๓. ทุน กวี เทวัญระวี ๑ ทุนๆ ละ ๗๐๐ บาท

๔. ทุน เถกิง น้อยพันธ์ ๒ ทุนๆ ละ ๓๕๐ บาท

๕. ทุน ศิษย์เก่าวิทยาลัยครูเทพสตรี ๑ ทุนๆ ละ ๓๕๐ บาท

๖. ทุน อาจารย์ประวิตร ทิยะพานิช ๓ ทุนๆ ละ ๗๐๐ บาท

การแข่งขันกีฬาสาธิต

เพื่อเป็นการส่งเสริมการกีฬาของวิทยาลัย ทางสภานักเรียน จึงได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาสายขึ้น มีทั้งหมด ๔ สายคือนักเรียน ป.กศ. ปีที่ ๑ อยู่สาย ๑ นักเรียน ป.กศ. ปีที่ ๒ อยู่สาย ๒ นักเรียน ป.กศ. สูง ปีที่ ๑ อยู่สาย ๓ นักเรียน ป.กศ. สูง ปีที่ ๒ และนักเรียน ป.ป. อยู่สาย ๔

กีฬาที่แข่งขันมีฟุตบอล บาสเกตบอล ชาย-หญิง แฮนด์บอลหญิง เริ่มการแข่งขันตั้งแต่วันที่ ๒๓ กันยายน เป็นต้นไป การแข่งขันนี้จะมีทุกวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ซึ่งจะใช้เวลาการแข่งขันทั้งหมด ๖ สัปดาห์และจะมีการชิงชนะเลิศในตอนต้นภาคเรียนหน้า

ข่าวการศึกษา

งบประมาณเพื่อการศึกษาประจำปี ๒๕๑๒

งบประมาณปีการศึกษา ๒๕๑๒ ได้มีการตั้งงบประมาณเพื่อการศึกษาไว้เป็นจำนวนมากทั้งสิ้น ๓๘,๙๙๒ ล้านบาท หรือร้อยละ ๑๖.๒ ของงบประมาณรายจ่ายทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นจากงบประมาณปีนร้อยละ ๑๕.๙

ตามงบประมาณรายจ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด นี้มิได้มีโครงการปรับปรุงและขยายการศึกษาในระดับต่างๆ ทั้งนี้ คือ

ระดับประถมศึกษา มีงบประมาณสำหรับก่อสร้างอาคารเรียนเพิ่มขึ้น และปรับปรุงอาคารเดิมที่ไม่สมบูรณ์ รวมเป็นเงินงบประมาณ ๒๐๐ ล้านบาท ทำให้สามารถรับนักเรียนเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๑๒ อีกประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ คน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้น ประมาณ ๔ ล้านคน ทั้งจัดให้มีอุปกรณ์การเรียนเพิ่มขึ้นกว่าปีก่อน

ระดับมัธยมศึกษา ได้รับงบประมาณเพื่อเปิดโรงเรียน มัธยมเพิ่มขึ้นในส่วนกลางโรงเรียนและส่วนภูมิภาค ๒๐ โรงเรียน รวมเป็นโรงเรียนมัธยมทั่วประเทศ ๔๘๑ โรงเรียนและให้ปรับปรุงโรงเรียนมัธยมเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมเพิ่มขึ้นตามโครงการที่ได้เริ่มมาแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ อีก ๔ โรงเรียน รวมเป็น ๑๗ โรงเรียนทั้งให้ปรับปรุงโรงเรียนมัธยมระดับจังหวัด และ

๔

ระดับอำเภอตามโครงการช่วยเหลือของยูนิเซฟเพิ่มขึ้นอีก ๓๘ โรงเรียน

ระดับอาชีวศึกษา จะมีการก่อสร้างอาคารเรียน โรงฝึกงาน และอาคารประกอบอื่นๆ ในโรงเรียนเกษตรกรรมและโรงเรียนการช่าง อุตสาหกรรมตามโครงการพัฒนาอาชีวศึกษา ๒๕ แห่ง เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒๐ ล้านบาทเศษ และส่งครูไปศึกษาต่อและฝึกงานในต่างประเทศ เพื่อปฏิบัติการตามโครงการนี้ ๒๒๐ คน

นอกจากนี้ จะมีการเปิดโรงเรียนเกษตรกรรมเพิ่มขึ้นอีก ๒ แห่ง ที่จังหวัดตาก และราชบุรี ให้รับนักเรียนได้แห่งละ ๒๗๐ คน และตั้งหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่เพิ่มขึ้นอีก ๙ หน่วย รวมเป็น ๒๗ หน่วย เพื่อฝึกฝนอาชีพให้แก่ประชาชน เพิ่มขึ้นอีกปีละประมาณเก้าพันคน

ระดับศึกษาศึกษา จะมีการเร่งรัดผลิตจำนวนครูชั้นปริญญา และครูประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาให้เพียงพอแก่ความต้องการในทุกสาขาวิชาการ โดยจะได้ปรับปรุงและขยายวิทยาลัยวิชาการศึกษาในส่วนภูมิภาคเพิ่มขึ้นอีก ๓ แห่ง ที่จังหวัดพิษณุโลก สงขลา มหาสารคาม จะสามารถรับนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นอีก เป็นประมาณ ๘๐๐ คน และขยายชั้นเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครู ทั่วประเทศ เพื่อให้ผลิตครูระดับประกาศนียบัตร

วิชาการศึกษาเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๓๕๐๐ คน
ระดับอุดมศึกษา ในปี ๒๕๑๒ นี้
 ได้มีโครงการจัดตั้ง คณะทันตแพทยศาสตร์
 แห่งที่สอง และเภสัชศาสตร์แห่งที่สองใน
 มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ใช้งบประมาณ
 ในการเตรียมงานขั้นต้นเป็นเงิน ๖.๐๘ ล้าน
 บาท ซึ่งจะรับนักศึกษาทันตแพทยศาสตร์
 และเภสัชศาสตร์เพิ่มขึ้นอีกได้ประมาณ ๘๐
 คน โครงการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ โรง-
 พยาบาลรามธิบดีนั้นได้ดำเนินการก่อสร้าง
 อาคาร ส่วนใหญ่ใกล้ จะเสร็จ เรียบร้อยแล้ว
 และกำลังจัดหาเครื่องใช้ ในการแพทย์ อุป-
 กรณ์การสอนให้พอกับ ที่จะเปิดทำการได้ ใน
 ปี ๒๕๑๒ เงินที่ได้จ่ายไปแล้วรวมทั้งที่จะ
 ต้องใช้ในปี ๒๕๑๒ เป็นจำนวนทั้งสิ้น
 ๒๑๒.๓๐ ล้านบาท มีเตียงรับคนไข้ในชั้น
 แรก ๓๕๐ เตียง ตรวจคนไข้ภายนอกได้
 วันละประมาณ ๑๒๐๐ รับนักศึกษาแพทย์ได้
 ปีละ ๖๐ คน รับพยาบาลและนักเรียนผดุง
 ครรภ์ชั้นละ ๕๐-๗๐ คน ผู้ช่วยพยาบาล
 ชั้นละ ๓๐ คน และพนักงานวิทยาศาสตร์
 ปีละ ๒๐ คน

ส่วน มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์
 จะเริ่มก่อสร้างอาคารเรียน อาคารปฏิบัติ
 การในโรงฝึกงาน และหอพักคณะวิศวกรรม
 ศาสตร์ ที่ศูนย์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จังหวัด
 สงขลา ซึ่งรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ได้

ประมาณ ๖๐ คน และก่อสร้างอาคารเรียน
 หอพักนักศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ที่ศูนย์
 มหาวิทยาลัยจังหวัดปัตตานี เพิ่มเติมอีกเพื่อ
 รับนักศึกษาได้ชั้นละประมาณ ๘๐ คน โดย
 ใช้เงินค่าก่อสร้างและอุปกรณ์ การสอนประ-
 มาณ ๓๘.๗๖ ล้านบาท และจะปรับปรุง
 ขยายคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์ โดยก่อสร้างอาคารจัดหา
 เครื่องมือ สร้างหอพักให้รับนิสิตเพิ่มขึ้น
 เป็นชั้นละ ๘๐ คน ในการนี้ต้องใช้เงินงบ
 ประมาณ ๖.๙๓ ล้านบาท สำหรับมหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ได้รับงบประมาณ สำหรับเป็นค่า
 ใช้จ่ายในการเตรียมงานที่จะขยายมหาวิทยา-
 ลัยไปที่ถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี โดย
 จะเริ่ม ปรับปรุงบริเวณ และถมดิน บางส่วน
 เป็นเงินประมาณ ๔ ล้านบาท

แก้ปัญหาขาดครู

การอบรมผู้สำเร็จการศึกษาชั้น ม.ศ.
 ๓ หรือ ม. ๖ เพื่อช่วยเหลือจังหวัดที่ขาด
 แคลนครูที่มีวุฒินั้น เป็นโครงการที่คณะ
 รัฐมนตรีอนุมัติให้กรมการฝึกหัดครู กระ-
 ทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการมีวัตถุประสงค์
 สงค์เพื่อช่วยเหลือจังหวัดที่ขาดแคลนครูที่มี
 วุฒิ หรือในท้องที่กั้นการจัดหาครูทำการไม่
 ได้ โครงการนี้กรมการฝึกหัดครู จะรับผู้
 เรียนสำเร็จชั้น ม.ศ. ๓ หรือ ม. ๖ ซึ่งจังหวัด

ต่าง ๆ เป็นผู้คัดเลือกส่งไปอบรมวิชาครูเป็นเวลา ๖ เดือน ผู้ที่ผ่านการอบรมจะได้รับวุฒิบัตรวิชาครู พ.กศ. ได้ ๑ ชุดตามโครงการจะอบรมรวม ๓ รุ่น ๆ ละ ๔๒๐ คน สำหรับรุ่นแรกได้อบรมเสร็จสิ้นไปแล้ว เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ และกำลังจะอบรมรุ่นที่ ๒ ในปีนี้

ผู้ผ่านการอบรมดังกล่าวแล้ว จังหวัดจะได้บรรจุให้เป็นครูวิสามัญ และส่งไปทำการสอนในท้องที่กันดาร หรือในโรงเรียนที่หาครูมีวุฒิไม่ได้ ทั้งนี้ยอมแล้วแต่อัตราว่างและความจำเป็นของแต่ละจังหวัด เพราะนโยบายของการศึกษาต้องการผู้มีวุฒิเท่านั้น

สมบัติของผู้ดี

๑. ผู้ดีย่อมรักษาความเรียบร้อย
๒. ผู้ดีย่อมไม่ทำอุจาดลามก
๓. ผู้ดีย่อมมีสัมมาการะวะ
๔. ผู้ดีย่อมมีกิริยาเป็นที่รัก
๕. ผู้ดีย่อมเป็นผู้สง่า
๖. ผู้ดีย่อมปฏิบัติงานดี
๗. ผู้ดีย่อมเป็นผู้ใจดี
๘. ผู้ดีย่อมไม่เห็นแต่แก่ตัวถ่ายเดียว
๙. ผู้ดีย่อมรักษาความสุจริตซื่อตรง
๑๐. ผู้ดีย่อมไม่ประพฤติชั่ว

จาก "สมบัติของผู้ดี" ของ
เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี

ความสุขของคนทุกข์

ประทีป พุกชากิจ

ทางนกงุงพร้าวใบตอนใกล้ค่ำ
ตะวันตำราไวกัดขอบหา
หมูนกบินกลับรังเป็นครั้งคราว
หัวกร้าวนึกถึงวันซึ่งผ่านไกล
ภายใต้ฟ้าเดียวกันกับวันนี้
ผิตรงที่ผิวดินเป็นดินใหม่
เมื่ออาทิตย์จวนลับกับทิวไม้
เคยอยู่ไกล ไครคนหนึ่งซึ่งแสนดี
ยังคงซึ่งแสนซึ่งถึงวันเก่า
ใบหน้าเศร้าติดตามาถึงนี้
“พี่คะ.....เราจากกันแล้ววันนี้
ลพบูรีคงไกลเกินไปเยือน”
แผ้วกระซิบปลอบใจให้สิ้นหมอง
ทั้งที่ครองทุกข์ ใจเกินใครเหมือน
กับน้ำใสตลอดตาจนพราวเดือน
ย่ำคำเตือนให้มันในสัญญา
กับเกลียวคลื่นม้วนลาคโถมหาคกว้าง
ถ้อยเตือนร้างราไปไร้คุณค่า
เพียงชั่วไม่ถึงปีที่ผ่านมา
ข่าวแว่วว่ามีคนใหม่ครองใจเธอ
ฉันรออยู่ตรงนั้นแล้วที่รัก
แผ่นดินหนักกลบร่างอย่างคนเชื่อ
มีรักดวงรอนขวัญจนหวนเพื่อ
ยินเสมอ...เธอสิ้นทุกข์...ฉันสุขพอ

คุรุสภา—สถาบันอาชีพครู

นายเชอ วิชัยดิษฐ์

เลขาธิการคุรุสภา

๑. คุรุสภาคืออะไร

—เป็นสถาบัน อาชีพครู ระดับ ชาติ
ความสำคัญของ อาชีพครู ต่อสังคม
และหน้าที่ความรับผิดชอบของครู ก่อให้
เกิดสถาบันอาชีพครูขึ้น โดยพระราชบัญญัติ
ครู พุทธศักราช ๒๔๘๘ เพื่อส่งเสริมงาน
อาชีพครูเป็นส่วนรวมในข้อสำคัญโดยย่อทั้ง
ต่อไปนี้ คือ

- (๑) งานของ วิชาการ ของอาชีพ
ครู
- (๒) งานทางควบคุมส่งเสริมจรรยา
มารยาท วินัยครู
- (๓) งานสวัสดิการ
- (๔) งานบุคคลแทน ก.พ. และ
ก.จ.

โดยเฉพาะข้อนี้เป็นงานพิเศษ เป็น
ไปตามนโยบายของ รัฐบาลทั้งอดีตและปัจ
จุบัน เพื่อความมั่นคงของอาชีพครู ซึ่ง
เกี่ยวเนื่อง กับการ บริหารงาน บุคคลแทน
ก.พ. และ ก.จ.

๒. ความเป็นมาของคุรุสภา

—งานในหน้าที่ครู แต่เดิมมามิใช่
งานอาชีพ แต่เป็นหน้าที่ทางศีลธรรมใน
ทางอบรมสั่งสอน ทำนองเดียวกับพ่อแม่
ครูทำงานสืบต่อจากพ่อแม่ และ
ร่วมมือกับพ่อแม่ ปรากฏตามประวัติการ
ศึกษา เช่น การศึกษาในวัด ตามตระกูล
ตามบ้านผู้เป็นครูบาอาจารย์ จนถึงเกิดมี
โรงเรียนเป็นลำดับมา

—การปฏิบัติหน้าที่ของครูในสมัยไม่
เป็นงานอาชีพนั้น ครูปฏิบัติหน้าที่ด้วย
ความสำนึกในความ สำคัญของภาระหน้าที่
และด้วยความรักชอบอันแท้จริง ก่อให้
เกิดผลดีในการศึกษาอบรมเกิด จารีตของครู
หลักความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ และ
กับบุคคลอื่นๆ จนเป็นวัฒนธรรม จารีต
ประเพณีเกี่ยวกับครู สังคมรับรองงานของ
ครูทำให้เกิด “สถาบันครู” ขึ้นในสังคม
เป็นสถาบันสำคัญในบรรดาสถาบันสำคัญทั้ง
หลายในสังคมไทยสืบมา

—การเปลี่ยนแปลงในสังคมเป็นลำดับมาในเรื่องการศึกษาอบรม เช่นเกิดโรงเรียน เกิดการศึกษาบังคับ รัฐต้องรับผิดชอบในการจัดให้มีโรงเรียน จำนวนมาก ความต้องการครูมีมากขึ้น จนครูได้รับการฝึกฝนไว้มีไม่พอ งานของครูจึงกลายเป็นงานอาชีพขึ้นมา และโดยที่เป็นงานมีหลักวิชา มีเทคนิค จึงมีลักษณะเป็นอาชีพชั้นสูง (Profession)

—ด้วยเหตุที่บุคคลที่ไม่ได้ฝึกฝนให้ เป็นครู เข้ามาเป็นครูมากขึ้น ความเปลี่ยนแปลงในเรื่องงานเกี่ยวกับงานครู เกี่ยวกับตัวครู จึงมีมากขึ้นจนกระทบกระทั่งถึงงานครู ซึ่งสังคมรับรอง เป็นสถาบันครู ดังกล่าวแล้วนั้น ทั้งกระทบกระทั่งถึงผลของการอบรมสั่งสอนด้วย ในระยะแรกผู้มีหน้าที่ในการบริหารการศึกษา และครูต้องหาวิธีป้องกันและส่งเสริมกันเอง โดยจัดตั้งเป็นสมาคมขึ้น เช่น:-สมาคมคณาจารย์สมาคม

—ต่อมาผู้มีอำนาจในการบริหารการศึกษาระดับชาติ พิจารณาเห็นว่า การควบคุมป้องกันรักษา ความมั่นคงของอาชีพครู และผลงานของครูเท่าที่ดำเนินการมานั้น จะไม่สามารถอำนวยความสะดวกให้กว้างขวางทั่วถึงและเป็นผลดีได้ ใน พ.ศ. ๒๔๘๘ จึงดำเนินการตรากฎหมายว่าด้วยครูชั้น ให้กำเนิดคุรุสภาที่มีอำนาจหน้าที่ ดังกล่าวย่อ ๆ มาแล้ว

โดยมีหลักสำคัญ คือให้ผู้มีอาชีพครูทุกคน ต้องเข้ามาร่วมในคุรุสภา (เรียกว่าเป็นสมาชิก) เท่ากับต้องได้รับอนุญาตจากคุรุสภาให้ประกอบอาชีพครูได้เสียก่อนจึงจะเป็นครูได้

(กฎหมายบังคับว่า ครูต้องเป็นสมาชิกคุรุสภา) ทำนองเดียวกับอาชีพชั้นสูงอื่นๆ เช่นกฎหมาย, แพทย์จะประกอบอาชีพทางกฎหมายและทางแพทย์ได้ ต้องได้รับอนุญาตจากสถาบันอาชีพทางกฎหมายและทางแพทย์เสียก่อน

๓. การปฏิบัติหน้าที่ของคุรุสภา

—เมื่อคุรุสภาได้กำเนิดเป็นสถาบันอาชีพครูระดับชาติขึ้นในขณะที่มีครูทั้งที่ได้ รับการฝึกฝนอบรม เพื่อเป็นครู และไม่ได้ รับการฝึกฝนอบรมมาเลย คุรุสภาก็จำต้องรับเข้าไว้ในคุรุสภาทั้งสิ้น ปัญหาหลายประการจึงเกิดขึ้น การรับบุคคลที่ไม่มีวุฒิ ประกาศนียบัตร ปริญญา ทางครูเข้ามาเป็นครูก็มีอยู่ตลอดมา จนในปัจจุบันครูประเภทนี้มีมากกว่าครู ซึ่งมีประกาศนียบัตรปริญญา ทางครูเป็นจำนวนสูงมาก

การปฏิบัติหน้าที่ของคุรุสภาในปัจจุบัน จึงเป็นไปตามลำดับในข้อสำคัญดังต่อไปนี้

๑) งานส่งเสริมฐานะครูทางวิชาชีพ

ครูสมา มุ่งช่วยเหลือ ส่งเสริมทาง วิชาการให้
 ครู ซึ่งไม่มีประกาศนียบัตรทางครู ได้มี
 ประกาศนียบัตรให้หมดสิ้น งานทั้งนี้ ได้
 รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากกรมการฝึกหัด
 ครูกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีการสอบ
 เลื่อนวิทยฐานะ ในระดับครูประกาศนียบัตร
 เป็นการประจำมีการจัด อ.ศ.ร. และการช่วย
 ให้การศึกษาอบรมอย่างอื่น เช่น ป.ศ.ร. การ
 ให้บทเรียนทางวิทยุศึกษา อบรมช่วยก่อน
 สอบวิชาชุด การจัดหอสมุดเป็นต้น
 งานช่วยครูข้อนี้ถือเป็น งานสำคัญ
 ที่สุดอย่างหนึ่ง

๒) งานส่งเสริมฐานะครูทางข้า-
 ราชการพลเรือน และข้าราชการส่วน
 จังหวัด

กฎหมายว่าด้วยครู มี หลักการอยู่
 อย่างหนึ่ง คือให้ครูปกครองครู เพราะไม่มี
 ใครเข้าใจ ในความเป็นอยู่ และปัญหาต่าง ๆ
 ของครูยิ่งกว่าครูด้วยกัน จึงมีบทบัญญัติ
 ให้ครูสภาสถาบันอาชีพครูมีอำนาจหน้าที่ใน
 การบริหารงานบุคคลแทน ก.พ. และ ก.จ.
 ในการกำหนดตำแหน่งอันดับและชั้นที่พึงมี
 ในสถานศึกษาต่างๆ

ครูสภาได้ดำเนินการตามเรื่องนี้ตาม
 หลักเกณฑ์ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้ตำแหน่ง
 ของครู มีฐานะในทางราชการสมกับเกียรติ
 ของครู ซึ่งเป็นการส่งเสริมฐานะครูไปใน

ตัว ดังที่ปรากฏอยู่แล้ว แต่การพิจารณา
 ดำเนินการในเรื่องนี้ต้องอยู่ในขอบเขตของ
 หลักวิชาในการกำหนดตำแหน่ง และบท
 กฎหมาย ระเบียบ แบบแผน ของ ข้าราชการ
 ในเรื่องกำหนดตำแหน่งด้วย จะช่วย
 ส่งเสริมไปนอกขอบเขตของกฎหมาย และ
 หลักวิชาไม่ได้

๓) งานส่งเสริมอาชีพครูในฐานะ
 ที่เป็นอาชีพชั้นสูง

งานครูเป็นอาชีพชั้นสูง มีหลักวิชา
 มีเทคนิคในอาชีพโดยเฉพาะวิชาครู หรือวิชา
 การศึกษา เป็นวิชาที่ศึกษากันตั้งแต่ระดับ
 ประกาศนียบัตรทั่วไป และเฉพาะวิชา
 ตลอดถึงระดับปริญญาตรี, โท, เอกในสถาน
 ศึกษา ระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย แต่
 ในบ้านเมืองเรายังมีผู้เข้าใจผิดอยู่ แม้ในวง
 ราชการอย่างตรงกันข้าม คือ เข้าใจว่าใครๆ
 แม้ไม่ได้รับการศึกษาอบรมมาในวิชาชีพครู
 เลยก็เป็นครูได้ อันเป็นการไม่ยอมรับนับถือ
 อาชีพครูในฐานะอาชีพชั้นสูงอาชีพหนึ่ง

ครูสภาตระหนักในปัญหาข้อนี้ แต่
 ได้ ดำเนินการไปในขอบเขต ของอำนาจที่มี
 อยู่ เช่น:- ยึดหลักการไม่ยอมรับประกาศนียบ-
 ัตรปริญญา วิชาชีพทางอื่น ให้ใช้เป็นการ
 ทั่วไปในตำแหน่งครู จะยอมให้เฉพาะกรณี
 พิเศษ เฉพาะบางปริญญา ที่ยอมรับกัน
 ทั่วไป เช่น:- อ.บ. ว.ท.บ. หรือกรณีพิเศษ

เฉพาะตำแหน่งที่ใช้วิชาบางวิชาในประกาศนียบัตร หรือปริญญาบางปริญญาเพราะยังไม่มี ประกาศนียบัตร หรือปริญญาทางครู

๔) งาน ส่งเสริม สวัสดิการ ต่าง ๆ
 ครูสภายึดถือตลอดมาว่างานสวัสดิการเป็นงานสำคัญ เพราะเป็นการ ช่วยบำรุงขวัญและกำลังใจของครู การจัดกฤษฎีกา การทำในเรื่องที่เห็นว่าสำคัญ และเป็นการช่วยแก้ปัญหาส่วนรวมก่อน กับต้องใช้วิธีให้ครูช่วยตัวเองไปช่วย และช่วยในเรื่องที่ทางราชการมิได้จัดทำ เช่น:- ช.พ.ค. การจัดหอพักในพระนคร การจัดให้มีรถยนต์โดยสาร สำหรับนำครูไปศึกษาหาความรู้ การจัดให้มีสถาน พยาบาล หรือห้องสมุดครูสภา การจัดให้มีทุนลูกครู การจัดมูลนิธิ ช่วยครูอาวุโส เป็นต้น รายละเอียดปรากฏในเอกสารของครูสภาแล้ว

๔. ความ รั บ ผิด ชอบ ของ ครู ต่อ อาชีพครู

—ก่อนมีสถาบันอาชีพครู หรือครูสภา เรามีสถาบันครู ดังกล่าวมาแล้ว สถาบันครู เกิดขึ้น เพราะ สังคม รั บ รอง งาน ของครู สังคม รั บ รอง งาน ของครู เพราะครู สำนึกในหน้าที่อันสูงส่งของครู และครูปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบจริง ๆ ครูมีระเบียบวินัย อันเป็นจารีตของครู มีครู

ธรรม มีความเคารพในอาชีพ เคารพในตนเป็นต้น

—เมื่อ มีสถาบัน อาชีพครู ขึ้น ระเบียบประเพณีวินัย อันเป็นจารีตของครูก็ยังคงมีอยู่ แต่เปลี่ยนแปลงไปบ้างตามการเปลี่ยนแปลงของสังคม

—ครูสภา หรือสถาบัน อาชีพครู นั้นก็ ประกอบขึ้นด้วยครู แต่ละคนนั่นเอง คณะกรรมการอำนวยการครูสภา เป็นเพียงผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินงานตามกฎหมาย ตามอำนาจหน้าที่โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของครูสภา และความต้องการของครูเป็นส่วนรวม

—ตามหลักฐานข้อเท็จจริงที่เป็นมาใน ส่วนสถาบันครู ประกอบด้วยที่ครูสภา ประกอบขึ้นด้วยครู จึงเห็นได้ว่า ความรับผิดชอบ ของตัวครู โดยแยกแต่ละคน ในคณะครู ของชาติซึ่งรวมกันอยู่ในครูสภาหรือในฐานะ เป็นคนหนึ่งในคณะครูแห่งสถานศึกษา หรือโรงเรียนหนึ่ง ๆ ก็ดี หรือในฐานะพลเมือง ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษามรดกไทยในเรื่องวัฒนธรรมเกี่ยวกับครูและสถาบันครูไทยก็ดี จะเห็นได้ว่า ครูมีความรับผิดชอบ ต่ออาชีพครู อย่างไร จึงจะได้ชื่อว่า เคารพต่ออาชีพ และเคารพตนเองในฐานะครู ●

ภาควิทยาศาสตร์

วิทยาลัยเทวธรรม

□ ภาพยนตร์ □

ประนมมือที่นคร
 กราบเคารพบูชาจารย์
 อย่าคิดติดกาวัยกานท์
 ดลบันดาลช่วยลูกข้าง...(เพียง 1)

ก่อนอื่นอย่าตื่นตก
 เขาแปล...เที่ยว, เดินทาง
 เร็วซีเร็วรีบมา
 รู้ไหมใครได้ยล
 “สตรีลระศรี”
 วันตั้งไม่รู้วัน
 วิชาเขนทร์แถบถิ่น
 จังหวัดลพบุรี
 เปิดสอนเด็ก ป. หนึ่ง
 จวบสองสมัย.
 ย้ายมาทุกวันนี้
 โรงเรียนจึงเปลี่ยนตาม
 แหล่งนี้แหละเพาะครู
 คนนอกอยากมาใกล้

ด้วยตระหนักคำว่า “ข้าง”
 ขอหนุ่มนางปักฉงน
 เพิ่มบุญตาบุญกุศล
 เทพจะคลสู่สวรรค์ (กลอนพาไป)
 คึงเต็มมีชื่อก่อนนั้น
 ช่างหวั่นจำแต่ปี (๒๔๖๕)
 แถวทำหินสถานที่
 ประเคี้ยวนี้หน่วย สห. (สารวัตรทหาร)
 กระทั่งถึง ม. สามหนอ
 เมื่อ พ.ศ. สองสี่แปดสาม (๒๔๘๓)
 “เทพสตรี” คนขานถาม
 ขนานนาม...วิชลัย (วิทยาลัย)
 ช่วยเชิดชูเกียรติชาติไทย
 ผู้อยู่ในอยากจบลา (เฉพาะ spec, square cubic)

อาคารซึ่งใช้เรียน
 สามชั้นนั้นสูงนา
 เหนือไปห้องประชุม
 กราบพระอย่าเอะใจ
 เลาะเลี้ยวสนามบาสฯ
 อ้อ! นั่นคืออาคาร
 ข้ามทางพลาจันผิน
 หน้าพุทธระการตา
 ย้อนกลับลับทางเก่า
 ผ่านยุงสูงโตล้ำ
 อีกที่นี้แหละท่าน
 “รับเยี่ยม” เก่าใช้ใหม่
 หลังตึกสาริตินี้
 “โรงครัว” ใช้อย่อนา
 “โรงรถ” มีหลังเดี่ยว
 ทังทั้งที่อาจารย์
 โรงเอ๋ยโรงอาหาร
 ซ้ำบ่นกันรำพัน
 ครัววนเรื่องหอบ้าง
 หอเอ๋ยที่เคยเมื่อ
 ฝ่ายชายอยู่ไกลค่าน
 “พิมานแมน” แคนดาว
 หอหญิงมีตั้งสี่
 โบราณเกินโบร่ำ
 หอสองงามตระการ
 หอสาม “ราชาวดี”

เตินวนเวียนหลายหลังหนา
 แก่ชราขึ้นไม่ไหว (ขุ่มมั่ง?)
 แห่งรวมกลุ่มสำหรับไหว
 มิใช่ไหว “ขมา” การ
 สายตากวาดทั่วถิ่นฐาน
 “เคหะการ” และ “ปลาฯ”
 สู่ห้อง “ศิลป์”, “หัตถศึกษา”
 ทางค่านขวา...แปลงเพาะชำ (สนามมวยเจ้าข้า)
 เร่งหน่อยเราเบือเตือนพรว้า
 ตึกครากร้า “สาริต” ใจ (ทาสีนานแล้วจะ)
 เป็นสถานเรียน + ไกล
 เคยร้องให้รอดูติมา
 นับได้มีสี่หลังคา
 หุงข้าวปลาพิศการ (Steam Boiler)
 แปลกจริงเจียวน่าสงสาร
 เก่งเท่าบ้านมีหลายคัน
 ของ “อาจารย์”, “เต๊ก” ไกลกัน
 “ข้าวหมู” นั้นแต่ไม่เหลือ (มันทิวนี้!)
 นิกระกางไม่น่าเชื่อ
 ช่างน่าเบือไร่บ่าว-สาว (เรียกห่อไค้ยังไว้?)
 “เทพประทาน” บ่นใจหนาว
 เคยถูกกล่าวว้า...สลัม! (เต็ยวนนี้ตีแล้วชะ)
 “เทพนารินเวศน์” นำ
 ขอเน้นย้ำซ่อมใหม่ที่
 ชื่อ “นิมมานนรดี”
 ตึกหอสี่ “ชิตชายชล” (เขาว่ายุ่งชุม)

เปิดบทเปลี่ยนบาทใหม่
ชนบทหน้าอินยล
รวมแคว้นถ้วนแดนต้า
“วัดศรีฯ” ไกลล์สัญจร
“นิคมสามัคคีชัย”
“วัดใหม่ฯ” บริบูรณ์
“หนองดำ” เกิดขึ้นใหม่
เสร็จสรรพรีบกลับกัน
เหน็ดเหนื่อยแสนเมื่อล้า
แสนสุขชื่นกมล
กุกไนท์และกุกนอน
โชคดีทุกถ้วนหน้า

๑๔
ขึ้นรถไปทุกทุกคน
หมู่เฮาลันไปฝึกสอน
ของปวงเราเจ็ดหน่วยสอน
นั่นแะก่อน “หน่วยพิบูลฯ”
“โคกตูม” ไซร์ให้จำรูญ
พร้อมไพบุลย์ ทุกสิ่งพลัน
“ซอยห้า” ไกล เพ็ลยชีวัน
มะพร้าวนั่นคว่ำติดคน (ข้าวโพคค้วยของฟรี!)
รีบกลับมาเห็นอีกหน
รีบคั้นคั้น เร่งไคลคลา (สู่เตียงนอน?)
อยากพักผ่อนแล้วละหนา
ขอกราบลา สวัสดิ์.

□

.....มันเป็นธรรมดาเหลือเกินที่ว่า ถ้าเราเฝ้ามองสิ่งที่สูง
เราจะนึกน้อยใจว่าเราต่ำ แต่ถ้าเราก็มองดูที่ต่ำ เรา
จะภูมิใจว่าเราสูง.....

เสียงกระซิบจากฝ่ายโสต

โดย ส.ส.ญ.

ผู้เขียน คิดว่า นักเขียน ส่วนมาก จะคุ้นเคยกับคำว่า “ฝ่ายโสต” แผนกโสต หรือศูนย์โสตเป็นอย่างดี เพราะได้ยินได้ฟังทางเสียงตามสายอยู่บ่อย ๆ แต่บางคนอาจจะไม่เข้าใจความหมายอันแท้จริง ยิ่งกว่านั้นก็มีบาง ท่านพยายาม แปลความหมาย และ บรรยาย ไปใน ทำนอง สนุกสนาน ว่าเป็นงานของคนมี หู บ้างก็อวดรู้ว่าเป็นเรื่องของคนโสต ผู้เขียนฟังแล้วชักจะมีความรู้สึกเสียว ๆ และหวั่น ๆ ไปว่า ถ้าหากทำงานฝ่ายโสตต่อไป คงจะต้องอยู่เป็นโสต เสียเป็นแน่แท้ อาจจะเป็นจริงกระมัง เพราะอย่างเข้าปีที่เก้าแล้วยังไม่เห็นมีวีแววเลย เห็นจะต้องทำพิธีสะเดาะเคราะห์ หรือวางมือจากงานด้านโสตเสียที จะได้มีความสุขอันแท้จริงกับเขาบ้าง เปล่า! นักเรียนอย่าไปเชื่อเขา ความจริงคำนี้มีที่มา คำเต็มยศก็คือ **โสตทัศนศึกษา** แปลว่าการให้การศึกษาโดยผ่าน ประสาทหู หรือประสาทตา ทำไม่จึงว่าอย่างนั้น มันมีหลักการเรียนรู้อะไร หรือ น่าจะให้การศึกษาโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ธิ ถูก...การให้การ

ศึกษาควรจะมีค สิ่งแวดล้อม ทาง ธรรมชาติ เป็นเกณฑ์ คนเราเกิดมาถ้ามิได้ทำกรรมชั่วมักไว้ ทุกคนจะมีสถานีรับรู้มาคนละ ๕ สถานี จากพ่อแม่ คือ ตา หู จมูก ปาก และกายสัมผัส ซึ่งเป็นเครื่องรับรู้ในคานต่าง ๆ การให้การศึกษาที่ดีจะต้องให้ผ่านสถานีรับรู้ทั้ง ๕ นี้ แต่ในทางปฏิบัติเราทำไม่ได้ครบทั้ง ๕ เราสามารถทำได้ดีเพียง ๒ ทางเท่านั้น คือ พยายามให้นักเรียนได้ยินได้ฟังมาก ๆ ได้รู้ได้เห็นมาก ๆ เราจึงเลือกเอาประสาทสัมผัสเพียง ๒ ทางมาตั้งเป็นชื่อ จึงเกิดคำว่า “**โสตทัศนศึกษา**” ขึ้น

เอาละทีนี้นักเรียนอาจจะอยากทราบว่าจะงานฝ่าย โสตทัศนศึกษา ของเรามีความเป็นมาอย่างไร ผู้เขียนจะเล่าให้ฟังอย่างย่อ ๆ ความจริงงานฝ่ายโสตทัศนศึกษาของเราเริ่มจุติมานานแล้ว แต่เพิ่งจะคลอดออกมาเป็นตัวตนเมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๓ โดยอาศัยอยู่ใน กฤหาสน์ ขนาดย่อม สูงจาก พื้นดินไม่เกินชั้น ๓ ของตึกเรียน คือห้อง ๓๐๑ ในปัจจุบัน เมื่อเจริญเติบโตขึ้นมีอุป-

กรณีเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดการโยกย้ายสำ-
 มะโนครัวมาอยู่ยังภคฤหาสน์ขนาดเดิม แต่มี
 บริเวณรอบ ๆ ภคฤหาสน์กว้างขวางมากกว่า
 เดิม คือห้อง ๒๑๑ ในปัจจุบัน กิจการ
 ต่าง ๆ ขยายตัวกว้างขวางยิ่งขึ้น เริ่มมีห้อง
 มีด ตั้งสถานีเสียงตามสายขนาดย่อม มี
 ลำโพง ๔ ตัว กิจการต่าง ๆ ได้เจริญควบ
 คู่ไปกับกาลเวลาโดยไม่หยุดยั้ง งานฝ่าย
 โสตก็ย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่มากขึ้นทุกที และ
 ได้มีการปรับปรุงสถานีเสียงตามสาย อีกครั้ง
 หนึ่ง เพื่อให้มีกำลังส่งมากขึ้น มีลำโพง
 กระจายเสียงติดไว้ ณ จุดต่าง ๆ ภายใน
 บริเวณวิทยาลัยรวม ๒๐ ตัว แต่ละตัวมี
 อักษรย่อเขียนไว้ว่า ส.ว.ค. หาใช้หมาย
 ถึงเสียงวักควายไม้ แต่เป็นคำย่อมาจาก
 เสียงตามสายวิทยาลัยครู นักเรียนผู้ที่มี
 ประสาทหูปกติ จะได้ยินเสียงแจ้ว ๆ เป็น
 เวลา ๆ ถูกใจบ้างไม่ถูกใจบ้าง

จนสิ้นปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ ภค-
 ฤหาสน์ดังกล่าว จึงคับแคบ เกินกว่า คนโต ๆ
 ขนาดฝ่ายโสตของวิทยาลัยเราจะอาศัยอยู่ได้
 จึง กระทำการย้าย ที่อยู่ใหม่ จาก ตำแหน่ง
 เบื้องสูงลงมาเบื้องต่ำ คือครั้งหนึ่งของชั้น
 ล่างของหอหญิงหนึ่ง (เทพนารินิเวศน์)
 โดยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ไม่น่า
 อยู่และเต็มไปด้วยศัตรูร้ายกาจรอบด้าน คือ
 ปลวก จน กลายเป็น ภคฤหาสน์เก่า ๆ แบบ

ภคฤหาสน์ของผู้ที่อังกฤษสมัยก่อน เมื่อพิศ
 ภายนอกไม่มีส่วนใดที่จะชวนให้น่าดูหรือติด
 ตาต้องใจเลย แต่ครั้งได้เหยียบย่างเข้าไป
 ภายใน ก็มีอะไรดี ๆ พอที่จะชวนให้ท่าน
 ทลิ่งและเกิดความรู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่น่าอยู่
 พอใช้ ตามที่นักเรียนได้เห็นกันอยู่ปัจจุบัน
 นักเรียนคง รู้จักแผนกโสตของเราดี
 แล้วทางประวัติโดยย่อ รูปร่างหน้าตาตลอด
 จนวิวัฒนาการแต่ต้นจนปัจจุบัน ซึ่งอาศัย
 ความพยายาม ความเพียร และใจรักเป็น
 ที่ตั้ง กอปรทั้งความเข้าใจและสนับสนุน
 ของผู้บังคับบัญชา ฝ่ายโสตของเราจึงไม่
 ค่อยไปกว่า วิทยาลัยอื่น ที่มีสภาพ คล้าย กับ
 เรา นับว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ชาวเทพนครภูมิใจ
 และช่วยกันดำรงรักษาไว้เพื่อให้กิจการก้าว
 หน้ายิ่งขึ้นไป

ปัญหาต่อไปอยู่ที่ว่า นักเรียนทราบ
 หรือยังว่า ฝ่ายโสตของเราทำอะไรเพื่อชาว
 เทพบ้าง และชาวเทพได้รับบริการนั้น ๆ
 อย่างเต็มภาคภูมิหรือยัง ผู้เขียนรู้สึกว่
 มีนักเรียนบางคน ที่กำลัง ทำตัวให้ตกอยู่ใน
 สภาพ ใกล้เคียงกับต่าง โดยไม่รู้ตัว จง
 พยายามหลีกเลี่ยงสภาพนี้เสียให้จงได้ รีบ
 ตักตวงประสบการณ์ต่าง ๆ ที่วิทยาลัยจัดให้
 ไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จนกว่า
 นักเรียนจะก้าวออกสู่โลกภายนอก คือการ
 เป็นพ่อพิมพ์แม่พิมพ์ที่มีทั้งความรู้ ความ

ความสามารถและประสิทธิภาพ สิ่งทีคณะ
อาจารย์ และ วิทยาลัย จะได้รับ ตอบ แทนก็
เป็นเพียงนามธรรม คือความสุขใจและชื่อ
เสียง

ผู้เขียนขอกระซิบเบา ๆ ว่า ฝ่าย
โสตได้จัด บริการ เพื่อให้ความรู้และความ
บันเทิงแก่นักเรียนหลายอย่างหลายประการ
นอกเหนือจากความรู้ ที่วิทยาลัยได้จัดให้ใน
ห้องเรียน โดยยึดหลักว่า การกระทำใดๆ
เพื่อให้นักเรียนได้ยิน ได้เห็น ได้ฟังมาก ๆ
กระทำบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ จะโดยที่นักเรียนรู้ตัว
หรือไม่รู้ตัวก็ตาม จะต้องบังเกิดผลบ้างไม่
มากก็น้อย

๑. บริการเสียงตามสาย

๑.๑ นักเรียนจะได้รับฟังการถ่ายทอด
ข่าว จาก สถานีวิทยุ กระจายเสียง แห่ง
ประเทศไทย ตั้งแต่ ๖.๐๐ น. ถึง ๘.๐๐ น.
ทุกวัน เว้นวันหยุดเรียน

๑.๒ ประกาศข่าวสาร เรื่องราว
ของวิทยาลัย ให้ความสะดวกในการติดตาม
ของหายหรือกรณี ที่มีผู้ต้องการพบนักเรียน
เป็นการส่วนตัว มีเวลาประกาศตอนเปลี่ยน
ชั่วโมงซึ่งมีเวลาเพียง ๕ นาที

๑.๓ ให้ความรู้ความบันเทิงเป็น
ครั้งคราว โดยจัดรายการเพลงและความรู้
บางสาขาวิชาเป็นบางวัน เช่น วันพฤหัสบดี
และบางครั้งในวันเสาร์และอาทิตย์

๑.๔ กระจายข่าวในรอบสัปดาห์

ของวิทยาลัยทุกวันศุกร์เวลา ๘.๐๐ น. เป็น
เวลาประมาณ ๕-๑๐ นาที

๒. บริการ ถ่ายทอด การสอน ทาง
โทรทัศน์ของวิทยาลัย ทุกวันศุกร์ เวลา
๘.๐๐ น. และประดมปลาย ซึ่งมีรายการ
ทดลองเทอมติดไว้ภายในห้องโสต และจะ
ประกาศ รายการ ประจำวันไว้บน แผ่นป้าย
หน้าห้องโสต รายการนี้จะเริ่มถ่ายทอดใน
เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๑.๑๕ น. ทุกวัน
ราชการ นักเรียนผู้ใดมีเวลาว่างเชิญเข้า
ชมได้ ณ ห้องโสต ท่านจะได้รับความรู้
ความบันเทิงและเทคนิคการสอน

๓. บริการถ่ายรูป

๓.๑ รับถ่ายรูป ตีพิมพ์ประเภท
เหมือนตัวจริง ไม่มีการตกแต่งใดๆ อันจะ
ทำให้ผู้อื่นหลงเข้าใจผิด ในความงาม ซึ่งต่าง
จากความเป็นจริง

๓.๒ ถ่ายรูปรับประกาศนียบัตร
ตอนสิ้นปีการศึกษา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทาง
วิทยาลัยและนักเรียนร่วมกันจัดขึ้น และ
ไม่ต้องการให้ช่างภายนอกเข้ามาแสวงหาผล
ประโยชน์จากกิจกรรมอันมีเกียรตินี้

๓.๓ ถ่ายรูปกิจกรรมที่วิทยาลัย
และชุมนุมต่าง ๆ จัดขึ้นในวิทยาลัย

๓.๔ ถ่ายรูปทำอุปกรณ์การสอน

๓.๕ ทำ ส.ค.ส. ออกจำหน่ายใน
โอกาสขึ้นปีใหม่

๓.๖ ให้ ความรู้ ในการ ถ่าย รูป
ตลอดจนกระบวนการล้าง, อัด, ขยาย แก่
นักเรียนที่สนใจ

๓.๗ รับล้าง อัด ขยายรูป ใน
ราคาเขา แต่ก่อนข้างจะไม่ทันใจนัก

๔. บริการภาพยนตร์

๔.๑ จัดฉายภาพยนตร์เรื่องใน
ระบบธรรมดา และซีนีมาสโคป ในวัน
สุดสัปดาห์ เว้นสัปดาห์ เพื่อให้ความบันเทิง
แก่คณะอาจารย์และนักเรียนโดยไม่คิดมูลค่า

๔.๒ จัดฉายภาพยนตร์ ประเภท
ความรู้ทั่ว ๆ ไป เพื่อ เพิ่มพูน ประสพการณ์
แก่นักเรียนที่สนใจ ซึ่งจะเข้าชมได้ ณ ห้อง
ดูภาพยนตร์ของแผนกโสต ตามชั่วโมงที่
ประกาศ

๔.๓ จัดฉายภาพยนตร์ ประกอบ
การเรียน การสอนใน ห้อง เรียน ตามเนื้อหา
วิชา โดยการจัดพิมพ์ลิ้มจากแหล่งต่าง ๆ
ตามความประสงค์ของอาจารย์ผู้สอน เพื่อ
ประสิทธิภาพทางการเรียนรู้

๕. บริการเครื่องมือ และอุปกรณ์
ทางด้านโสตทัศนศึกษา แก่คณะอาจารย์
และนักเรียนฝึกสอน โดยพยายามให้ความ
สะดวกในด้านต่าง ๆ ตลอดจนคำแนะนำ
ในการผลิตอุปกรณ์ราคาเขา

๖. ให้ ความรู้ ในการ ใช้ และ การ
รักษาเครื่องมือโสตแก่คณะอาจารย์และนัก-

เรียนที่สนใจ

๗. บริการด้านแสง เสียง ในการ
จัด กิจกรรมของ วิทยาลัย และ ชุมนุ่มต่าง ๆ
ทุกรายการ

๘. บริการในการซ่อม แก้ไข
ปรับปรุงอุปกรณ์ ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
เท่าที่เวลาจะอำนวยให้

๙. รับถ่ายเอกสารต่าง ๆ เช่น ใบ
สุทธิประกาศนียบัตร และเอกสารต่าง ๆ
ที่จำเป็นตลอดจนตัวรับจำนำ

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นบริการที่ทางฝ่าย
โสตจัดขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา ของ
นักเรียนโดยตรง จึงขอวิงวอนให้นักเรียน
ทุกคนพยายามใช้บริการดังกล่าวให้มากที่สุด
เท่าที่จะทำได้ และช่วยกันรักษา ส่งเสริม
เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ คงทนถาวร และคุ้ม ค่าทุก
สิ่งทุกอย่างเป็นของชาวเทพฯ เพื่อชาว
เทพฯ โดยชาวเทพฯ กิจกรรมฝ่ายโสตจะ
เจริญก้าวหน้าไปมากขึ้นเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับ
ความร่วมมือของชาวเทพฯ ด้วย

ทางฝ่ายโสตมีความเสียใจที่บางครั้ง
อาจมีอุปสรรคหรือปัญหาบางประการ ไม่
อาจจะจัดบริการสนองความต้องการให้ทัน
อกทันใจนักเรียนได้ ทางฝ่ายโสตต้องขอ
อภัยด้วย ขอให้ใช้ความเป็นธรรมเป็น
เครื่องพิจารณาก่อน ที่จะวิพากษ์วิจารณ์ไป
ในแง่ร้าย ถ้าหากทุกคนมีความเข้าใจใน

สภาพของงาน เป็นอย่างตึ่ละก้อ จะก้อให้
 เกิดความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้ให้บริการ
 งานฝ่ายโศตเป็นงาน บริการ ประเภทลง มือ
 ก้อนเล็กทีหลัง และเข้า ทำนองปีตของหลัง
 พระ เปรียบเสมือนผู้กำกับการแสดง หรือ
 นักดนตรีละครจะแสดงได้ดี ผู้กำกับจะต้อง
 เก่ง คนตรี แสง เสียง จะต้องดีด้วย แต่คน
 ส่วนมากมองไม่เห็น และไม่ค่อยพูดถึง
 เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ ขอให้นักเรียนเข้าใจ
 ว่างานทุกฝ่ายมีความสำคัญพอ ๆ กัน เรา
 จะทราบว่า งาน ประเภทใด มีสภาพ อย่างไร
 เราจะต้อง มี ประสพการณ์ โดย ตรง ต่องาน
 นั้น งานโศตเป็นงานละเอียด ประณีต
 รอบคอบ ใช้เวลา ต้องอาศัยทั้งเทคนิค
 และแทคติคจะต้องมีใจรัก โปรดเข้าใจว่า
 ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับด้านโศต ได้ทุ่ม
 เททั้งกำลังกายกำลังใจ เวลา แม้แต่ความ

สุขส่วนตัว ฉะนั้นหากจะมีบริการใดที่ขาด
 ตกบกพร่อง หรือไม่เป็นไปตามความต้อง
 การละก็ โปรดอย่ากระทำการใด ๆ อันจะ
 เป็นการบ่อนทำลายพลังของฝ่ายโศต

สวัสดิ์ ▲

ลักษณะครูที่ดี

๑. ต้องมีสุขภาพทางจิตดี
๒. ต้องมีร่างกายสมบูรณ์
๓. ต้องมีความยุติธรรมไม่ลำเอียง
๔. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
๕. มีความรู้ดี ทั้งในด้านวิชาการ
และวิธีสอน
๖. มีวัฒนธรรมและกิริยามารยาท
ดี

จากหนังสือ "วิชาครู"

.....สิ่งใดก็ตามเรายังหนีมันก็ยิ่งตาม หากเราไม่หันหน้าเข้าสู่เสียบ้างแล้ว
 ตลอดชีวิตเราจะไม่มีวันพบความสุขอันแท้จริง เพราะ.....

เราจะต้องหนี...และหนีเรื่อยไป

๐๐ พ. พงษ์ปัทมา ๐๐

*** ตามหลัง**

อาทิตย์กลมแสดดวงใหญ่ สาดแสงเรือเรือ
ไปทั่วขอบฟ้าด้านตะวันตกทิวไผ่เป็นฉากกั้นคูทาบเสวรา
เรือลำขนาดย่อมบรรทุกผู้โดยสาร ๓ คนลอยเอื่อยไป
ตามสายน้ำ... ในจำนวนเหล่านั้นมี "พิมพ์" รวมอยู่ด้วย

■ เสียงพายกระทบน้ำดังโกล้เข้ามา
อย่างรีบร้อน เพียงไม่กี่อึดใจร่างเด็กหญิง
เล็ก ๆ คนหนึ่งก็ก้าวขึ้นมาจากรือ เสื้อผ้า
ที่สวมอยู่ชุ่มไปค้วยน้ำ

“ย่าจ๋า ย่า รือลุ่มตรงคุ้งโน้นเนาะ
จ๊ะ คนแยะเชียวจ๊ะย่า”

“รือลุ่ม! เออ...รือโดยสารเที่ยว
สุดท้ายใช้ไหมล่ะ นวล...” หญิงชราถาม
ด้วยสำเนียงที่บังคับให้เป็นปกติ

“จ๊ะย่า รือเที่ยวสุดท้าย มีคนจม
น้ำค้วยแหละจ๊ะ เขาว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง
ลงมาจากกรุงเทพฯ”

“น่าสงสารเชาเนาะ คนเราถึงคราว
ตายจะไปที่ไหนก็เสียงไม้พั่น คุชรีรือเล่น
มาดี ๆ แทะ ๆ” ยายพึมพำอย่างปลงตก

“มีคนอื่นเล่าว่าแกจะมาหาคุณหมอม
ชลิตกับคุณหมอมวลีจ๊ะ”

“คุณหมอมชลิต!” ยายอุทาน “ตาย
ละนี่ คงจะเป็นญาติพี่น้องกันละมัง แล้ว
นี่หมอมแกหรือยังล่ะ”

“คงจะรู้แล้วจ๊ะย่า น่าสงสารจริง ๆ”

“น่าสงสาร.....จริงแหละนวลเอ๊ย
ย่าสงสารเขาจริง ๆ”

หญิงชราเงยไปครู่ใหญ่ ดวงตา
สีขุ่น ๆ ของยายกระพริบถี่ หยาดน้ำใส ๆ
ไหลลงมาตามร่องแก้มที่ย่นเป็นรอยเพราะ
วัยที่ผ่านพ้นไป สิ่งหนึ่งผุดขึ้นในจิตส่วน

ลึก.....ความหลังของยายตั้งแต่ครั้งกระนั้น
เธอ...เขา...ชลิต...

โกล้คำ วันนั้นอาทิตย์ดวงกลมแสด
สาดแสงรือเรื่อไปทั่วขอบฟ้าด้านตะวันตก
ทิวไม้เป็นฉากกั้นคูทึบเศร้า รือลำขนาด
ย่อมบรรทุกผู้โดยสาร ๓ คน ลอยเอื่อยไป
ตามสายน้ำบางปะกง ในจำนวนนั้นเป็นชาย
หนึ่งหญิงสอง หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่กลาง
ลำรือ ส่วนอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ท้ายรือ เสียง
ของคนอยู่กลางลำเอื่อยขึ้นมาอย่างแผ่วผิว

“ไม่เคย ทราบ มา ก่อน เลย ว่า บาง
ปะกงตอนเย็น ๆ จะสวยมากอย่างนี้ เคย
ฟังแต่เพลง...” เธอทำท่าหยุดคิดนึกหนึ่ง
แล้วก็ครวญเพลงนั้นออกมาเบา ๆ

“ไอ้งามแท้บางปะกง ใครได้เห็น
เมื่ออัสคกก็คงสุกกกล่าวคำเฉลย.....ยากจะ
กล่าวชมให้สมความงามนั้นเลย เพลงนี้
กล่าวภิปรายไม่ถึงแม้เพียงครึ่งเดียว”

“นั่น เป็น ความรู้สึก ของคน กรุง-
เทพฯ อย่างคุณวลี อีกหน่อยก็คงเบือ
สำหรับผมซึ่งเกิดที่นี่ มันชินเสียแล้วละครับ
จริงไหมพิมพ์” ประโยคหลังชายหนุ่มหัน
มา กล่าว กับ หญิงสาว ชาว ชนบท ซึ่ง นั่งอยู่
ท้ายรือ

“ชลิตคิดจะไปทำงานที่ไหนคะหาก
เรียนจบแล้ว” วลีถามขึ้นลอย ๆ ตาจับค
นกลางชาวผู้่งน้อย ๆ ๖-๗ ตัวที่บินผ่านไป

“บางปะกงครับ” ชลิตตอบเร็ว
ยังผลให้ หญิงสาว ต้อง ขมวดคิ้วคู้งาม เข้าหา
กันอย่างสงสัย

“งานอะไรคะที่ชนบทอย่างนี้”

คำถามที่หลุดลอยออกจากริมฝีปาก
ของวลีย์ พิมพ้อคึกคักไม่ได้เลย

“จริงสินะ ชนบทอย่างนี้จะมืงาน
อะไรสมควรกับคนหรุ ๆ อย่างเขาละ” เพียง
กิตมิ ได้แสดงออกมา....เธอยังคงปฏิบัติหน้า
ที่ของเธอต่อไป... พายในมือพายน้ำผ่านไป
ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ในแววตาทั้งคู่ฉายประ-
กายกล้าแกร่ง

“หากเป็นไปได้.....ผมอยากเปิดคลินิก
เล็ก ๆ ที่นี่สำหรับพวกเรา ผมสงสารชาว
บ้านที่เจ็บป่วยแถบนี้ กว่าที่จะเข้าไปถึงใน
เมืองได้บางครั้งก็สายเกินแก้ ช้ำร้ายบาง
รายไปถึงแล้วยังถูกปฏิเสธ ให้กลับมาเสียอีก
ผมสงสารชีวิตเขาครับ ก็เพราะความจนสิ่ง
เดียวเท่านั้นแหละ”

“เป็นความคิดที่ดีที่สุดค่ะ แต่คิดฉัน
คิดว่าเราคงต้องใช้ทุนมากซิคะ”

“ครับ ต้องใช้ทุนมาก นี่แหละผม
จึงว่าหากมันเป็นไปได้” ชายหนุ่มเว้น
ระยะนิคหนึ่งก่อนที่จะกล่าวอะไรต่อไป

“คงเป็นไปได้แค่เพียง ความ ผันมาก
กว่าลำพังตัวผมเองก็มีแต่ความรู้เท่านั้น”

รักน้อยกว่า

ส น ธ ย า

รักสายลมพริ้วพรอดเข้ายอกสน

รักอุบลบานเรือเหนือธารใส

รักอ้อเอนอ่อนลัมลมแกว่งไกว

รักแซ่ไซโลมลูบจูบแอ้งธาร

รักโชคเขาตระหง่านง้ายืนคำฟ้า

รักพฤษภาป่าดงพงไพรสาณต์

รักเมฆน้อยลอยรอบขอบคักน่านต์

รักหวีตขานกล่อมเท่เรไรครวญ

รักวิหคผกัเพรียกเรียกหาคู่

รักชะนีก่นกู่อยู่โทยหวน

รักดวงจันทร์เจิดแจรงทอแสงนวล

รักหมู่มวลดาวระยับจับบนา

รักคลื่นพัคซัดผั่งส่งชายหาด

รักฝนสาดช่านสายกระเซ็นซ่า

รักมาลีเร็งรินช่นวิญญา

รักมัจฉาลอยล่องท่องท้องธาร

รักร้อยอินหมื่นพันสรรเสกอ้าง

นิราศร้างท่างทุกซ์แสนสุขสานต์

ที่รู้จักรักเหล่านี้นี้วันครกกาล

เพราะดวงมานดวงนี้มีเธอครอง

“ดิฉันเห็นด้วยค่ะ หากไม่รังเกียจ
ดิฉันอยากมีส่วนร่วมในงานของคุณด้วย”

“คงเป็น ความโชคดี ของชาวบ้าน
แถบนี้อย่างมาก” เขากล่าวออกมาลอย ๆ
คล้ายจะขบคุณ

“ดิฉันจะลองเรียนคุณพ่อคุณค่ะ เรื่อง
เงินทุนคุณพ่อคงไม่ขัด หากท่านรู้ว่า เรามีจุด
ประสงค์เช่นนี้”

“ขอบพระคุณมากครับ”

ลมเย็น พัดมาต້องผมอันยาวสลวย
ของเธอปลิวเคลียดแก้ม ชายหนุ่มมองหญิง
สาวที่นั่งอยู่ข้างหน้าขณะนี้ ด้วยแววตา เปี่ยม
ไปด้วยความสุข

“ผม อาจจะอยู่ที่นี้จน ตลอด ชีวิตก็
ได้” คำพูดของเขาทำลายความเงียบขึ้น

“จะอยู่ทำไมกับ หมู่บ้านเล็ก ๆ หมู่
บ้านหนึ่งที่อาศัยชีวิตจากแม่พระคงคา ชีวิต
ชาว ประมง วัน หนึ่ง ๆ ก็ขลุก อยู่ แต่กับ กุ้ง
ปลาไม่สมควรกับคุณหรอก” พิมพ์คิดพร้อม
กับใช้นิ้วมือกรีดน้ำข้างเรือเล่นเบา ๆ

“ผมเกิดที่นี่ครับ... วลีย์ล่ะ ยินดีจะอยู่
ที่นี่ไหม?” หญิงสาวไม่ตอบ เพียงแต่ความ
รู้สึกเต็มไปด้วยความสุขเท่านั้น ที่มีอยู่ขณะนี้

“พิมพ์ล่ะจะว่าไง เห็นด้วยไหม
กับพี่ในเรื่องตั้งคลินิกที่นี่ เงียบไปเสีย”

“เห็นด้วยซิคะ” เธอตอบด้วยใบ
หน้ายิ้ม แต่ประกายตาทั้งคู่เศร้าสลด

“ไม่เคยสนใจแม้จะคุยกับเราสักคำ
แล้วจะให้เราไปคุยด้วยยังงี้ ยังดีนะที่ตาม
คิดว่าพิมพ์ จะกลายเป็นเด็ก พายเรือ รับจ้าง
ไปเสียแล้ว แต่ก็น่าเป็นอย่างนั้นหรือ คุณ
หมอวลีย์กับคุณหมอชิตจะมาเปิดคลินิกที่นี่
คงดีชั้ชนะคนใจบุญ”

เรือลำ น้อย นั้น คง ลอย ต่อ ไป อีก
หลายกึ่งน้ำ ความมืดกำลังรออยู่เบื้องหน้า
ฝนที่ไม่มีที่ท่าว่าจะตกกลับทำท่าว่าจะตกลง
มาอย่างหนัก

“เรากลัวกันดีกว่าค่ะ ฝนดูเหมือน
จะตกแล้ว.....ลมดูเหมือนจะแรงเสียด้วย
ซิคะ”

พิมพ์ พุดพร้อมกับ หยิบพาย ขึ้น พูย
น้ำอย่างคล่องแคล่ว ฝนเริ่มตกประปราย
ลมพัดทิวไม้สองข้างฝั่งตงหวัดหวิว น้ำเป็น
ละลอกวิ่งเข้ากระทบข้างเรือ...อาทิตย์ลับดวง
ไปนานแล้ว คงเหลือแต่ความมืดที่ปกคลุม
ไปทั่ว.....และอย่างที่ไม่เคยมีใครคาดคิดมา
ก่อน เรือลำนั้นเอียงวูบและคว่ำลงพร้อมๆ
กับพายและฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนัก

“พิมพ์! วลีย์! อยู่ที่ไหนกัน.....
วลีย์คุณว่ายน้ำไม่เป็นนะ” ชลิตแสดงความ
เป็นห่วงด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณวลีย์อยู่ที่นี้กับ
พิมพ์ เรากำลังจะเข้าฝั่งได้อยู่แล้ว พี่ชลิต
ช่วยตัวเองเถอะ”

“ชอบใจมากพิมพ์.....” เสียงพายุ
เสียงฝน และลูกคลื่นกลบเสียงพูดจากนั้นจน
เกือบฟังไม่ได้ศัพท์จาก ปรกาศ พัวແပบ ทำ
ให้ทั้งสองฝ่ายแลเห็นกัน ชลิตคงเกาะอยู่
ที่เรือซึ่งเต็มไปด้วยน้ำขังอยู่ ส่วนพิมพ์
กำลัง ประคอง หญิงสาว เข้าฝั่ง ตรง กอเอื้อง
หนา ๆ

“คุณ วลัย หมค สติ ไปเลยใช้ไหม
พิมพ์”

“กะ แก่อการไม่มากนัก เพียง
สลัดกันน้ำนิดเดียว พี่ชลิตช่วยกู้เรือหน่อย
ซีคะ เดี่ยวเราจะไต่กลับบ้านกัน เดี่ยวจะ
ตึกกะ”

“จ๊ะ พี่กำลังโคลงเรือให้น้ำออกอยู่
เดี๋ยวนี้” ชายหนุ่มพยายามทำอย่างเร็วที่สุด
พลางใจก็คิดไปถึงสาเหตุเมื่อครู่

“จะเป็นไปได้ไหมที่พิมพ์จะแกลัง
ทำให้เรือล่มเพื่อแกลังวลัย เป็นไปไม่ได้
สิน่า เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริง พิมพ์จะ
ช่วยคุณวลัยทำไม ชีวิตทั้งชีวิต.....”

ในขณะที่ชลิตคิด พิมพ์ก็คิดไป
ด้วย

“พี่ชลิต คงไม่รู้หรอกว่าเรือมันไม่
ได้ล่มเพราะลม แต่มันล่มเพราะเราแกลัง
ทำ อ้อ! ทำไมถึงช่วยคุณวลัยนะหรือ?
เราก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกัน คงเป็น
เพราะคำพูดของเธอแหละเอง คิดทำไมนะ...

สมน้ำหน้าตัวเอง เขาคงรักกันมากสินะ
แล้วพิมพ์ล่ะ พิมพ์มันรักเขาข้างเดียวนี้
แล้วทั้ง ๆ ที่รู้ เรามากับเขาทำไมนะ.....มา
กับเขาทำไม?”

เด็กสาว คิดไป ตลอดทาง จนกระทั่ง
ถึงบ้าน วลัยยังคงหมกสติอยู่เช่นเดิม คง
เป็นด้วยความตกใจมากกว่าอะไรทั้งหมด

“คุณวลัยยังไม่รู้สึกเลย จะปล่อย
ให้นอนอยู่อย่างงี้หรือ?”

“จะตามเราทำไม? ก็อุ้มกันขึ้นไป
ซี รักกันอยู่ไม่ใช่หรือ หรือเกรงใจพิมพ์...”
ใจหนึ่งของเธอคิด แต่กลับพูดออกไปคน
ละทาง

“พิมพ์ว่าปล่อยให้นอนอยู่ไม่ได้แน่
เลย ให้พิมพ์อุ้มขึ้นไปเองก็ได้”

“เธอจะอุ้มไหวหรือพิมพ์”

“ก็คอยดูซิคะ”

เธอ ก้มลง ซ้อนร่าง ของ วลัย ไว้ใน
วงแขนอย่างแข็งแรง

“ชอบใจ เธอ มาก เหลือ เกิน พิมพ์
หากวลัยเขารู้ คงจะมีความ รู้สึกที่ ตื่นตันมาก
เชียวล่ะ”

“ก็อย่าบอกเขาซิ.....เสนอตัวเองว่า
เป็นคนพยาบาลเอง พิมพ์นะมันไม่ได้ช่วย
อะไรเลย” พิมพ์อยากพูดเหลือเกิน แต่ก็
ทำได้เพียงแค่ประชดใจตัวเอง

“พิมพ์ น้ำใจเธอดีจริง ๆ ทำไมนะ เราจึงไม่รักผู้หญิง คนนี้ให้เหมือน กับที่เรา รักวลีย์ เธอรักเรา เรารู้ แต่เราก็ทำอย่าง นั้นไม่ได้ เห็นจะเป็นด้วยความสะดวก ความเห็นใจเธอเหมือนน้องนั่นเอง.....เลิก คิดเหลวไหลดีกว่า” ชายหนุ่มมองดูพิมพ์ซึ่ง กำลังพยาบาลหญิงสาว ที่เขารักอยู่ทุก อิริยา- บดด้วยดวงตาที่แฝงไว้ด้วยความชื่นชม

“ย่าจ๋า...ย่า ทำไมอย่าเจ็บไปละ จะ ย่าร้องไห้! ย่าสงสารผู้หญิงคนนั้น หรือ” น้ำเสียงของนวลปลุกยายให้ตื่นจาก ภาวังค์

“นวล อย่าถามอะไรให้มากเลย มีค้ำแล้ว เบียดออกอย่างนั้น ไปเปลี่ยน

ผ้า เปลี่ยนผอนเสียเถอะ เคียว จะไม่สบายไป ไปเถอะไป”

“จะย่า...” นวลก้มตัวผ่านผู้ที่เธอ นับถือว่าเป็นย่า เข้าไปในเรือนเล็ก ๆ แล้ว ก็เงยบหาย

ลมพัดวูบมาต้องผิวกาย หอมชาน ไปด้วยกลิ่นราตรีจากพุ่มใหญ่หน้าบ้าน กระ ทบนาสิกสัมผัส หญิงชราคงนั่งสงบนิ่ง ไม่มีใคร เลย แม้เพียง คน เดียว ที่ ทราบ ว่า ครั้งหนึ่งหญิงชราผู้นี้เกือบกลายเป็นฆาตกร ไปเสียแล้ว เพราะ ความรัก...ความหลัง ของยายถูกเปิดเผยเพียงกับสายลมกับธรรม- ชาติเท่านั้น ●

อะไรก็ตามที่เป็น “อนาคต” เราก็หวังอะไรจากมันไม่ได้เลย คู่แต่อดีตและ บัจจุบันซี สิ่งใดบ้างที่เราทำได้ตามเข็มแห่งความมุ่งหวัง.....น้อยเหลือเกิน แต่สิ่งเดียวที่ ให้ความสุขแก่เรา อย่างสมหวังที่สุดก็คือ ตัวหนังสือ ไม่ว่ามันจะออกมาในรูปใดก็ตาม ใคร ก็แย่งหรือทำลายมันไม่ได้ เพราะเราเก็บมันไว้ด้วยความคิดและหัวใจ

กินอาหารอย่างไร

จึงจะมีรูปร่างสวย

ออมทรัพย์ คำอาจ

เรื่องอาหาร เป็นเรื่องที่จะต้องรับ-
ประทานกันทุกวัน แต่ไม่ค่อยเป็นที่สนใจ
ของใครเท่าใดนัก คนคิดรายการอาหาร
ก็คิดจนปวดศีรษะ เพื่อให้ผู้รับประทาน
พอใจในรสอาหารที่ตนทำ พร้อมกับคำนึง
ถึงว่าผู้รับประทานอาหารจะได้คุณค่าอาหาร
ครบถ้วน หรือได้สัดส่วนตามที่ร่างกาย
ต้องการหรือไม่ ไม่ใช่คิดเพียงรายการ
อาหารเป็นมือ ๆ หรือเป็นไปตามที่อยาก
อาหารแก่เพียงอย่างเดียว ยังคิดรายการ
อาหาร สำหรับเลี้ยงคน จำนวน มาก ๆ ถึง
๕๐๐-๖๐๐ คน เป็นภาระที่หนักอกหนักใจ
อย่างยิ่ง อาหารถูกปากคนนั้น ไม่ถูกใจ
คน^{นี้} และยิ่งงบประมาณการจ่ายมีจำนวน
น้อย การจัดอาหารก็มีเนื้อสัตว์ล้วน ๆ ก็
ทำได้ยาก การคิดรายการอาหารก็ต้องคำนึง
ถึงอาหารราคาถูกแต่มีคุณค่าอาหารพอ ๆ กับ
อาหารราคาแพง เพื่อทดแทนกันไม่ให้ขาด
โภชนะอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นรับประทาน
อาหารประเภทถั่วซึ่งเป็น อาหารราคา ถูกแต่
มีโปรตีน และ แคลเซียม จำนวน มาก พอค
แทนอาหารเนื้อสัตว์ซึ่งมีราคาแพง การจัด
ทำต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่มีใครมองให้ลึกซึ้ง มีแต่
วาทะที่ไม่ค่อยรื่นหูบ้าง รื่นหูบ้าง เป็น
การคอยแทนน้ำใจ แต่คนจัดทำอาหาร
ก็ยังคงเป็นห่วงเรื่อง ความ ต้องการ โภชนะ
ของร่างกายผู้รับประทานตลอดเวลา และ

ได้พยายามแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอาหาร
ทุกเมื่อเชิ้อวัน

เมื่อ มีโอกาสได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับ
อาหารก็อยากจะหาเรื่องที่น่าสนใจ ถ้าเป็น
เรื่อง ที่เกี่ยวกับ วิชาการ ก็คง ไม่มีใครสนใจ
เท่าไคนักเพราะได้เรียนได้ฟังจนเบื่อ ไม่
ใช้ฟังจนจำได้และซาบซึ้งไปเอง ถ้าเกี่ยว
กับความ สวยงาม คงจะสนใจ กันบ้าง กระมัง
เพราะทุกคนรักสวยรักงาม อยากมีรูปร่าง
ทรวดทรงสวยงามกันทั้งหญิงทั้งชาย

เท่าที่ ได้เกี่ยวข้องกับนักเรียน เป็น
เวลานาน ได้สังเกตเห็นว่านักเรียนวัยหนุ่ม
สาวมักจะวิตกกังวลเรื่องความ "อ้วน" กัน
นัก โดยเฉพาะนักเรียนหญิงบางคนถึงกับ
ไม่รับประทานอาหารเช้า ที่กลัวมากอดมือ
กลางวันด้วยก็มี ผลที่ได้คือน้ำหนักลดจริง
สนใจปรารถนา แต่ทว่าผิวพรรณไม่เปล่ง
ปลั่งหน้าตา ร่วงโรย เหมือนคนอมโรค
เป็นที่น่าเสียดายวัย กำลังสวย กำลังงาม และ
กำลังเจริญเติบโตไปตามวัย มามีสภาพคั่ง
กล่าว ตัวผู้เขียนซึ่งเกี่ยวข้องกับอาหาร
รู้สึกไม่สบายใจ เพราะนักเรียนปฏิบัติไม่ถูก
ทางที่ดีควรจะปรับปรุงเรื่องกิน ว่าควรจะ
กินอะไรให้มากขึ้น หรือกินอะไรให้น้อยลง
เพื่อ จะได้มีรูปร่าง ไม่อ้วน เกินไป หรือ ผอม
เกินไป ไม่ใช่อดอาหารเป็นมื้อๆ นักเรียน
สาว ๆ ที่ปฏิบัติอย่างนี้มีจำนวนมาก เพราะ

เหตุผลหลายอย่าง กลัวอ้วนเกินไปก็มี
คิด ทำงาน ส่วนตัว ไม่ทัน เวลา รับประทาน
อาหารก็มี จะทำอะไรก็ตาม แค่ออได้ให้ผู้
ที่อดอาหารทั้งหลายโปรด ได้ส่ง กระจกสำ-
รวจรูปร่าง ผิวพรรณหน้าตาเลยว่า ความ
แจ่มใส ความเปล่งปลั่งนั้นมีหรือเปล่า แล้ว
จึงตกลงใจว่าจะอดอาหารต่อไปหรือจะรับ-
ประทานอาหารอย่างไรดี

สำหรับผู้ที่รูปร่างผอมมาก เรา
ก็แก้ไขให้ มีรูปร่าง ได้สัดส่วน โดยการ กิน
อาหารเพิ่มขึ้น อย่าลืมนะว่า การกินอาหารนั้น
มีอิทธิพลต่อทรวดทรงเป็นอย่างมาก ว่า
สามารถทำให้เรามีรูปร่าง ได้สัดส่วน สด
กายได้ทุกแบบตามสมัยนิยม

ก่อนอื่น ควร ปรับปรุง เรื่องอาหาร
ดังนี้ การรับประทานอาหารเช้าให้รวม
ทั้ง ๕ หมู่ คือ

๑. ข้าว แป้ง และน้ำตาล
๒. เนื้อสัตว์ต่าง ๆ นมและไข่
๓. ไขมัน
๔. ผัก
๕. ผลไม้

ทั้ง ๕ หมู่นี้ควรรับประทานให้ ได้ทุกวันหรือ
แทบทุกมื้อยิ่งดี

ปริมาณอาหารที่รับประทาน ถ้า
ผอมมากรับประทานอาหารเช้าจำพวกแป้ง น้ำ

ตาล ไขมัน และโปรตีนมากกว่าเค็ม เช่น
เคย์รับประทานข้าว ๑ ชัน เพิ่มเป็น ๑^๑/_๒—
๒ ชัน กินอาหารที่ให้แคลลอรี่สูงเพิ่มขึ้น
สำหรับคนอ้วนควรลดอาหารหมู ข้าว แป้ง
น้ำตาล ไขมัน และเพิ่มผักกับผลไม้เนื้อให้
อิม อาหารโปรตีนพวกเนื้อสัตว์ไม่ควรลด
เพื่อจะได้ โปรตีนเพียงพอ อาหารที่ให้
แคลลอรี่สูง ควรลดลง ถ้ากินมาก ร่างกาย
ไม่ได้ใช้พลังงานมากจะเก็บไว้เป็นไขมันทำ
ให้อ้วนขึ้น

นอกจากจะควบคุมเรื่องอาหารแล้ว
ควรสำรวจสุขนิสัยด้านอื่น ๆ ด้วยเช่น การ
ออกกำลังกาย การนอนหลับพักผ่อนว่า
เพียงพอหรือไม่ การขับถ่ายเป็นอย่างไร
ควรได้ขับถ่ายเป็นเวลาและสม่ำเสมอ พวก
คนผอมมักท้องเสียบ่อย ๆ อ้วนได้ยาก

เมื่อสำรวจตัวเองแล้ว ควรปรับปรุง
ปรุงเรื่องต่าง ๆ และปฏิบัติจริง ๆ อย่าง สม่ำ
เสมอ ใช้เวลา ๓—๖ เดือน ก็จะได้เห็นผล
ดังนั้นถ้าใครที่อยากมีรูปร่างสวยงามเหมือน
นางงาม หรือหล่อเหมือนพระเอกหนัง ก็
ต้องปรับปรุงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว และหวังว่า
นักเรียนสาว ๆ คงจะเลิกอดอาหาร และใช้
สิทธิ์การรับประทานอาหารทุกมื้ออย่างเต็มที่

อ ำ ล ี ย

ภักดิ์

๑ อินทวิเชียรฉันท II

อาลัยจะไกลนุช ฤทธิจะหยุดหาย
หวนให้มีวันวาย เพราะเทวษ ถวิลนาง

ร้องให้ใจขาด ก็มีอาจจะหมกหมาง
รักเร้าเพราะรักร้าง ระทึกว่าระทมใจ

ไอ้อ่านาถนักรัก พิษรักกระหน่ำใน
เจ็บเจียนจะขาดใจ ระอุไกลจะมีมรรณ

จากไกล ณ บัดนี้ อูระพีระทมถอน
เหงาเศร้าสโรนรอน จะพินาศเพราะขาดเธอ

บุรุษเหล็กทองคำเปลว

คืนนี้เดือนมืดเหลือเกิน ทุกสิ่งทุกอย่างราวกับถูกละเลงด้วยสีดำ จนไม่มีช่องว่างเหลืออยู่เทือกพระยาโจรตลอดจนสิ้นเขาพระยาเดินธง ซึ่งเคยเห็นเด่นชัดตัดกับขอบฟ้า ก็กลับเลือนหายไปสิ้น แม้แต่ดาวสีกดวงก็หาไม่เห็น ข้าพเจ้า นอนเอกขนนกบนซานเรื่อน.....

ทอดอารมณ์ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอันกระจัดจ้าย อย่างไม่ค่อยจะชินบานนัก

.....นับตั้งแต่วัยเด็กชุกชน อยู่โรงเรียนวัด กินข้าวกันบาตรพระ เชื้อ และบรมโง่ ค่อยถูกขัดเกลารัชน กระทั่งเขยิบไปเรียนโรงเรียนประจำจังหวัด เคยพยายาม

สอบให้ได้ตั้งแต่ที่สุดท้าย จนกระทั่งเกือบถึงที่ ๑.....นิสัยที่ชอบหนีโรงเรียน กับความเจ็บแสบของไม้เรียว ผลักเปลี่ยนกันแพ้นะเรื่อยมา

เมื่อถวิลถึงความหลัง ภาพเก่า ๆ ก็ผุดเด่นชัด ประดัง ประเดกัน ออกมาไม่ขาดระยะ วันสนุกของพวกเรา ส่วนมากอยู่ที่ขอบสนามกีฬา แห่เพื่อนต่างเพศ และเกมส์การพนันหลังห้องเรียน ซึ่งมีทั้ง ลีวักว น้ำเต้า ไฮโล ยี่เอ็ด และ ฯลฯ บางคนก็หมกตัวอยู่ได้ในห้องสมุดเป็นวัน ๆ

พวกเรามัน 'บ้า' ไปคนละอย่าง บางคนใส่เสื้อยับไม่เป็น บางคนใช้เงินราวกับพ่อแม่ของตัวพิมพ์ธนบัตรใช้เองได้ กลุ่มข้าพเจ้าคลั่งการเป็นหนุ่มก่อนวัย สนใจวิธี

การหัดคียบุหรี มากกว่าคูหนังสือเรียน ชอบแหกปากร้องเพลงฝรั่ง ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็อ่านไม่ค่อย จะถูกต้อง และ เขียน ภาษาอังกฤษก็ได้ ๐ ทุกครั้งไป ที่หนักกว่านั้นก็คือ ไข่มุมยาวกระเซิงอย่างพวกก๊วยว้ยรุ่น จนถูกกร้อนหน้าแห้งตาม ๆ กันไป

บนเส้นทาง ของ ชีวิต ความ เป็น นักเรียนเหลือดี ช่างมีส่วนช่วยทำให้ชีวิตเรา อับเฉาไปอย่างน่าหดหู่และอกสอสังนัก ซึ่ง จะโทษใครเล่ามันเป็นผลการกระทำ ของเราเองแท้ ๆ

เมื่อ “เธอ” ผู้เสนาหาแผ้วมาในดวงใจ เราก็แทบโยนตำราเรียนทิ้ง เพื่อที่จะไต่หนั่ง ผ่านถึงเธอตลอดทั้งคืนทั้งวัน

เราเคยมีความเห็นขัดแย้งว่า คำสอนของครูอาจารย์ในเรื่องการแต่งกายนั้น มีส่วนทำให้เรา เป็นคนเซยไม่ทันสมัย อปปรีย์แท้ ๆ นักเรียนสมัยหลังกึ่งพุทธกาล เราแยกทางกันเมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ไปกันคนละทิศละทาง เลือกทางชีวิตของตนตามใจชอบ โลกนี้เราเกิดขึ้นมาแล้ว จะปล่อยให้เราเป็นคนไร้งานก็ให้รู้ไป

ข้าพเจ้าเดินค้อมหัวเข้ามาในรั้วฝึกหัดครูอย่างเจียมใจ เพื่อน ๆ ต่างมองดูอย่างศรัทธา แกมสมเพช มันก็น่าขันอยู่หรอก

ในขณะที่พวกไผ่ตีบางคน กำลังมุ่มม่น เรียนต่อชั้นเตรียมอุดม เพื่อหวังคว้าปริญญาบัตรที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

“แก้ว”

เพื่อนข้าพเจ้ามีมโนคติจะเข้าเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจให้ได้ แถมคุยโขมงโจ่งแจงว่า “...ถ้ากันได้เข้าเรียนแล้วสำเร็จออกมาแล้วละก็ จะโตให้หนักกว่าที่พวก ล้อเคยพบเห็นมาอีก” ข้าพเจ้าได้แต่เพียงยิ้มแหย ๆ และหัวเราะเบา ๆ

“ตี”

ลูกเจ้าของร้านขายยาในตลาด อยากจะเป็นหมอ

“มนัส” อยากจะเป็นทนายความ

“จ้อย” อยากจะเป็นปลัดอำเภอ

นักปรัชญาเถื่อน “เดช” ไม่คิดจะเรียนต่อ เขาบอกว่าเขาจะออกไปขายล็อตเตอรี่ เพราะสมัยนี้ล็อตเตอรี่ขายดี

เขาเห็นข้าพเจ้านิ่งเป็นตุ่นก็ส่งคำถามมาว่า “เอ็งจะเรียนต่ออะไร”

“ครูวะ” ข้าพเจ้าตอบสงบเสงี่ยมเพื่อน ๆ พากันครืนทีเดียว

ใครว่าอาชีพครูไม่น่าเสนาหา ใครจะว่าอาชีพนี้ต่ำต้อยและไร้เกียรติ ใครจะว่า คุณเป็นครูเพราะไม่มีทางอื่น จะว่าอย่างไรก็เชิญเถอะ ข้าพเจ้าไม่ห้ามและคัดค้านแต่

ประการใด การได้มีชีวิตเข้ามาเรียนในรั้ว “เทพสตรี” ตลอด ๔ ปีไม่เคยทำให้ชีวิตเสียใจเลย

เหมือนอย่างที ศรีบูรพา เขียนไว้ใน “แลไปข้างหน้า” ว่า

“.....ใครจะว่าชีวิตประกอบขึ้นมาจาก ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ก็ว่าไป แต่ครูจะว่า ชีวิตของครูประกอบขึ้นมาจาก กระตานคำ ซอด้ลก โต๊ะเรียน และดวงหน้าระริน ดวงตาแจ้วแจ้ว ไร้มารยาของพ่อหนูแม่หนู ทั้งตัวโตและตัวเล็ก ครูเคยพูดกับศิษย์ของครูว่า ถ้าครูได้ตายลงในขณะที่ถือ ซอด้ลก อยู่ในมือ ครูจะไม่คิดเลยว่า ได้เคยมีวีระบุรุษคนใดใน ประวัติศาสตร์ ที่จับ ชีวิต ของเขาไว้อย่างงตงาม ยิ่งไปกว่าครู.....”

หยาดน้ำค้าง เริ่มเกาะ ผิวกาย จนรู้สึก เย็นยะเยือก

พงศาวดารเก่า ๆ ที่เรืออยู่ในสมอง เริ่มมีชีวิตและโลดเต้น

.....

สมัยอยู่หอนอนเรามีเพื่อนมาก และเพื่อนแต่ละคนก็มีระบบ ชีวิตแตกต่างกันไป บางคนชอบตื่นสาย ดังนั้นเขาจึงรังเกียจเสียงนกหวีด อย่างจะกินเลือดกินเนื้อต่อหัวหน้าหอ บางคนคุยว่าเป็นลูกเจ้าของ

สวนทุเรียน แต่ชอบใช้ยาสีฟันตราขอและ ยาขี้ครองเท้ายี่ห้อฟรี

“ภูซงค์” เพื่อนข้าพเจ้าสารภาพอย่างหน้าขึ้นว่า “ซื้อไอติมแจ๊กโก ๑๐ แท่งไม่อร่อย เหมือน ใช้ลูกไม้ กินฟรี ของ แก่เพียง แท่งเดียว”

เขียนไปก็เหมือนประจານ แต่มั่นก็เป็นความจริงที่พวกเราไม่เคยอยากกัน เมื่อคนใดคนหนึ่งเอ่ยถึง

.....

“เอนก” มีวีรขึ้นรถเมล์โดยไม่เสียเงิน เมื่อเขาบอกกมลเม็คให้เราก้เริ่มปฏิบัติ คุ ปีนั้น (๒๕๐๕) รถรางยังไม่เลิกมีวิ่งตั้งแต่ท่าโพธิ์ ถึง ร. พัน ๖ ค่าโดยสารแบ่งเก็บเป็นช่วง ๆ จากวิทยาลัยถึงตลาดก็เพียงสลึงเดียว ไม่แพงจับใจอะไรนัก แต่เราก้ไม่อยากเสียเงิน

“เบิ้ม” นำกลุ่มเรา ๔ คนขึ้นรถรางอย่างผึ่งผาย เมื่อกระเป่าผู้ใหญ่ม่าเก็บสตางค์ เขาก้ควักธนบัตรใบละร้อยยื่นให้ตามสูตรที่เอนกบอกไว้.....เดอะน่าเดี่ยวกระเป่าคงถามว่า

“คุณไม่มีตังปลีกบ้างหรือครับ” เราก้ตอบว่า “ไม่มีครับ” แล้วเขาก้คืนครุฑแดงใบนั้นให้ แต่ผิดคาดถนัดชายผู้้นกลับ

ล้วงลงในดูง บรรจงหยิบธนบัตรใบละบาท
ที่พับไว้ปักละสิบ ทอนให้อย่างนึ่งนวน
เบ้มหน้าแห่งอย่างนึ่งเสียขายเงินค่าโดยสาร
เมื่อเรามาต่อว่าเอนก เขาตวาดว่า “วิธีนี้
ใช้กับรถเมล์ ไม่ใช่รถราง”

.....

ในตำนานขบวน “กินล้างกินผลาญ”
เราอคคิดถึง “บีนแก้ว” ไม่ได้ ความจริง
เขาไม่ได้ซื้อบีนแก้วหรอก พวกเราตั้งกัน
ให้เองโก้ ๆ ที่สนิทก็เรียก ไอ้แก้ว ที่ไม่ค่อย
สนิทก็เรียก คุณบีนแก้ว ขณะนี้ดูเหมือน
เขาไปสอนอยู่ที่พิษณุโลก จะกินจุเหมือน
เดิมหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ ครึ่งนั้นข้าวตาก
ไม่ค่อยเป็นที่สบใจนัก (ทั้ง ๆ ที่อยู่บ้านก็
เลือกกินไม่ได้ เพราะเป็นลูกคนจน) นาน ๆ
ครั้ง จึงจะมีอาหารถูกปากสักที ที่หนีไม่พ้น
ก็เป็นพวก ผัดมะเขือและ ๆ หัวไชโป
ยี่เซ็กฉ่าย หน้าฝนกินหน่อไม้กั้นตะบันไป
บีนแก้วของ พวกเราบริโภคแต่ละมือ ไม่ต่ำ
กว่า ๓ ถาด จวบจนวันหนึ่งเขาก็พบคู่แข่ง
ที่สำคัญ หลังจากเล่นกีฬาตอนเย็นผจญ
วันนั้น ฝนตกปรอย ๆ พวกเรานั่งแช่กิน
ข้าวกันนานผัดปกติ ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
“สมเสียง” เสิร์ฟเอาเสิร์ฟเอา

“กินแข่งกับ บีนแก้วใหม่ ?” ใคร
คนหนึ่งถาม

“เอาซี” สมเสียงรับทำ เราต่างผลัด
กันเสิร์ฟให้ยอดนักกินทั้งสอง ปรากฏว่า
บีนแก้วกินไปได้ ๕ ถาดก็บอกว่าอิม กิน
ต่อไปไม่ไหว ส่วนสมเสียงกินได้ถึง ๖ ถาด
ชนะอย่างหวุดหวิด นับแต่นั้นมา เราก็เรียก
ชื่อใหม่เขาว่า “ไอ้หกถาด!”

.....

ทุกคำคืนนักเรียน ประจำทุกคน ต้อง
เข้าห้อง Study ห้อง Study ครึ่งนั้นไม่มีเป็น
สักส่วน ต้องอาศัยโรงอาหารสาธิตแทน
อยู่โรงอาหารได้ไม่ถึงปี (นัยว่าข้าวตั้งหาย)
ก็ต้องไปอยู่โรงยิมที่นั่นกระสอบทรายแขวน
ไว้สำหรับไว้ซ้อมมวย (ความจริงเป็นโรง
เก็บของเก่า มีพวกเตียงไม้รุ่นโบราณ
แผ่นป้ายจิปาตะ ฯลฯ เตียนนี้ขยายกว้างไป
อีก เป็นโรงฝึกงานหัตถศึกษา)

อาจารย์ผู้ปกครองครึ่งนั้น ได้แก่
อาจารย์สุวิทย์ สังโยคะ ท่านห่วงลูกศิษย์
เป็นที่สุด ต้องการให้เป็นคนดี มีการเช็ค
ชื่อทุกคน ใครจะหนีไปเที่ยวก็รู้สึกเสียด
ต่อการถูกคุดอยู่มาก วันดีคืนดีท่านก็นำ
“จดหมายจางวางหว่า” ของ น.ม.ส. มาอ่าน
ให้พวกเจ้าสนธิ ฟังอย่างครั้นเครงเป็นประ
จำ...ทำให้ข้าพเจ้าชิมทราบในหนังสือเล่มนี้
เป็นพิเศษจนบัดนี้

.....

หอนอนยังมี ความหลังให้ พวกเรานำ
ติดตัวไปคิดถึงอีกหลายอย่าง.....

.....บางคนอาจจะคิดถึง ห้องน้ำที่เคย
นั่งลมพัดอาบน้ำอย่างเดียวกัน หลายคน
อาจคิดถึง มะละกอหลังห่อที่พวกเราเคย
แอบขโมยมาบ่มไว้ ใต้ห้องน้ำ แล้วถูกขโมย
ไปอีกต่อหนึ่ง เช่นเดียวกับข้าพเจ้ากำลัง
คิดถึง “ผดุง” ยอดนักเล่านิทานธรรมบท
เขาเล่าได้เก่งกว่า ส.อ. ไพฑูรย์ ครูฝึกรักษา
ดินแดนของพวกเราเสียอีก ผดุงชอบนั่ง
บนตุ้สือผ้ารุ่นยถากรรม ภาพนั้นข้าพเจ้า
ยังจำได้ติดตา

ส่วนยอดชาวนาย “วรรณิต” นั้นเขา
ชอบกินกล้วยเขียวฝัดไทยทุกคืน มีเกร็ดต
ขนาดกินเชื่อได้เป็นร้อย ๆ ห่อ อีกคนหนึ่ง
ชื่อ “ธีระชัย” เป็นคารารุ่งม่งามจนถูกล้อ
เมื่อคิดเลยไปถึง ดิเก ที่แสดงในงานวันชาว
ห่อ ทำให้รู้สึกอกเสียวหัวใจไม่ได้ ข้าพเจ้า
เคยคุลีเกมา มาก ตั้งแต่บัดนั้นยกุ่มใหญ่ ไม่ว่า
จะเป็นลิเกงานวัด หรืองานบ้าน ไม่เคย
ติดอกติดใจและสนุกสนาน เท่ากับดิเกที่พวก
เราแสดงเลย คุเหมือนเล่นเรื่อง จันทโครบ
อยู่ เรื่องเดียวแต่คัดแปลงไป ในรูปล้อสังกม
แม้เรา จะสนุกสนาน กันเต็มที่เพียงไรก็ตาม

แต่ก็มีบุคคลที่ไม่สนุกเลย กับการแสดง ดิเก
ของเราคือ อาจารย์บางท่านที่ถูกเราเสียดสี
ในรูปของดิเก นึกแล้วก็รู้สึกเสียใจในการ
กระทำอันไม่สมควรลงไป เราสำนึกใน
บุญคุณของท่านอยู่เสมอ เท่าที่แสดงออก
มานั้น ก็เพียงเพื่อความบันเทิงเป็นส่วน
ใหญ่

.....

อีกคนหนึ่งชื่อ “อัมพร” แต่ชีวิตคง
หักเหมาก เพื่อน ๆ จึงเรียกเขาว่า “เห”
บุคคลนี้ทำให้เราทิ้งหลายประการ เขาเป็น
นักดนตรีมือกลอง ฝีมือไม่เลว ร้องเพลง
ประเภทเย้ ๆ ๆ ได้อย่างวิเศษ เต้นเพลง
จังหวะหมาสะบักชนได้ เป็นเอกแต่ทุกครั้ง
ที่ชุมนุมดนตรีไทย แสดงผลงาน ที่หอประชุม
ข้าพเจ้า และ เพื่อนบางคน มักจะพบ เขาเข้า
ไปนั่งฟัง รวมอยู่กับผู้คนที่โหรงเหรงบางตา
เราเคยถกเถียงกันเสมอว่า ทำไมสิ่งนี้จึงได้
รับความสนใจน้อยกว่าพวกซาโตว์ และทำ
ไม่จึงมี บางคน ส่งเสียงประชดที่น่าสงสารดัง
แผ่วมาว่า “เซย แหลก” ‘เห’ บอกกับ
ข้าพเจ้าว่า เขาชอบเพลงไทยเดิม เคารพ
ในฝีมือครุมีแขก พระประดิษฐ์ไพเราะ
หลวงประสาธน์ศุวริศรัพี หลงไหลในเนื้อ

เพลง อันประณีต อ้อย สร้อยจับใจ ของเขมร
ไทรโยค แหกสาหร่าย ลาวดวงเดือน ฯลฯ
เขาพูดมากไปอีกว่า จะเป็นโชคอย่างยิ่ง
ถ้าเขาได้เกิดเป็นลูกของ “ครูเหนียว”

“มากไปแล้วไอ้เคือก” เสียงโกวิทย์
ขัดคอขึ้น

ขอพูดถึง “โกวิทย์” อีกคน อาจกล่าว
ได้เต็ม ปากว่า เขาเป็น ผู้แตกฉาน ในวรรณ-
กรรมอ่านหนังสือเป็นไฟ เป็นคาราประทับ
หอ ที่ชอบตัวให้พวกเราบรรดาซ้เกียจอ่าน
หนังสือทั้งหลาย บางคนจะเขียนรายงาน
วิจารณ์ไม่แคง ก็อ้อนวอนให้เขาเล่าให้ฟัง
ข้าพเจ้าเคยนอนบนเตียงฟังเขาเล่าแล้ว รั้
สึกว่ามันยิ่งกว่าอ่านด้วยตนเองเสียอีก โก-
วิทย์บอกว่า “จะเป็นความโง่อย่างยิ่ง ถ้า
ไม่พยายาม ขวนขวาย หาหนังสือ ทุกเล่มใน
โลกอ่าน เขาคุยถึงงานเขียนของ ม.ร.ว.
คึกฤทธิ์ ปราโมช วิพากษ์วิจารณ์หนังสือ
ของ สด กุรมะโรหิต อย่างเผ็ดร้อน เคารพ
ไม้เมืองเดิมเหมือนครู เกิดทุนงานเขียน
ของ ยาขอบ, ม.จ. อากาศคำเกิง, มาลัย
ชูพินิจ, กระหายที่จะเขียนหนังสือให้ ได้
อย่างศรีบูรพา ตอนเป็นเด็กเขาติดหนังสือ
ของ ป. อินทรปาลิต ขนาดหนัก

“ทำไมจึงอ่านมากนักวะ” ใครคน
หนึ่งถามขึ้น

“ถามบ้า ๆ” เขาตอบหัวน ๆ
พวกเราห้วงเขา กลัวเขาจะเป็นบ้า
เป็นหลังไปก่อนถึงวัยอันสมควร และเขา
ก็คงห้วงกลัวเราจะโง่งงไปเหมือนกัน

.....

มีกฎเกณฑ์ที่พิลึกพิลั่น ตั้งไว้อย่าง
น่าชมเชย ข้อหนึ่งคือ ครึ่งนั้น (ครึ่งนี้ก็
คงเหมือนกัน) ถ้าใครต้องการจะสูบบุหรี่
หรือกล่าวคำหยาบ ก็ให้ปฏิบัติได้เฉพาะที่
ห้องสุขาและที่นั่นเอง เป็นแหล่งกำเนิด
“วรรณกรรมฝาผนัง” ขึ้นหลายชั้น และมี
พวกอาร์ทิสต์ (หนุ่ม) รวมอยู่ด้วย หาก
รงค์ วงษ์สวรรค์ ได้มาพบเห็น คงถึงกับ
ได้อายในสำนวนทีเดียว

.....

ในวันว่าง เรามักชอบมานั่งตามร้าน
กาแฟ ฟังพวก สภากาแฟ วิจารณ์การบ้าน
การเมืองอย่างออกรส ข้าพเจ้าติดกาแฟ
น้อยกว่าการเสวนา มีนิสัยชอบการพนัน
มาแต่กำเนิด เคยเล่นพนันทั้งมวยและม้า
แม้แต่การเลือกตั้ง ประธานาธิบดี ของสห-

รัฐ ๆ ปีนั่น ก็อดที่จะพัวพันกับพวกคนคอ
เดียวกันไม่ได้...

เรื่องราวอันไม่ค่อยดีงามของพวกเรา
ยังมีอีกแยะ เห็นจะพอแค้นก่อนพลา้มมาก
ไป ก็รังแต่จะไร้สาระ

กาลเวลาผ่านไปอย่างเที่ยงธรรม.....

ข้าพเจ้าสำเร็จ ออกมาจากวิทยาลัยครู
อย่างเปลี่ยวเปล่า ชีวิตที่อุ้มไปค้ำยเพื่อน
ฝูงก็นับวันจะพลัดพรากจากกันไป ตามเส้น

ทางชีวิตของแต่ละคน

ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสเรียนต่อ เหมือน
เพื่อนบางคน และเพื่อนบางคนก็คงไม่มี
โอกาสมาอยู่ในป่าดงเหมือนข้าพเจ้า ชีวิต
ยังมี บทบาทให้เรา แสวงอีก มากมายเหลือ
เกิน เรื่องของความเลวไม่ใช่สิ่งดีงาม ขอ
ร้อง....อย่าคิดนำเอาไปเป็นตัวอย่างให้ชีวิต
หมองมัวเลย. □

ทำเนียบคนเก่ง

“ดวงประทีป”

● ในระหว่างปีภาคเรียนก่อน ๆ ถ้าท่านได้มีโอกาสไปเดินเที่ยวในตลาด อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรีมาบ้างแล้ว นอกจากจะได้พบกับน้อง ๆ พี่ ๆ ในร่มยุงของตัวด้วยกัน ท่านก็อาจจะได้พบกับแม่ค้าเห็ดฟาง (สาว) คนหนึ่งรูปร่างสูงโปร่ง ก่อนข้างแบบบาง ผิวขาว มีกิริยาร่าเริงอยู่เป็นนิจ กำลังสาละวนอยู่กับการ ขายเห็ดฟาง อย่างขะมักเขม้นและเพลิกเพลิน แม้ว่าสมองของท่าน ยังมี สมรรถภาพที่ใช้การได้ เป็นปกติ ท่านก็คงจะรู้จักแม่ค้าสาวคนนั้น เหมือนกับที่ข้าพเจ้ารู้จัก เพราะเขาก็เป็นลูกยุงทองเต็มตัวคนหนึ่งเหมือนกัน ใช้สี! การขายเห็ดฟาง เป็นเพียง งานอดิเรก ที่ทำรายได้ดีให้ กับเขา ในระหว่าง ปีภาคเรียนเท่านั้น และการขายเห็ดฟางที่มีผลกำไรวันละ ๓๐-๕๐ บาทนี่เอง ทำให้เขาไม่โยกกับการ สอนพิเศษ ในระหว่าง ปีภาคเรียนเหมือนคนอื่น ๆ ตลอดมา ส่วนงานหลักของเขาขณะนี้คือการ เป็นนักเรียน ฝึกหัด ครูในวิทยาลัยครูเทพสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นนักเรียนฝึกหัดครู ที่ทำเกรดเฉลี่ย ได้ถึง ๔.๐๐ ติดต่อกันมา สองภาคเรียนแล้ว เสีย

ด้วย และหากความจำของท่านจะไม่เลวร้ายจนเกินไปนัก ท่านก็คงจะนึกออกกว่า ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงคนที่มีชื่อว่า “สมวงษ์ ทรัพย์เจริญ”

คุณสมวงษ์ ทรัพย์เจริญ ถือกำเนิดที่ ต. ลำพันตา อ. กบินทร์บุรี จ. ปราจีนบุรี ในฐานะลูกสาวคนที่ ๔ ของพี่น้องทั้งหมดจำนวน ๘ คน ครอบครัวมีอาชีพค้าขายของทะเลเป็นพื้น เขาได้รับการศึกษาตั้งแต่ต้นที่นั่น และสำเร็จชั้น มศ. ๓ จากโรงเรียนลำพันตาอุปถัมภ์ อันเป็นโรงเรียนราษฎร์โรงเรียนเดียวใน ตำบลนั้นที่มีถึงชั้น ม.ศ. ๓ และในขณะเดียวกันก็มีนักเรียน ม.ศ. ๓ รุ่นเดียวกับคุณสมวงษ์เพียง ๕ คนเท่านั้น

ชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ซื้อได้ด้วยเงิน, ชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ซัดเส้นให้ มันเดิน ไปตามทางอันอ่อนนุ่มคังใจปรารถนาได้เสมอไป คุณสมวงษ์ต้องสูญเสียคุณพ่ออันเป็นที่รักยิ่งไปอย่างไม่คาดฝัน, อายุเพียง ๑๔ ปี ประกอบกับฐานะทาง ครอบครัวที่ไม่สู้ จะดีนัก ซึ่งจำเป็น ต้อง ย้าย เข้ามา คำ ขาย อยู่ใน ตลาด อ. กบินทร์บุรี คุณสมวงษ์จึงต้องปล่อยชีวิต

ให้ว่างเปล่า จากการศึกษาเล่าเรียนไปอย่าง
 นำเสียดายถึง ๑ ปีเต็ม พอในปีรุ่งขึ้นความ
 ใฝ่ฝันที่จะมีงานมีการทำให้เร็วที่สุด เพื่อช่วย
 เพิ่มรายได้ให้กับทางบ้าน ที่กำลังมีการระ
 ท้องส่งพี่ชายซึ่งกำลังเป็นนิสิตแพทยศาสตร์
 จุฬาฯ ให้สำเร็จไปด้วยดี พร้อม ๆ กับ
 น้อง ๆ อีก ๔ คน ที่ต่างก็เรียนเก่งด้วยกัน
 ทั้งนั้น ทำให้คุณสมวงศ์สมครใจที่จะมาอยู่
 เทพสตรีแห่งนี้ ชีวิตในระดับ ป.กศ. ต้น
 ของคุณสมวงศ์ที่ข้าพเจ้ารู้จักก็เหมือน ๆ กับ
 ปัจจุบัน สนุกสนานร่าเริงในกลุ่มเพื่อนฝูง
 ตีเหลือเกิน มีเรื่องตลกแปลก ๆ มาเล่าให้
 ใครต่อใครได้ เฮฮากัน อยู่มิได้ขาด จะผิดกัน
 แต่ว่ายังมีความ เป็น เด็กมากกว่าใน ขณะนี้
 เท่านั้นเอง เรื่องการเรียนจึงไม่สู้จะใฝ่ใจ
 เต็มกำลังสติปัญญาสัก อีกทั้งประกาศนียบ
 ัตร ป.กศ. ต้น คือหลักชัยอันเป็นความหวัง
 ครั้งสุดท้ายของเขาเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม
 แฉ่ว ของความ เป็น คนเรียน เก่ง ก็เริ่มฉาย
 แสงให้ ปรากฏ ออก มา แล้ว อย่าง เค้น ซัด
 เกรดเฉลี่ย ป.กศ. ต้นของคุณสมวงศ์ แม้
 จะไม่ได้เป็นอันดับ ๑ ของวิทยาลัยก็ตาม
 แต่เกรดเฉลี่ยของผู้ที่ได้อันดับ ๑ ของวิทยา
 ลัยก็ไม่มากไปกว่าของเขาเท่าใดนัก ซึ่งก็
 เป็นที่น่าพอใจที่เขาได้เกรดเฉลี่ยถึง ๓.๕๘

พอ มา ถึง ตรง นี้ ถ้า ข้าพเจ้า จะ โทษ
 พรหมลิขิตก็คงจะไม่ไกลความจริงนัก การ

สอบ บรรจุของ จังหวัดปราจีนบุรียังไม่ยอม
 เปิดรับสมัคร พี่ชายกำลังเป็นนิสิตแพทย-
 ศาสตร์ปีสุดท้าย คุณสมวงศ์จึงหวนกลับ
 เข้ามาอยู่ในร่มยุงทองร่วมกับข้าพเจ้าอีกครั้ง
 หนึ่งอย่างเต็มภาคภูมิ และการหวนกลับมา
 ครั้งนี้เอง ถ้าจะพูดกันตามสำนวนของ
 นวนิยายที่เก๋ลือนตลาคว่า เขากลับมาอย่าง
 พยัคฆ์ร้ายที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บ อันคมกริบ
 ก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะข้าพเจ้าเคยได้ยิน
 เขาพูดกับใครต่อใครว่า “ฉันจะตั้งใจเรียน
 ละครนะ” แล้วเกรดเฉลี่ยในชั้น ป.กศ. สูง
 ปีที่ ๑ ของคุณสมวงศ์ก็เป็นเครื่องพิสูจน์
 คำพูด และความเป็นหนึ่งในการเรียนชนิด
 ที่ใครตามไม่ทัน ของเขาไว้ได้อย่าง เค้น ซัด
 เกรดเฉลี่ย ๒.๘๘ สำหรับเทอมต้น ๓.๗๙
 สำหรับเทอมกลางและ ๔.๐๐ สำหรับเทอม
 สุดท้ายในปีการศึกษา ๒๕๑๐ ใครต่อใคร
 พากันชื่นชมกล่าวขาน ถึงคุณสมวงศ์ กันอ้อ
 อิงมิได้ขาด รวมทั้งข้าพเจ้าที่แอบชื่นชม
 ในความสามารถของเขาอยู่เงียบ ๆ ตามลำ
 พัง เสียงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเดิมยังไม่ทัน
 จะจางหายไปจากความทรงจำ คุณสมวงศ์
 ก็เพิ่มสถิติความสามารถให้กับตัวเองด้วย
 เกรดเฉลี่ย ๔.๐๐ อีกครั้งหนึ่งในเทอมต้นปี
 การศึกษา ๒๕๑๑ และในขณะนี้เกรดเฉลี่ย
 ๔ ภาคเรียนที่ผ่านมาแล้ว คุณสมวงศ์
 สามารถทำได้ถึง ๓.๙๑ ในจำนวน ๓๕ วิชา

๑๐๒ หน่วยกิต เป็นเกรด A เสีย ๓๒ วิชา
๙๔ หน่วยกิต และเป็นเกรด A ที่ได้
คะแนนสูงสุดเกือบทุกวิชาเสียด้วย! โดย
เฉพาะอย่างยิ่งวิชาคณิตศาสตร์ที่คุณสมวงศ์
เลือกเป็นวิชาเอก เพราะรักมากพอ ๆ กับ
วิทยาศาสตร์ ตลอดระยะเวลาของการเป็น
นักเรียนฝึกหัดครูมาเกือบ ๔ ปี เขาได้
เกรด B เพียงตัวเดียว และสาเหตุที่ได้ก็
เพราะว่าวิชานั้น ไม่มีเกรด A เลยนั่นเอง!
นับได้ว่าเป็นการพลิกประวัติการณ์การเรียน
ของ นักเรียน ฝึก หัด ครู ทุก รุ่น ทุก สมัย ใน
วิทยาลัยครู เทพสตรี โดยสิ้นเชิง และถ้า
ข้าพเจ้าจำไม่ผิดคุณสมวงศ์ นับเป็นนักเรียน
ฝึกหัดครู ของ วิทยาลัยครู เทพสตรี คนแรก
ที่ได้รับเกียรติถูกนำรูป และความสามารถ
บันทึกไว้ในคอลัมน์ “โบว์แดง” ของ
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐรายวัน นอกจากนั้น
ยังเป็นที่หวังของใคร ๆ รวมทั้งข้าพเจ้าว่า
เขาคงจะทำเกรดเฉลี่ย ๔.๐๐ เป็นครั้งที่ ๓
ในการฝึกสอนเทอมกลางนี้ ได้อย่างแน่นอน
จากผลการเรียนชนิดที่คนอื่นทำไม่ได้
อย่างเขา อาจจะทำให้บางคนเข้าใจไปว่า
คุณสมวงศ์ คงจะคร่ำเคร่งอยู่กับ ตำรับตำรา
อย่างไม่มีลืมหูลืมตาเลยกระมัง คำตอบที่ท่าน
จะได้จากปัญหาข้อนี้อย่างถูกต้อง มันจะ
ตรงกันข้ามชนิดขาวเป็นคำที่เดียว เพราะ
ความจริงแล้ว คุณสมวงศ์ อาจ จะคร่ำเคร่ง

กับตำราน้อยกว่าใครต่อใครอีกหลายร้อยคน
ในเทพสตรีเสียอีก โดยเฉพาะในเทอมที่เขา
ได้เกรดเฉลี่ยถึง ๔.๐๐ นั้นผู้ที่อยู่ในหอพัก
เดียวกัน ก็ย่อมจะทราบกันว่า เขาทำงานเกี่ยว
กับหอพักอยู่มากทีเดียว แล้วทำไมคุณสม-
วงศ์ได้ ๔.๐๐ เล่า? คุณสมวงศ์เป็นเทพธิดา
ที่จุติลงมาจกสวรรค์หรือไง? เปล่าหรือ
ท่าน อย่าเพิ่งเข้าใจผิดใหญ่โต ไป เช่น นั้น
เพราะท่านอาจจะไม่แปลกใจมากนักถ้าจะได้
ทราบว่าน้อง ๆ ของเขา ๔ คนขณะนี้ได้
คะแนนอยู่ในระดับ ๙๐% ทุกคน และโดย
เฉพาะอย่างยิ่งการเรียนที่ฉลาด และความ
ตั้งใจอันแน่วแน่ของคุณสมวงศ์นั่นเอง

โดยปกติ คุณสมวงศ์ จะเข้านอนประ-
มาณ ๒๒.๐๐—๒๒.๓๐ น. และตื่นนอนใน
ราว ๕.๐๐—๕.๓๐ น. เป็นประจำ คุณสม-
วงศ์ ได้เปิดเผยทัศนะเรื่องการเรียนของตน
เองว่าการหักโหมดู หนังสือจนตึกคิ่นไม่เกิด
ผลดีกับตัวเองแต่ประการใด เพราะจะเป็น
ผลกระทบกระเทือนให้การเรียนในวันรุ่งขึ้น
ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร การทำความเข้าใจบท
เรียนใน ชั้นให้ดีที่สุด เป็นสิ่งที่เขาปรารถนา
มากกว่าการท่องหนังสือเสียอีก ตัวคุณสม-
วงศ์เองเคย ลองนอนตึก คร่ำ เคร่ง กับตำรา
อยู่พักหนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่เกิดผลดีอะไรขึ้น
มา ประกอบกับสุขภาพที่ไม่สู้จะสมบูรณ์นัก
ทำให้เขาละความพยายามมาจนบัดนี้

ในตอนคำ ๆ ของทุกวันผู้ที่อยู่ใกล้ซิค
จะได้ยินเสียงเพลงสุนทราภรณ์ หรือไม่กี่
เพลงไทยเดิมจาก คุณสมวงศ์ ไม่น้อยกว่า ๓
เพลงเป็นประจำ นั่นแหละเป็นสัญลักษณ์
ที่แสดงว่า คุณสมวงศ์ กำลังจะลงมือ ทำงาน
ภายหลัง การ เติริยม หรือบัน ทึก การทำงาน
ประจำวันเรียบร้อยแล้ว ปกติในตอนคำ
คุณสมวงศ์ จะ เริ่ม ทำ การ บ้าน ทั้ง หมด ให้
เสร็จสิ้นไป หลังจากนั้นคุณสมวงศ์ก็ใช้เวลา
ที่เหลือทบทวนบทเรียนต่างๆ ที่ผ่านมาแล้ว
เป็นประจำ และการทำความเข้าใจกับตำรา
ส่วนใหญ่ของคุณสมวงศ์ มักจะเป็นการ ‘ทิว’
กันเองในระหว่างเพื่อนสนิทและก็การ ‘ทิว’
กันเองของคุณสมวงศ์นี่แหละ ที่ทำให้ ใคร
ต่อใครได้เกรดเฉลี่ย ๓.๗-๓.๘ มานักต่อ
นักแล้ว แต่ถ้ายิ่งใกล้สอบมากเท่าไรคุณ
สมวงศ์จะนอนหัวค้ำกว่าปกติ เหตุผล
สำหรับข้อนี้คุณสมวงศ์ชี้แจงว่า “ระยะ
สอบ ของเขา เป็น ระยะเวลา ทบ ทวน บท
เรียนเพียงเล็กน้อย ไม่ใช่เป็นระยะที่
เริ่มต้นดูหนังสือ” !!

ท่านอาจารย์สุวิทย์ สงโยคะ เคยบอก
กับข้าพเจ้าในห้องเรียนครั้งหนึ่งว่า “ถ้า
ใครเก่งมันก็เก่งไปทุกอย่างนั่นแหละ” ข้า-
พเจ้ายอมรับว่าตอนนั้นไม่ค่อยเชื่อถือเท่าใด
นัก แต่เมื่อลงมือเขียน “ทำเนียบคนเก่ง”
ในฉบับนี้แล้ว ความคิดของข้าพเจ้าเริ่มจะ
เอน เอียง ว่ามัน จะเป็น จริง ขึ้น มาเสีย แล้ว

ใคร ๆ ก็รู้ว่าคุณสมวงศ์เรียนเก่ง แต่ใน
ขณะเดียวกันใคร ๆ ก็รู้อีกนั่นแหละว่า คุณ
สมวงศ์ เป็นคาราละคร ที่มี บทบาท ประทับ
ใจยิ่งนัก บทบาทของพระมะเหลเถไถ
ในงานวันชาวหอปีการศึกษา ๒๕๐๘ ใน
งานยุวพุทธิกสมาคมที่วัดเสาชิงช้า ในปี ๒๕๑๐
บทบาทของ “พระลอ” ในชุด “พระลอตาม
เบียด” งานวันชาวหอปีการศึกษา ๒๕๑๐
ต่างก็ เรียกเสียง ปรบมือ จากผู้ชม ล้นเวทีมา
แล้ว เขาเคยเป็นนักกีฬาที่มีศักดิ์ศรีของ
แชมป์ห่วงยางในปี ๒๕๐๘ เป็นหลักประกัน
เป็นคาราฟุตบอลหญิงทุกครั้งที่มีการแข่งขัน
เป็นนักอ่านนิทานและการ์ตูนชั้นเยี่ยม, เป็น
นักเล่าเรื่องตลกที่มีบทบาทแนบเนียน ชนิด
ที่คาราละครอาชีพยังต้องอาย, เคยได้รับ
รางวัลเรียนดีภาษาอังกฤษ เพียงคนเดียวใน
วันรับประกาศนียบัตร ป.กศ. ต้น และเวลา
ตำแหน่งล่าสุดที่กำลังได้รับอยู่ขณะนี้ คือการ
เป็นคาราแฮนด์บอลของทีม “กลีบขี้ผึ้ง” และ
ผู้แทนฝ่ายหญิงชั้น ป.กศ. สูงปีที่ ๒ แต่สิ่ง
ที่คุณสมวงศ์ ไม่ถนัด เห็น จะมีอยู่ อย่างเดียว
คือ การอ่านนวนิยาย เพราะฉะนั้นเวลา
ใดที่คุณสมวงศ์หยิบนวนิยายขึ้นมาอ่าน ก็
นับได้ว่าเป็นมงคลฤกษ์อันดียิ่งสำหรับวงการ
ประพันธ์ที่เดียว

ในเทอมกลางนี้คุณสมวงศ์ ทรัพย์-
เจริญ กำลังฝึกสอนอยู่ที่ ร.ร. พิบูลวิทยาลัย

และพร้อมเสมอที่จะกลับ มาเรียนในเทอม
ปลายเป็นครั้งสุดท้าย และในขณะที่เดียวกัน
ก็พร้อมเสมอที่จะเดินทางไปทำชื่อเสียงให้
กับวิทยาลัยของเราในวิทยาลัยวิชาการศึกษา
แห่งใดแห่งหนึ่ง ถ้าวิทยาลัย พิจารณา เห็น
สมควร ซึ่งถ้า “ความจริง” เป็นสิ่งที่ไม่ตาย
จริงแล้ว ข้าพเจ้าก็หวังว่าความจริงมันก็จะ
จะเป็นจริงเช่นนั้น

หมายเหตุ ทุกบท ทุกตอน ทุกบรรทัด
และทุกตัวอักษรในเรื่องนี้ ข้า-
พเจ้าผู้เขียน ขอยืนยัน กับท่าน
ผู้อ่าน อีก ครั้งหนึ่ง ว่ามัน เป็น
เรื่องจริงชนิดที่ไม่ต้องอิงนิยาย
แต่ประการใดเลย แม้ท่าน
ผู้อ่านยังกลางแคลงใจ ข้าพเจ้า
ขอทำให้ท่านได้ ไปทดสอบถาม
ท่าน อาจารย์สุวรรณ กาญจนมยุร
อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งกำลังขึ้น
ชมคนที่ชื่อ “สมวงศ์ ทรัพย์-
เจริญ” ไม่น้อยไปกว่าข้าพเจ้า
หรือ อาจ จะ มาก กว่า ข้าพเจ้า
หลายสิบเท่าด้วยซ้ำไป ●

สัญญาใจ

ถ้าจากกันวันนี้...ทั้งที่รัก
สองเราจักจำมั่นกันใหม่หนอ
ใครจะนึกบ้างใหม่ว่าใครรอ
ใครจะท้อเมื่อถามทักทวงรักกัน
ฉันเองกล้าทำได้ว่าใจภักดิ์
มันตระหนักเสมอว่าค่ารักฉัน
มันสูงศักดิ์สมควรนิรันดร์
ยิ่งนานวันยิ่งกระชับจับหัวใจ
อยากจะถามเธอบ้างสร้างรักขวัญ
เธอจะมั่นเธอจะภักดิ์รักฉันใหม่
ถ้าห่างกันแล้วจะบั่นใจให้ใคร
หรือหวังไว้เพื่อสิทธิ์...แต่มีใครเธอ
ฉันไม่อาจเอาใจใครได้ถูก
เธอจะผูกและจะพันฉันเสมอ
หรือห่างเหินเมินไปเมื่อไม่เจอ
แล้วก็ผลอระเริงลั่นสิ้นไมตรี
เยื่อสัณนิทโยสัทหน้อยเพียงน้อยหนึ่ง
เราคงซึ่งว่าค่ารักสูงศักดิ์ศรี
ขอให้เห็นใจกันในวันนี้
ว่าเรามีอะไรกันครั้งนั้นมา

“น้องน้อย”

● Hope is the poor man's bread

● ความหวังคืออาหารของคนจน

—ทาลีส นักปราชญ์กรีก

วงเวียนชีวิต

(M) พาวีก

★ คำเรื่องด้วยความกรุณาจาก ก. รังษีมาศ ★

๒๘ กันยายน ๒๕๑๐

ทันไ้กและทันเมเปิ้ลกำลังมีสีทองประกายมากขึ้นทุกวัน เดือนกันยายนกำลังจะผ่านไปใบแก่ ๆ ของมันร่วงลงมาปกคลุมพื้นดินหนาขึ้นทุกที น้ำค้างแข็งในตอนเช้าที่ค้างอยู่ตาม ขอบใบสะท้อน กับแสงอาทิตย์ ดูแวววาวคล้ายเกล็ดแก้ว สีเขียวของต้นแจนนิเปอร์ ตัดกับสีทองของใบไม้ ที่ชายป่าบนเนินดินเบื้องหน้าโน้น ชายหนุ่มและหญิงสาวคู่หนึ่งเดินเคล้าเคลียกันไป อย่างน่าที่จะเต็มไปด้วยความสุข

“ฉันรักเธอจะชาติ...” ฝ่ายหญิงเอ่ยขึ้น ผมสีทอง ของเธอ ปลิว เคลีย แก้มเมื่อ เอียงหน้าซบกับไหล่กว้างของเขา

“รัก...” เสียงชายหนุ่มพึมพำพร้อมกับก้มลงสบตาเธอ จุมพิตที่ผมหอมกรุ่นเบา ๆ

“ฉัน เป็นสุข เหลือเกิน เมื่อ อยู่ กับ เธอ อย่างนี้ ชาติที่รัก”

“ผมก็รักคุณเหมือนกัน ‘เด็บบี’ ”

อะไรนะที่ทำให้เราได้มาพบกัน พรหมลิขิตกรรมัง “เธอกระซิบตามอ่อนโยน “ความผิดหวัง...” เขาคิด... หนึ่งเงียบ... ปรากฏตาเศร้า...”

ตะวันสูงขึ้นทุกขณะ แสงอาทิตย์ขึ้น น้ำค้างแข็งที่เกาะ อยู่ตามก้านและกิ่ง ของสน ละลายเป็นหยดน้ำ ที่เหือดไปแล้วก็มี เงาสนที่เคียวาวสั้น เข้า จน เป็น วงรี เล็ก ๆ ทั้งสองจึงชวนกันเดินกลับที่พัก ชายหนุ่มไปส่งเธอที่กระท่อมน้อย ๆ บนเนินแล้วจึงกลับที่พักตนเองด้วยอารมณ์ชุ่มชื้น อารมณ์หนึ่ง แวบขึ้นมา เขายิ้มหยันที่มุมปาก ปรากฏตาทั้งคู่ฉายความเข้ม แต่แฝงความปวดร้าวไว้ในส่วนลึก

เมื่อแปดปีที่แล้ว ระยะเวลาเดียวกันนี้ ต่างแต่ว่าที่นั่นเป็นเมืองไทย เข้านั้นข้างหอพัก ทั้งสอง ของตึกพิเศษ ๆ บ้าน สมเด็จเจ้าพระยา เด็กหนุ่มร่างเก๋ เดินคู่มากับเด็ก

สาวที่แสนสวย เลี้ยวผ่านซุ้มประตูข้ามไป
สู่คลองหลังหอ... เขา ชาลี พรหมธาดา
เธอ ศัลยา พิพัฒน์ ทั้งคู่เดินไปด้วยกัน
เพียงลำพัง ตอนหนึ่งเขาถามเธอเบา ๆ

“วันนี้ศัลยา เรียนหนักไหมครับ”

“๗ ชั่วโมงค่ะ คุณล่ะคะชาลี”

“๖ ชั่วโมงเท่านั้นเองครับ”

“ทราบว่าคุณมาจาก ประจวบ ฯ ใช่ไหม
คะ?”

“ทำไมคุณทราบซะ...” เขาถามด้วย
ด้วยความสนใจระคนตื่นเต้น ศัลยาขม
น้อย ๆ ไม่ตอบ

“ผมก็ทราบเหมือนกันว่า คุณมาจาก
นครสวรรค์...ศัลยา... พิพัฒน์ ... ธิดาสาวคน
เดียวของพระพิพัฒน์มงคล...”

“โอโฮ! นี่คุณไปสืบทราบมาจากไหน
กัน” ประกายตาสดใสเมื่อเขาพูดจบลง

“ศัลยา..... ผมจะบอกอะไรคุณหน่อยได้
ไหม?” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นลอย ๆ

“มีอะไรหรือคะชาลี?”

“ผม...ผมรักศัลยา”

“รักศัลย์!” เธอทวนคำอย่างแผ่วผิว
ดวงตาจำแจ้วทั้งคู่สบตาเขา

“ครับ...ผมรักคุณ รักมานานแล้วด้วย”
ชาลีมองตอบเธอด้วยดวงตาเศร้าซึ้ง

“มารักศัลย์ทำไมกัน คนอื่นตั้งเยอะแยะ
ใคร ๆ เขาก็สนใจ ชาลี พรหมธาดา กัน

ทั้งนั้น เรียนเยี่ยม ก็พากันเก่ง อนาคต
อาจารย์ไปนอก แล้วอย่าลืมศัลย์เสีย นะคะ”
เธอพูดด้วย น้ำเสียง ราบเรียบ แต่ระคน ด้วย
ความรู้สึก

“แต่ผมรักคุณ ศัลยา คุณต้องเข้าใจ
ผมนะ”

“ไว้วันหลังเถอะค่ะ ศัลย์จะตอบคุณ”
เธอให้ความหวังโลมใจเขา เหตุการณ์วัน
นั้น สร้างความหวานในอารมณ์ให้กับชาลี
ไม่น้อย

และแล้ววันนั้นก็มาถึง.....เขาออกที่จะ
บันทึกมันไว้ไม่ได้

๔ ตุลาคม ๒๕๐๒

วันนี้ดีใจมากที่สุดในชีวิต เพราะอะไร
ฟังนะ วันนี้ศัลย์ปล่อยผมยาวสลวย แต่ง
ตัวด้วยชุดสีม่วงขลิบขาวแสนน่ารัก กระซิบ
บอกคุณชาลีของเธอว่า

“ชาลี ศัลย์รักคุณค่ะ สัญญาว่าจะรัก
คุณคนเดียวตลอดไปด้วย”

...ดีใจด้วยหรือเปล่านะสมุก อ้อ! ดีใจด้วย
แต่ก็น้อยกว่า ชาลี คนนี้!

เวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เพียงสอง
ปี ที่บ้านสมเด็จพระยา ทั้งเขาและเธอ
ก็ต้องจากกัน ศัลยากลับไปสอนที่บ้านเดิม
คือนครสวรรค์ สำหรับเขาศึกษาต่อใน
วิทยาลัย วิชาการศึกษา แห่งหนึ่งใน จังหวัด

พระนคร... ทั้งสองยังคงติดต่อกันอยู่เสมอ จนกระทั่งเหตุการณ์ อันไม่น่า จะเป็นไปได้ก็ เกิดขึ้นเมื่อชาติได้รับจดหมาย ฉบับหนึ่งจาก เธอ

บ้านพิพัฒน์

๑๕ ธันวาคม ๒๕๐๕

ชาติคะ

ตามแต่เธอจะเข้าใจเถิด แต่ศัลย์ก็ต้อง ขอโทษชาติเป็นอย่างมาก จดหมายฉบับนี้ เป็นฉบับสุดท้ายที่ศัลย์จะเขียนถึงชาติ พรุ่งนี้ ศัลย์จะต้องเข้าพิธีหมั้นกับคนที่คุณพ่อเลือก ให้ ศัลย์ไม่มีทางเลือก แต่ในชีวิตนี้ศัลย์ รักคน ๆ เดียว คือเธอ

รัก

ศัลยา

พร้อมด้วย จดหมายฉบับนี้ เขายืนอยู่บน สะพานโค้งซึ่งต่อข้ามมาจากตึกศิลปะไปสู่ตึก นอนสองของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสาน มิตร กระดาษบางหิวสีฟ้านั้นระบัดตาม ลมที่พัดผ่านไป สายน้ำเบื้องล่างพรูวเป็น ละลอก คลื่นเล็ก ๆ กระทบใบก้ามปูซึ่งร่วง เป็นแพ อยู่เหนือ ผิวน้ำให้ ห่างจากฝั่งไปทุก ขณะ จนกระทั่งจมลงกลางสระ เพื่อน ๆ หลายคนลงสนามซ้อมกีฬาไปแล้ว เขาเข้าไปร่วมด้วยอย่างเคย...ไม่ยิ้ม ไม่พูดแม้แต่ คำเดียว

“เฮ้ย! วันนี้พระเจ้าชาล ของเรามัน ฝึเข้าหรือไงวะ หน้าคำคร่ำเครียด ไม่พูด ไม่จา แต่เล่นหนักจัง คูมันชีวะ...เฮ้ย! เบา ๆ ไว้ยลูนี่ ส่งให้บ้าง”

เสียงตะโกนของเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งเขา เรียกว่า ยงยุทธ ทั้งมาจากมุมสนาม เขาผ่าน ลูกไปให้ แม้ว่าจะพยายามเล่นให้เบาเพียง ไรก็ยังแรงจนกระทั่งมันกระดอนจากพื้นก่อน กระทบเข้าเพื่อนของเขาไปจนได้

“ขอเปลี่ยนตัว...ลาก่อนเพื่อนฝูง” เขา ชูมือขึ้นและวิ่ง ออกจาก สนามไปเสียเฉย ๆ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็กลับบ้าน คิด คิด คิด และสุดท้าย เขาก็ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวต่อ อนาคตตนเอง

รุ่งเช้าเขาหายหน้าไปจาก หมู่เพื่อนฝูง จากครูอาจารย์ และจากวิทยาลัยที่เคย ให้ความสุข ความรู้กับคนที่รักเรียนอย่างเขา เหตุการณ์เป็นไปในทำนองนั้น จาก สัปดาห์ ผ่านไปเป็นเดือน และต่อ ๆ ไป แม้เพื่อนที่สนิทกันไม่มีใครทราบว่าเขาอยู่ที่ ไหน ประจวบคีรีขันธ์ ไม่ปรากฏร่างของเขา เลย สุดท้ายข่าวนี้ก็เงียบหายไปเหมือนคลื่น กระทบฝั่ง จนกระทั่งวันหนึ่ง

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๖

หนังสือพิมพ์ได้ ลง รูป พร้อม ทั้งเกียรติ ประวัติของเขา ชาติ พรหมธาดา เดินทาง ไปศึกษาต่อสหรัฐอเมริกา ด้วยทุน ของ

มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน สหรัฐอเมริกาเอง และจนเคียวนี้เขาก็ยังอยู่ที่นั่น

พินนการาบเรียบ ค้วย สีคราม เข้ม จาก ขอบฟ้า ค่อยอ่อนลงเป็นลำดับจนบรรจบ รวมกันกลางทรวงฟ้า จุดนั้นพระจันทร์ลอย เสร้า รัศมีเด่นกระจ่าง กลบแสงดาวบริเวณ ข้างเคียงให้สิ้นไป ขอบฟ้าประปรายค้วย กลุ่มดาวห่างดีเป็นระยะ แม่พระคงคา สวรรค์ ทอดผ่านจาก ฟากฟ้าหนึ่ง ไปยังฟาก ฟ้าหนึ่ง ต้นโอ๊กและต้นเมเปิ้ลคงยืนสงบนิ่ง เป็นทิว กระท่อมกลางเนินสนสนสงบนิ่ง อยู่กลางราตรี

“ที่รัก เต็มปีเห็นจะต้องกลับ ไม่เช่นนั้นป่าจะคอย และไม่ยอมให้มาเกี่ยวกับชาติ อีก” เธอพลิกตัวจากหมอนหนุน จุมพิต เขาเบา ๆ ที่กักหู

“คุณยังมีเวลาอีก ๒ ชั่วโมงไม่ใช่หรือ ? เขาพิมพ์พร้อมทั้งมองค้วยความฉงน

“ใช่จ๊ะ แต่วันนี้ชาติชิมเหมือนนกขั้ ครง เป็นอะไรไปคะ” เธอปรายตามอง ค้วยประกายยั่วชวน เขารังรังเธอแน่นเข้า

จุมพิตที่ริมฝีปากบางเรื่อ เธอเผยยิ้ม เคลีย ไบหน้ากับทรวงอกอันอบอุ่น ของเขา พร้อม กับเสียงกระซิบ

“ฉันรักเธอ...ชาติ”

เสียงเพลงจากภาพยนตร์ เรื่อง ค็อก-เตอร์ ชิวโก แผ่วมาไม่ขาดระยะ เธอ รวบผมสีทองที่สยายยาวไว้เบื้องหลัง พร้อม ชัมเพลงเบา ๆ รัวเรียงเหมือนนกน้อยที่ได้ เหยื่อส่วนเขาหลับไป เธอเดินไปที่กระจก ค่อยใช้นิ้วแตะแบ้ง เขียนบนแผ่นกระจก แต่งหน้า.....

“ฉันรักเธอ...”

ใบไม้ห่ล่น ลงมาทับ กันหนา ขึ้น อีกกว่า วนก่อน เมื่อเขาค้นขึ้นมาพบในเช้านี้ เสียง ไวโอลินจากเพลง บลูคานูบ บรรเลงโดย ไชคอฟสกี ตั้งมาไม่ขาดระยะ เขามองคู ยอกสีเขี้ยว ของแจนนิเปอร์ ตักกับ ท้องฟ้าสี ส้ม ราตรีผ่านไปแล้ว มันจะเป็นเช่นนั้นอีก ไทมนะในวันพรุ่งนี้ เขาไม่ทราบ เขามี สิทธิเพียงแต่ภาวนาให้มันเป็นเช่นนั้นอีกเถิด เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ เพียงอย่างเดียวเท่า นั้น ที่ทำให้เขาสัมเธอได้...ศัลยา พิพัฒน์ ▲

คิดถึงเขาทำไมไม่รู้ ?
“เออมขวยญ”

เมื่อแรกเจอรู้สึกนึกเฉยเฉย
มองเมินเลยผ่านผ่านนานหนักหนา
จนใกล้จากพราวทางร้างแรมรา
หวนวิญญาหิวไหวในชีวิต

จึงเริ่มต้นทุกอย่างอย่างเศร้าเศร้า
ทุกข์แผดเผาเร้าทรวงไหม้ดวงศรี
พบกันเร็วรักช้านาแปลกดี
นับแต่หน้าจำไกลใจอาวรณ์

กล่าวคำลวานั้นนั้นฉันยังจำ
รำวระกำซ่าชอกยกสมร
ต่างฝ่ายหนึ่งตึงงำกล้าแตรอน
กระทั่งจรมิเอื่อยเผยม่านจันต์

หากเขากล้าสักหน่อยค่อยกระซิบ
ว่าจะหยิบมานให้ใฝ่ถวิล
ฝากจิตฉันนั้นแนบแอบชีวิติน
ก็คงสิ้นสงสัยไม่รังรอ

เขารักฉันหรือเปล่าเขาไม่ดูถูก
ไมตรีปลุกมอบไว้ทำไมหนอ
ไหนลืมหวนเข้าคืนเคล้ากลอ
หรือลวงล่อเล่นเล่นเป็นเกมการ

ก้มหน้าซุกซบหมอนนอนเงียบเงียบ
เหมือนหนามเสียบเต็มหมอนท่อน-
สงสาร

ภาพกลับลอยแคว้งคว้างพร่างวนวาน
น้ำตาพาลเอ่อไหลชลนัยน์กลอ

ฝนกระหน่ำพรำมาในราตรี
แต่ฤกษ์สิร้อนอ่อนแต่ขอ
เพรียกเพื่อเพียงเคียงข้างพลางพนอ
ไอ้พรหมก่อแล้วโยไม่सानเรา

โธ่เอ๋ยเฝ้าเฝ้ามาวัระรวัวเพื่อ
บ้านนี้เจอหญิงใหม่ดูใจเขา
อาจมีผู้เชิดชิตสนิทเนา
คิดถึงเขาทำไมก็ไม่รู้ ?

แมรี คอเรลลี

รวบรวมโดย P.P.

แมรี คอเรลลี นักประพันธ์สตรีชาวอังกฤษ เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๘๕๒ ที่กรุงลอนดอน มารดาชื่อ เอลเลนมีล บิดาชื่อ เม็คเค

ในวัยเด็ก คอเรลลี ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนคอนเวนต์ แต่ไม่ปรากฏว่าเรียนสำเร็จถึงขั้นใด ครั้นเมื่อบิดาย้ายไปอยู่ตำบล สแครท ฟอร์ด ออน เอวอนด์ เธอก็ย้ายตามไปด้วย และที่นี่ยัง เธอได้รับการฝึกหัดทางดนตรีจนชำนาญ ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๘๗๖ มารดาก็ถึงแก่กรรมลง

หลังจากที่คอเรลลีได้รับการฝึกหัดดนตรีจนสำเร็จแล้ว แทนที่เธอจะสนใจอาชีพนี้ แต่กลับไปสนใจในทางการประพันธ์ หนังสือเรื่องแรกคือ *The Romance of two Worlds* แปลตามตรงคือ "นิยายสวาทสองพิภพ" เรื่องนี้ เธอเขียนขึ้นขณะที่ร่างกายไม่สมบูรณ์นัก แต่ปรากฏว่าได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย จนต้องพิมพ์ถึง ๔๐ ครั้ง เรื่องนี้เองที่ทำให้ชื่อเสียงของ แมรี แพร่ไปทั่วโลก และได้รับจดหมายชมเชยมากมาย

ต่อมาเมื่อสุขภาพ สมบูรณ์ แล้วได้ ประพันธ์เรื่อง *Vendetta* (ซึ่งเมื่อนำมาแปลเป็นไทย ให้ชื่อว่า ความพยาบาท) อันเป็น เรื่องที่เข้มข้นที่สุดในยุคของแมรี

เรื่อง *Vendetta* นี้ แมรีเก็บเค้ามาจาก ประเพณีเดิมของชาวเกาะคอซิกา (Corsica) ตอนใต้ของประเทศ อิตาลี เชื้อชาตินี้ เมื่อมีความโกรธแค้นหรืออาฆาตผู้ใดแล้ว ต้องอาฆาตกันตลอดตระกูล แมรีได้เคยท่องเที่ยวไปพำนักอยู่ใน เกาะ คอซิกา เป็นเวลานาน เพื่อสืบทราบประเพณีหลาย ๆ อย่าง แห่งเชื้อชาตินั้น

ต่อจากนี้ แมรีได้เดินทางไปประเทศ อิตาลี แหลมบอลชาน ฝรั่งเศส เยอรมัน แล้วเลยขึ้นไปแหลม สะแกนดิเนเวีย คือประเทศนอร์เวย์และสวีเดน รู้เห็นธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี ขณะที่พักอยู่ฝรั่งเศส ได้รู้เห็นจิตใจของพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ ชาวฝรั่งเศส แมรีได้จดจำพฤติกรรมเหล่านั้นไปเขียนเรื่องให้ชื่อ "แอบแซ็ง" (ซึ่งเมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยให้ ชื่อว่า เจ้าสวาท)

หนังสือที่แต่ง

พอเดินทางไปถึงนอร์เว ธรรมชาติ
และสิ่งแวดล้อมที่ยั่ววนใจ ด้วยแก่งเขา
ลำเนาไพร น้ำทะเลที่ซัดเซาะเข้าไปตามไหล่
เขา ควงอาทิตย์ขึ้นในตอนเที่ยงคืน เหล่านี้
แม้ได้เก็บภาพเหล่านั้นไว้ด้วยอารมณ์สำนึก
แล้วนำมาบรรยาย ด้วยสำนวนที่ไพเราะ
เพราะพริ้ง เรื่องนั้นคือ "เทลมา" (Thelma)
ซึ่งเมื่อนงค์แปลเป็นภาษาไทย จากในเรื่อง
เกิดขึ้นที่ประเทศนอร์เว เทลมาเป็นหญิง
สาวบ้านนอก ซึ่งเศรษฐีผู้หนึ่งไปพบเข้า
ท่านผู้นั้นคือ เซอร์ฟิลลิปบรูก เออริงตัน
ชาวอังกฤษ จึงเกิดรักใคร่เทลมา ขณะที่
ใสเรือ ขึ้นฝั่งยาม เมื่อ ควง อาทิตย์ เที่ยง คืน
กำลังฉายแสง

เทลมา นางเอกของเรื่อง เป็นหญิงสาว
บ้านนอก กำเนิดในชนบทเล็ก ๆ แห่ง
นอร์เวก็จริง แต่ทว่าเพียบพร้อมไปด้วย
คุณธรรมทุกอย่าง มีความอดกลั้น กตัญญู
ซื่อสัตย์ สวยและสง่า เมื่อแรก ๆ ที่ถูกพา
ตัวเข้ามาสู่แดนขุนนางคืออังกฤษ ถูกเหยียด
หยามมากมาย ในฐานะภรรยาเศรษฐีไม่รู้
ชนบทธรรมเนียมนะไรเลย แต่ในที่สุด เทล
มาก็ฝึกตัวจนเข้ากับผู้ดีได้

แมรี คอเวลลิ ถึงแก่กรรม เมื่อ ๒๔
เมษายน ค.ศ. ๑๙๒๔

- 1) A Romance of the Two worlds (1886)
 - 2) Vendetta (1886)
 - 3) Telma (1887)
 - 4) Ardath (1889)
 - 5) The soul of Lilith (1892)
 - 6) Barabbas (1893)
 - 7) The Sorrows of Satan (1895)
 - 8) The Mighty Atom (1896)
 - 9) The Silver Domino
 - 10) The Murder of Delicia
 - 11) Gamcos
 - 12) Ziska 13) Boy 14) Jane
 - 15) God's good Man
 - 16) Free Opinion
 - 17) The Treasure of Heaven
 - 18) The Innocent
 - 19) The Love of Long ago
 - 20) Poems ฯลฯ
- ลองพิศุจน์ดูสักนิดว่า เทลมา ถ้า-
สวาท ความพยายาม มีความน่าสนใจแฝง
อยู่มากเพียงไร

- หนังสืออุเทศ 1) Encyclopedia Britanica
Vol. 6
- 2) ภาพ และ นักประพันธ์
เอกของโลก
ป. อนุกระทานนท์

ยามคิดถึง

ป. นิลนัท

▲ ยามนี้.....

ดวงฤดีพี่ราวรานสุขขานไซ
น้องมาเดือนเหมือนรักมาหักใจ
สู่แดนไกลแต่เดียวคงเปลี่ยวทรวง
เจ้าจากไกลเหมือนใจพี่จากร่าง
สุดอ้างว้างเห็นจิตให้คิดหวง
นี้หรือรักบ่กซึ่งตรึงแต่ดวง
คิดถึงเจ้าเฝ้าห้วงทุกเวลา

ยามเช้า.....

วิหคเร้าเปรียบคู่กู่ผวา
เจ้านกน้อยคล้ายคู่อยู่เอกา
เหมือนตัวขำรอน้องหมองหทัย

ยามสาย.....

ลมรำพายรำเพยพัดสบัดไหว
รวีส่องเมฆาเคลื่อนเลื่อนลับไกล
เสมือนใจพี่เจียนขาดคลาญุพิน

ยามบ่าย.....

พี่มิคลายรุ่มร้อนนวดวิด
ถึงร้อนแค้นแผดเกล้าอยู่จิด
ก็ไม่กินใจร่อนเหมือนร้อนรัก

ยามเย็น.....

สุดล่าเคียดข้องใจให้ตระหนก
บ่กล้าโฉบโฉบคู่สู่ถิ่นพัก
โยนน้องรักไกลลับไม่กลับเรือน

ยามค่ำ.....

ยิ่งชอกช้ำจุมมีตมารีตเดือน
เคยเคียดเกล้าเฝ้าชิตยังติดเตือน
บัดนี้เดือนปราศร่างนางแนบนอน

ยามดึก.....

จิตระทึกกายทอกลงกอดหมอน
หนาวทั้งร่างท่วงนุชสุทอาวรณ์
พี่เฝ้านอนคอยน้องหมองใจครวญ ▲

Agreement

บ. บ้านหมี่

Agreement ในที่นี้หมายถึงการใช้ Verb ให้ถูกต้องกับ Subject ของประโยค ขอให้ท่านทดลองทำแบบฝึกหัดข้างล่างนี้ โดยขีดเส้นใต้คำที่ถูกต้องในวงเล็บ แล้วตรวจคำตอบในตอนท้ายของบทความนี้ ถ้าท่านทำได้ถูกต้อง ๙๙.๙๙% แสดงว่าท่านมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างดีเยี่ยมคนหนึ่ง

1. The engine (run, runs) smoothly.
2. Thai people (like, likes) to eat rice.
3. I, the delegate, (is, am) the one to determine the procedure.
4. He together with John and Davis (is, are) going to the movies.
5. Mary as well as some members of her family (was, were) determined to stay.
6. Every (student, students) (is, are) happy.
7. Each of the students (is, are) very diligent.
8. Everybody (is, are) sorry that you have been ill.
9. No one (was, were) under thirty years old.
10. None of us (wish, wishes) him anything but good luck.
11. There (is, are) two roads, either of which (lead, leads) to your home.
12. My father or my mother (is, are) coming to meet me.
13. Either an ambulance or a car (take, takes) patients to the hospital.
14. Either of those roads (go, goes) to the town.
15. Either he or I (is, am, are) going to the meeting.
16. Neither a car nor an ambulance (was, were) provided for me.
17. Neither of those two men (is, are) trustworthy.

18. Vitamin C or fresh limes (is, are) given to the patient.
19. Fresh limes or Vitamin C (is, are) given to the patient.
20. the number of cars in Bangkok (is, are) growing.
21. A number of people (is, are) coming to the meeting.
22. Only a small number (has, have) voted.
23. A large number of visitors (come, comes) to the party.
24. There (is, are) lots of work to do.
25. Lots of men (has, have) no jobs.
26. Politics (is, are) social science.
27. A quarter of the area (was, were) flooded.
28. Half the inhabitants (was, were) drowned.
29. One—third of us (is, are) agreed.
30. Four—fifths of ten (is, are) eight.

ข้อควรสังเกต

จากตัวอย่างประโยคทั้ง 30 ข้อนี้ท่านจะสังเกตเห็นได้ว่า

- a. ในข้อ 1. ประธานของประโยคเป็นเอกพจน์ และ tense เป็น present simple tense เพราะฉะนั้นกริยาจะต้องเติม s ส่วนในข้อ 2 คำ people มีรูปเป็นพหูพจน์ เสมอเพราะฉะนั้นกริยาไม่ต้องเติม s
- b. ในข้อ 3 ประธานของประโยคนี้คือ I ไม่ใช่ the delegate เพราะฉะนั้นจะต้องใช้ am ในข้อ 4 ก็เหมือนกัน ประธานของประโยคนี้คือ He ไม่ใช่ John and Davis เพราะฉะนั้นกริยาที่ใช้คือ is ข้อ 5 Mary เป็นประธาน ไม่ใช่ some members.
- c. ในข้อ 6 ถึงข้อ 10 คำเหล่านี้มีรูปเป็นเอกพจน์
- d. ในข้อ 11 ต้องใช้ are เพราะมี two roads ส่วนตอนหลังซึ่งมี either ต้องใช้ leads.
- e. ในข้อ 12 ต้องใช้ is เพราะเอาคนใดคนหนึ่งไม่ใช่ทั้งสองคน

- f. ในข้อ 18 ใช้ are ส่วนข้อ 19 ใช้ is เพราะเราใช้ Verb ตามคำนามที่เป็นประธานตัวหลัง
- g. ในข้อ 13, 14, 16, 17 ใช้ Verb สำหรับเอกพจน์ ส่วนข้อ 15 ใช้ am เพราะเราถือเอา Verb ของสรรพนามตัวหลังคือ I
- h. ในข้อ 20 ใช้ is เพราะแสดงถึงจำนวน ส่วนข้อ 21, 22, 23, ต้องใช้ are, have, come เพราะแสดงว่ามีมากหรือน้อย
- i. ในข้อ 24 และ 25 ในข้อ 24 ใช้ is เพราะ work เป็น mass noun ส่วนข้อ 25 ใช้ have เพราะ men เป็น count noun และเป็นพหูพจน์
- j. ข้อ 26 Politics เป็นชื่อวิชาต้องใช้ is ในข้อ 27 ก็ใช้ was เพราะ area เป็น mass noun
- k. ข้อ 28, 29 ใช้ were และ are เพราะ inhabitants กับ us แสดงจำนวนที่เป็น count noun
- l. ข้อ 30 ใช้ is เพราะตัวเลขเรารู้ว่าเป็นเอกพจน์

เป็นอย่างไรบ้างครับท่านผู้อ่านที่เคารพ ท่านทำถูกกี่ข้อ ถ้าทำไม่ได้ถึง 15 ข้อ ลองทำคู่อีกครั้งจะเป็นไร หวังว่าคราวนี้ต้องได้ 100% แน่ ๆ

□

คำว่า “พลเมืองดี” นั้นคืออย่างไร ?

คำตอบ ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้คือ

1. มีศีลธรรมและวัฒนธรรม
2. มีระเบียบวินัย
3. มีความรับผิดชอบ
4. มีสุขภาพสมบูรณ์
5. มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย
6. มีความรู้ความสามารถที่จะประกอบอาชีพ และทำคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติได้

“ปาตองโก๋ เขียน”

ความอยาก

● ใครใคร่ก็มี “ความอยาก” กันได้ ไม่ว่าจะคนคนนั้นจะเป็น เศรษฐี, มหาเศรษฐี ยากขอทาน, พาดเนอร์ แม่่ม่ายผ้าขาวม้า แคง หรืออะไรก็ตามแต่ ถ้าท่านไม่เชื่อก็ลอง อ่าน “ความอยาก” ของข้าพเจ้าดูบ้าง ●

■ สาเหตุที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่อง “ความอยาก” นั้นก็เพราะมี “ความอยาก” ที่จะเขียน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะ “ความอยาก” ตัวนี้แหละที่ทำให้โลกทั้งโลกในปัจจุบันนี้สับสนอลเวงเหลือจะทน เจ้าของรถเมล์ในกรุงเทพฯ เคยประกาศขึ้นค่าโดยสารเป็น ๗๕ สตางค์อยู่พักหนึ่ง ก็เพราะ “ความอยาก” ที่จะรวยเร็ว ๆ และที่เกียดคดียิ่งกันป็นป็นกรเห็นกินเส้าโทรเลขโทรโข่ง กินถนนกินป่า ก็เพราะ “ความอยากที่จะรวยทางลัดอีกเหมือนกัน และก็ที่ชาวบ้านชาวเมืองพากัน ซ้อ ลอตเตอรี่งวด ละ เก้าใบ สิบใบก็เพราะ “ความอยาก” จะรวยอีกนั่นแหละ ใครต่อใครพากันคิด จะสมัคร เข้ารับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็เพราะ “ความอยาก” ที่จะรับใช้ประชาชน (เขาว่าของเขายังงั้น) การที่นักเรียน นิสิต นักศึกษา พากันทนนั่งหลังขดหลังแข็งตั้ง ๑๐ ปี ๒๐ ปี ก็เพราะ “ความอยาก” จะมีหน้ามีตา มีงานมีการทำ เป็นนายร้อยห้อยกระบี่ เรื่องของเจ้าหนุ่มที่แต่งตัวโก้หรูหรา ใส่เสื้อคับตัว นุ่งกางเกงหลวมโครก (เฉพาะตรงขา) ไว้ผมยาวเป็นกระเชิงกันเกร่อรุงก็ เป็นเพราะ “ความอยาก” จะเป็นคนโก้ ให้ชาวบ้านชาวเมือง เขาพากัน มอง ค่าย ความสนใจ (บางครั้งก็หมั่นไส้) และการที่สาว ๆ

เขานั่งกระโปรงกันสั้นเต๋อเหนือเข้าชั้นมาตั้ง
ก็บ๊ก็เพราะ “ความอยาก” ที่จะยั่วผู้ชาย (ทั้ง
หนุ่มและไม่หนุ่มทั้งหลาย) ให้หัวทิ่มหัวตำ
ด้วยความเส่นหา หรือไม่ก็เพราะ “ความ
อยาก” ที่จะโชว์ชาขาว ๆ (บางทีก็ไม่ขาว)
ให้โลกได้ประจักษ์ ทั้งนี้และทั้งนั้น (อีกครั้ง)
ที่กล่าวมาทั้งหมด มิได้เกี่ยวข้องกับ “ความ
อยาก” ของข้าพเจ้าเลยแม้แต่น้อย

ต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของ “ความอยาก”
สำหรับข้าพเจ้าโดยเฉพาะ แต่ก็มิได้สงวน
สิทธิ์สำหรับผู้อื่นที่จะมี “ความอยาก” ตรง
กับข้าพเจ้า

๑) อยากจะมี ตึก สูง สัก สิบ ชั้น ไว้เป็น
กรรมสิทธิ์ ชั้นบนสำหรับตัวเองไว้นั่งเล่น
นอนเล่น และเล่นขายของ ส่วนอีก ๙ ชั้น
มีไว้เป็นพิเศษสำหรับอนุ ๆ

๑) อยากจะมีโทรทัศน์ สี สัก ๒ เครื่อง
เครื่องหนึ่งเอาไว้เก็บ เงิน เวลา คนอื่น มาค
ครั้งละหนึ่งสลึง แต่อีกเครื่องหนึ่งเอาไป
ตั้งไว้ดูเล่นคนเดียว

๑) อยากจะมี รถเก๋งงาม ๆ ติด แอร์-
คอคติชั้นสักคัน เอาไว้สำหรับพาแฟนไปนั่ง
กินลม

๑) อยากจะมีสถานอาบ—อบ—นวด สัก
๑๐ แห่ง เอาไว้อาบเล่นเมื่อถึงฤดูร้อน

๑) อยากจะมีเงินสัก ๑๐๐ ล้านบาท เอา
ไว้ให้คนกุกอกร้อยละยี่สิบ

๑) อยากจะมีไนท์คลับของตัวเองสัก ๑๐
แห่ง สำหรับเอาไว้ฟังเพลงเบา ๆ แก้กัลม
ในตอนดึก

๑) อยากจะมีนาฬิกา ๑๐๐๐ ไร่ เอาไว้ชุก
เลือกชุกเนื้อคนจน

๑) อยากจะขึ้นจรวดไปดวงจันทร์ คูชิ
ว่าที่นั่นมีสถาน อาบ—อบ—นวด เหมือน
โลกเราหรือเปล่า

๑) อยากจะไปสำรวจประเทศสหรัฐอเมริกา
คูชิว่าที่นั่น ไม้จิ้มฟันของเขาต้องมี
เครื่องหมายการค้าต่างประเทศ เหมือนเมือง
ไทยหรือไม่

๑) อยากจะมีหมูสัก ๑๐๐๐ ตัวเอาไว้ขาย
เนื้อหมูกิโลกกรัมละ ๕๐ บาท

๑) อยากจะได้ ข้าวมันไก่มากิน สัก งาน
เพราะเขี่ยนาน ๆ ชักหิว

- ๑๐ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๑ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๒ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๓ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๔ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๕ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๖ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๗ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๘ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๑๙ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๐ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๑ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๒ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๓ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๔ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๕ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๖ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๗ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๘ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๒๙ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม
- ๓๐ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม

๑๑ ขวค พร้อมกับมีมะขามเปียกจิ้มเกลือ
เป็นกับแกล้ม

แต่.....ความอยากของข้าพเจ้านับตั้งแต่
เริ่มมีความอยากจนกระทั่งบัดนี้ ยังไม่สัม-
ฤทธิ์ผลเลยแม้แต่อย่างเดียว เพราะตั้งแต่
เข้าจนบ้ายในชั้นเบื้องต้นของข้าพเจ้า เพิ่ง
มีเหรียญสลึงเก่า คร่ำคร่า นอน นิ่ง เงียบ อยู่
เพียง ๒ อันเท่านั้นเอง ▲

แพ

สุภาพ

สิ้นแรงหยิ่งทั้งศักดิ์ลงกับพื้น
สิ้นแรงยืนพื้นหน้าท่าที่เฉย
สิ้นแรงหวังตั้งจิตอย่างกิดเคย
ไม่กล้าเอ่ยคำว่า "ข้าไม่แคร์"

สู่อุคสำหรัทรนงหลงตัวเอง
ไม่เคยเกรงขามใคร "ข้าไม่แพ"

แม้จะพบสบนัยน์ไม่เคยแล
ถึงคราวแพ้ย่อยยับนำอับอาย
เพราะว่าลึกลงไปในใจนั้น
มีอาจหันเหรัคให้หักหาย
ไฟรักรุ่มสมอยู่มีรัคคลาย
จวบชีพวายใจยังรัคภักดีแต่เธอ

ผิดจังหวะ

“ดล”

ขยับเท้าก้าวอย่างทางชีวิต
มีตสนิทด้วยภัยจัญไรขวาง
รกเรียวหนามทราวมแซมหินแหลมวาง
จะเหยียบย่างแต่สะกั้วราวซาตใจ

ทอกระยะกะย่ายทางซ้ายขวา
ที่โค้งหน้าแค้นคดลกลิ้ววใหม่
เล็งจังหวะขณะก้าวเท้าตรงไป
แต่ทันใดพลาดกลดาหน้ากะม่

โลกเหวย !

ข้ามิเคยลิมพิชจิตเจ็บหน้า
วันที่พลาดผิดจังหวะทางระกำ
รสรระย้านั้นยกออย่าบอกใคร
เขาหัวเราะเยาะข้าฮาป่าด้วย
พาลก็ช่วยบีบผลักแทบตักษัย
ทุกข์เหมือนกรวดหยดเข็มเต็มหทัย
ทุก ! น้ำใจคนหนอข้าขอแคลน
ในวันนั้นวันขาดลาคว่า
เขาริบซ้ายย้ายอ้อมปรีภัยแสน
ข้ากัดฟันยันลุกบุกถึงแดน
เขากลับแล่นตามหาทำเหมือนมิตร
เขาเลียแข้งแสวงประสบบสยบยอม
ข้าเลยตอบโต้บ้างอย่างสาจิต
กระที่บข้าทำร้ายหมายพิชิต
เขาจมตคคินข้าสาแก่ใจ
แต่เซอะ !
กลับสะเออะยังคึกจิตอ่อนไหว
แค้นตัวเองนักที่มีเยื่อใย
ตัดไม่ได้พันธะแห่งมนุษย์
ขอน้องข้าจงฟังยังใจคิด
จะคบมิตรกรรองทั้งใจใสพิสุทธ์
หลกบปีศาจชาติเช่นเคนมนุษย์
มันเป็นจุดอุบาทว์ข้า...กำมะล

ณ แหล่งถักกำแพงกรุงโกสัมพีเบื้องตะวันออกประมาณสักชั่วโมงน้อย ป้าประคูดายอันถือว่าเป็นไม้ศักดิ์สิทธิ์เบียดเสียดเห็นเนืองแน่นห้อมล้อมโอบเทวาลัย บุราณปรักหักพังที่สิงสถิตแห่งเทวรูปพระกฤษณะ นกเค้าแมวคู่หนึ่งกับ หุญจแก้วผู้วิเศษอีกเพียงหนึ่งเท่านั้นที่ยึดครองอาศัย

บุรุษและสตรีซึ่งมีโรครักร่วมกันมักหวังความช่วยเหลือจากแกอยู่ เพราะฉะนั้นแลทั้งกามนิทวาสิฏฐี และ เมทินี จึงเลือกเอาเทวาลัยร้างนั้นนัดพบกัน เพลานฤกษ์ดาวฤกษ์กำลังอยู่ราศีอันเป็นสิริร่วมดาวเหนือ หุญจแก้วกล่าวว่ายเทพทรงเมตตา พลังก็เชิญคนทั้งสามเข้าแดนใน ด้วยอาสาจะทำนายความเป็นไปต่อภายหน้าให้ทราบโดยทำพิธีบูชาบวงสรวงกับภูติผีให้คลจิต

วาสิฏฐี (วาสิฏฐี)

“ดอกอ้อ” พียน.... [M]

“โอ...เราจะต้องจากกันชั่วชีวิต รู้สึกเห็นเป็นนางร้ายอยู่แค่อ้อม”

“จุฬาดรีคุณ พักพาเอาตัวอ้อลอยไปได้ แต่ความรักของเราหนักแน่นคงพระสุเมรุเจียวนะ”

“เราเชื่อความสัตย์ซื่อของกัน หากว่าวิบากกรรมสัจกับันดาลไป มาตราว่าเรามีได้พบกัน ในโลกนี้ อีกก็วอนขอได้ ไปเสพย์ สุขร่วมกันบนวิมานสวรรค์ของชาติหน้าเถิด”

“ข้าก่อน ท่าน อา คันตุกะ ผู้เจริญวิญญาณอันรู้เห็น บอกข้าแล้วถึงอนาคตกาล

ของสองท่านหาเลือกว่าภพก่อน กาลนี้ ฤๅต่อไป สมปรารถนาและไม่มีแต่ท่านทั้งสอง เกลือกว่าชาติหน้าจักได้ประสบกัน เหมือนอธิษฐานบนสรวงสวรรค์ ทว่าอีกชาติใหม่ก็ต้องพบกันอีกด้วยความขมขื่นเป็นดังนี้ นิจนิรันดร ตั้งกระแสนจิตให้สงบ ความวิเวกยอมเป็นสหายอันวิเศษสุด แล้ว พังข้าสืบไป.....”

สมัยนั้น หลังพระศกาคตเจ้าเสด็จสู่ปรินิพพานจวนสามพันปี วาสิฏฐีนางผู้เลอโฉมปานลัษมีเทวีอวตารนี้ จุติอยู่ ณ

แคว้นสยามแห่งบูรพาทิศ เธอได้เข้าศึกษา
อยู่กับวิทยาลัยครูเทพสตรี อันเปรียบ
มหาวิทยาลัยทักษิณศึกษาปาโมกข์เมื่อปาง
ก่อน

“แต่อาทิตย์ตั้งอัสตงหายไป ในขอบ
ฟ้ากระทั่งเดือนหลายดวง ก็ยังทรุดกาย
เกาะบัญญัติปล่อยภวังค์จิตเคล็ดลิวสู่ภายนอก
ชะรอยจะเกิดอากาศกลางดวงมานวาสัญญี
เสียเป็นแน่แท้”

“แม้กระต่ายน้อยแสนโง่ ก็ยังรู้จัก
ชมความนุ่มนวลจากแสงจันทร์ ไฉนเลย
จะมีให้ปุถุชนผู้รักความละเมียดละมัยนี้เสาะ
เนตรเยือนเทพนารีนิเวศน์ใต้เงาจันทร์ ซึ่ง
วิเรนย์ด้วยร่มยุงทองอันคังสุวรรณค์ปรากฏ
แก่เรา”

“มหัศจรรย์นัก ด้วยวาสัญญีแห่ง
เทพสตรีนี้ หามีกามนิตคังวรรณคดีครั้ง
พุทธกาลไม่ แต่...เอ๊ะ! นันภาพบุรุษโตเล่า
อยู่ในมือท่าน หน้าที่กมสันบ่งให้แจ้งว่า
เป็น กุลบุตร เทพเจ้า องค์ ไตองค์ หนึ่งอย่าง
แน่นอน”

“เห็นจะผิดเนื้อแ่ ด้วยเขาเป็น
เพียงชายอาภัพรัก ผู้จรโลงมวลดสหาย
อาณาจักรกรมท่า — เขียวนี้ด้วยอัก ชระ ไม่
เห็นจะเกี่ยวข้องเทพเจ้าองค์ใด”

“เกี่ยวซี...อา...คงไม่พลาดแล้วเขา
คือสื่อจากเทพเจ้าผู้มีสมญาว่าไม่แพ้ใคร ทรง

ศรดอกไม้ เป็นลูกธนู และมีธงเป็นรูปปลา
มังกร คาดว่าปานฉะนี้ศรกรมเทพคงจะ
แผลงราวกับท่าฝน จนหัวใจท่านพรุนแล้ว
กระมัง”

มิใช่ว่าดอกหางนกยูง จะผลิกสืบจน
สลัดตัว สายฝนจะกระหน่ำกัลปพฤกษ์กับ
ราชพฤกษ์หล่นพรุนและเปลวสุรียจะแผดเผา
ซงโคเหี่ยวเฉาร่วงตามแรงลม สายสัมพันธ์
ระหว่างวาสัญญีกับเขาก็หาเกิดอุปสรรคอัน
ใดเช่นนั้นไม่ นับกาลจะควบตัวกว้างขวาง
คัจจะกล่าวได้ว่าการรวมตัวของแรงน้ำมุนา
และกงคาอันไพศาล ขนาดบ่าไหลลบหัส-
ดินประกับทุ่งกุรุเสียสิ้นเชิง

“สองบีแห่งการรู้จัก แต่ความสนิท
สนมเหมือนก่อดำตั้งแต่ชาติก่อน”

“อยากจะให้ธัญญ์พีชในแปลงเกษตร
แปรเป็นประवालพฤกษ์ จะได้สามารถคม
กลืน หอม พิสุจน์ ว่าแท้ จจริง พีเป็น กาม นิต
เปลี่ยนมากำเนิดหรือเปล่า”

“หากจริงเช่นว่า ภพนี้คงจะไม่ต้อง
พราวจากกันดอกนะ”

“ถึงจำพราว ก็อย่าหมายเลยว่า พี
จะลืมเลือนวาสัญญีจากความทรงจำ”

“ดินของประพันธ์กรย่อมอาจหาญ
ต่อการใช้วาจาเลือกสถานที่ แต่จริงใจสิ
คงจะหาได้สักชั่วปีกรันยุง”

บัคคัล ก็มี อะไร ร่วงจาก กิ่งไม้ ที่อยู่
เหนือศีรษะ สักครู่ก็เห็นดอกไม้กลีบหนา
อ่อนนุ่มสีขาวซีดอันลอยมาต้องร่าง มันผิต
จาก ดอกอโศก ในลาน สุขฤทัยของ เศรษฐี
ช่างทอง หากเป็นล้นทมไฉนนามเศร้า วา-
สิดูวิหิบบินขึ้นมาแตะนาสิก ยิ้มน้อยๆ แล้ว
ยื่นให้ชายหนุ่มรับไปแนบไว้กับอก

เสมือนตาต่อตา จักสัญญาว่าใจต่อใจ
นั้นก็หาผิตแผกหรือ กสองซีพจึงกลายเป็น
ประหนึ่งเงาของกันและกัน คู่ก่อน ภารดา...
ชีวิตนี้อาจหาความเที่ยงแท้ ได้จากสิ่งใดเลย
สองบีแห่งจำเนียรกาล กระพือพัด รวดเร็ว
ปานมหาเวายุเหนือแดนหิมพานต์โพ้น

ยุงทองสลัดแหวหางพริ้วไปตามแรง
ลมคราวอุษาจาง ต้นที่ปราศจากใบเหลือง
หม่นคูแห่งแล้งอับเฉา เหตุใดเล่าจึงสิ้นซึ่ง
ดอกสีส้มสดใสระกลการเยี่ยงยามแรกครา
นั้น หรือเมื่อครั้งก่อนเทพสตรี อดความร่วม
วันด้วยจะลวงแมลงคลุกเกล้าเซยชม และ
หลอกเหล่านกโกกิลลาผลวลีวเข้ามาหวังคลาย
ร้อน ก็ไม่ผิตความจริงสีหากจะอุปมาตั้ง
ดอกพุดตาลละนั้น

“ได้รับ ประกาศนียบัตร เพราะจบ
หลักสูตรทางการศึกษา แต่ใครหรือจะเรียน
ชีวิตได้จนจบ”

“แต่เทพสตรีก็สอนบทเรียนชีวิตอัน

แผงด้วยราคาหลายประการ มีทั้งทุกข์ทั้ง
สุขที่สุด สอนให้รู้จักเข้มแข็งอดกลั้น ความ
อ่อนแอ พ่ายแพ้ และน้ำตา”

“ยังจะมีความพลาดหวังอีกมากรอ
เราอยู่ เตรียมพร้อมที่จะรับไว้แล้วหรือยัง”

“วันที่พี่สืมวาสิฏฐีนั้นกระมัง เพราะ
นับวันเรา จะยิ่งห่างไกล กัน ออกไปทุกขณะ
และมันคงทรมาณใจตายเสียก่อนแน่”

“ก็เหมือนกัน ถ้าพี่สืมวาสิฏฐีเสีย
ใจสนิทใจ จะได้ ไม่ต้องมีใครอยู่ในความ
คิดถึงอีกเลย และวาสิฏฐีคงไม่ด่วนสิ้นชีพ
เสียก่อน อยู่ดูความบ้าคลั่งของคนที่อารมณ์
ขาดสิ่งยึดเหนี่ยว”

“ช่างประชดประชันว่านัก เกรง
ไม่จริงเหมือนน้ำคำ”

“ลึนนี้รักเจรจาเนื้อถ้อยอันเต็มไป
ด้วยสัจจะเสมอ”

“กลางสังฆรณ์เตือนว่าจะไม่ได้พบกัน
อีก”

“วาสิฏฐีช่างกะการณ ให้ไกลเหลือ
เกิน”

ฉับพลัน นั้นหญิงชรา ผู้วิเศษ แห่ง
เทวาลัยพระกฤษณะ ก็สะกึ่งด้วยลักษณะการ
อันตื่นตะลึงต่ออาภักปิริยาของวาสิฏฐี กาม-
นิทโอบนางไว้ด้วยความตันตัน บังเกิดความ
ซาบซึ่งเข้าไปในดวงใจ เมื่อคนรักพิมพ์

เพื่อเช่นใกล้สิ้นลมปราณ

“พอเถอะท่านแม่เฒ่า ไม่ต้องเอ๋ย
คำใดต่อไปแล้ว”

“ดูก่อนท่านมาริสะ จะมีต้องการ
ทราบความสืบไปกระนั้นหรือ”

“ข้ารู้แล้ว วิชาญาณแห่งผู้รู้จัก
กล่าวว่าเขาจะต้องจากไปโดยมิคืนกลับ จาก
การเป็นของสองเราอีก...”

ครั้น ที่สุทวาศิฏฐี ดูดั่งว่า หมกแรงแรง
กำลังที่จะส่งความรู้สึกกลางดวงจิต เเงยหน้า
ละห้อยนั้นจุมพิตกามนิตตุจอำลาครั้งสุดท้าย
มาณพ หนุ่ม ค่อย ประคอง นาง มาสู่ อึ้ง แชน
เมทีนี้ แล้วกระโดดขึ้นหลังอัสตร กวบลีว
ตะบิงจากดินนั้นไปไม่กล้าจะเหลียวหลังมาดู
แม้แต่หันเคียว...

ที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์...!

ความ ประจวบ กับสิ่งที่ไม่ รักเป็น
ทุกข์ ความพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์
ดังนั้นแหละมิตรเอ๋ย.....□

อาหารว่าง

“อังกฤษทอดกรอบ”

เครื่องปรุง

ปอก	๑	กู่
ลิน	๑	อัน
พั้น	๓๒	ชี
วิมผีปาก	๑	กู่
จุมก	๒	รู
แก้ม	๒	ข้าง

วิธีปรุง

สุทลมให้เต็มปอกแล้วปล่อยออกมา
ตาม หลอดลม เมื่อเข้ามา ถึงปาก แล้ว ใช้ลิน
พั้น แก้มและวิมผีปากเข้าประกบกันกดให้
เป็นเสียงต่าง ๆ ตามต้องการ บางครั้งอาจ
จะต้อง ปล่อย ลม ให้ ออกตาม ช่องจุมก บ้าง
เพื่อจะได้ทำให้เกิดเสียงที่ต้องการ

ผลที่ได้รับ

๑. ถ้าฝึกหัดบ่อย ๆ จะทำให้ ออก
เสียงต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษได้ชัดเจนขึ้น
๒. เป็นการบริหารปาก ขากรร-
ไกร ลำคอ และอวัยวะส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยว
ข้อง

๓. ท้องจะได้ ไม่อืดตาย

“บอน” □ □ □

เจ้าของตำราไม่สงวนสิทธิ์

๕
รอยยิ้ม

“กล ีฬเหล็ก”

● กงเฟิงบานสินะถึงสะพาน
สีชมพูหอมหวานชวนให้มอง

ลมอรุณพัดผ่านต้นระริก
เหมือนเอียงอายุภุมราที่ปากัน

หากว่าได้เป็นเจ้าของกรอบครองเจ้า จะคอยเฝ้าไม่ให้พ้องรอยหมองหม่น
เอาน้ำใจใสสะอาดปราศเล่ห์กล

“กุหลาบนั้นฉันเองเป็นเจ้าของ
ภุมรินทร์ไหนดที่ใจทราชม

จึงไม่อยากจะใครเฝ้าเป็นเจ้าของ
ฉันเกลียดคนักพวกเสเพลมากเล่ห์ลวง

ผมหันหน้าไปมองเจ้าของเสียง
“กุหลาบคุณคงเฟิงบานสคราญจริง

เดินผ่านมาเห็นว่ามีหน้ารัก
เธอหัวเราะ “งั้นก็...ขอโทษที

หากคุณรักดอกไม้เป็นใจจิต
คือความรักเป็นสิ่งที่ยืนจริง

เธอยิ้มหวานเด็ดดอกไม้ยื่นให้ผม
มวลมาลีที่เลิศนามงามเป็นทุน

ดูเปล่งปลั่งไม่มีราศีหมอง
อยากจับจองไว้ใส่ในแจกัน

เบียดกระซิกแฝงใบอ่อนซ่อนสีสัน
มาหมายมั่นมุ่งตวิถกดินสุคนธ์

คอยเปรอปรนผดุงรสให้คงงาม
มันคุ้มครองตัวได้ดีเพราะมีหนาม

เป็นถูกหนามแทงคันสันทั้งปวง
คอยแอบมองเหมือนมดแดงแฝงมะม่วง

ของฉันทวงทุกทุกดอกบอกจริงจริง”
จากสำเนียงทางทำรู้ว่าหยิ่ง

ผมรัยยังจริงครบกับมาลี
จึงหยุกพักสูดกลิ่นคมยีนชมสี”

ที่เมื่อก็พุดจาไม่น่าฟัง
ไม่ชนิดพบหน้าระอาหลัง

ดอกไม้ทั้งหมดนั้นฉันให้คุณ”
เนตรวาวคมสกลใสใจผมวุ่น

ไม่ละมุนพราวพร้อมเหมือน “ยิ้ม” เธอ

□

● แม้ว่าเรามีได้เกิดมาเป็นดอกซากุระ ก็อย่ารังเกียจเลยที่จะเป็นบุปผาพันธุ์อื่น ขอแต่
ให้เป็นดอกไม้ที่งามที่สุดในพันธุ์ของเราดีกว่าพอใจ

ใต้ร่มตะแบก

เอี่ยมพร ยืนสงบนิ่งอิงหลังแอบต้นซึ่งกำลังเบิกกลีบสีม่วงบานพริ้วลมดวงตา
เหม่อลุ่มมองดูสายธารที่ไหลรินอ้อยสร้อยและเหนียวหน้าย กระทั่งจอมขวัญริมลำน้ำ
ป่าสักโคกเดี่ยวเดี่ยวกายอยู่ข้างเนินดิน อย่างปวดแปลบเหมือนมีคมหนามเสียบทรวงเธอ
กล้ำกลืนน้ำตาไว้มิให้หล่นลงเจือปนกระแสนล

“น้องอยากทำอะไรมาเลย”

“พี่แอบมาตั้งแต่เมื่อไร”

“นานพอจะสังเกตได้ว่าน้องกำลังไม่สบายใจ”

“เรื่องกำลังคิดถึงความเป็นมาของกระท่อมจอมขวัญ”

“จริงซี พี่สร้างมันขึ้นมาด้วยความรัก”

“คล้ายมีอะไรกระซิบที่ริมหูตลอดเวลาว่าน้องแย่งพี่มาจากขวัญ”

“ชีวิตเป็นเช่นนี้เอง”

“กระท่อมจอมขวัญสร้างขึ้นมาเพื่อพี่กับขวัญไม่ใช่เพื่อน้องกับพี่ไม่ใช่หรือคะ”

“ลืมความหลังเสียไม่ดีกว่าหรือ?”

“ค่ะ น้องจะพยายามลืม”

บอกเธออย่างนั้น แต่เขากลับพาตัวพาใจไปสู่อดีตเสียเอง ถูกละ...ขวัญคือผู้หญิงในอุดมคติที่เขายึดมั่นมานานวัน แปลกตรงที่พอจะจริงจังกับใครสักคนก็มักมีเหตุการณ์อันรวบรัดว้าววังแกดวงจิตซึ่งบอบช้ำอยู่แล้วให้ตรมยิ่งขึ้น ในความเจ็บที่มีแต่สายลมหยอกล้อคอกหญ้า เขายังจำภาพสุดท้ายของการเผชิญหน้ากันได้ต้นทางนกยูงเพื่อจากกันชั่วชีวิตได้

“จะแกลังทมมานพี ไปถึงไหน ในเมื่อพีก็ยอมรับผิด”

“ยังไม่หายโกรธ”

“เมื่อไรจะหาย”

“อาจตลอดไปชั่วชีวิต”

“ตั้งแต่เป็นพีเป็นน้องกันมาพีไม่เคยขออะไรจากขวัญเลย คราวนี้พีจะขอเป็นครั้งแรกให้ขวัญหายโกรธพี”

“.....”

“ทำไมนิ่งเงียบ ไม่ได้ยินพีขอหรือ?”

“.....”

“บอกพีซิ”

“ไม่ให้ค่ะ”

“ขอบคุณมาก พีต้องการทราบเท่านั้น!”

ความรัก ความหวังทุกอย่างในชีวิตพังครืนลงแค่นั้น คุณเอาเดอะสัมพันธมิตรที่ลงทุนสร้างมานานนับปีสิ้นเียแต่เพียงการตัดสินใจของเธอเพียงชั่วอึกใจ!

“พี่ลืมขวัญแล้วหรือคะ?” เสียงเอ๋อมพรดามขึ้น

“ไม่ลืมก็เหมือนลืม เราอยู่กันคนละซีกโลกแล้ว”

“โลกของเขากับโลกของเรา”

“โลกของเราที่มีพีกับเอ๋อมเท่านั้น เอ๋อมซึ่งถึงชีวิตของพีออกมาจากปลักแห่งความผิดหวัง เอ๊ะ! นั่น...”

“ขวัญจริง ๆ แหละค่ะพี่”

“เธอมาทำไมหนอ?”

“น้องคิดว่าขวัญยังรักพี่อยู่”

“เราโกรธกันแล้ว โกรธกันตั้งแต่...”

“วันที่พี่ตัดสินใจรักน้อง ทั้งๆ ที่ความจริงพี่ไม่ได้รักน้องเลย แต่น้องก็ใจ
ที่ตัวเองมีส่วนช่วยรักษาแผลใจให้พี่ได้บ้าง”

กลุ่มลมฝนกรูกริวหอบไอน้ำหนาวเหน็บเย็นยะเยียบจนขวัญรู้สึกล้ายกับตก
อยู่ในดินแดนอันลึกลับ ระหว่างรอยต่อของกลางวันกับกลางคืนร่างในชุดไว้ทุกข์ดำสนิท
ของเธอทรุดกายลงตรงเนินกระท่อมจอมขวัญ รูปในมือโปรยควันอบอวลก่อนจะปักลง
เหนือหลุมฝังศพของ เอี่ยมพร กับ เชษฐ

“ขอทวงวิญญาณของพี่เอี่ยมกับพี่เชษฐ จงสุขและสงบเถอะ สักวันหนึ่งขวัญ
จะมาอยู่ด้วย อีกไม่นานนักหอรกกระท่อมจอมขวัญคงจะมีโอกาสต้อนรับวิญญาณของขวัญ
อีกคน ▲

เพลงดวงใจในฝันนั้นแว่วแผ่ว
 คุจเรียกแนวพาดแผลกลางแดนนั้น
 แซ่คึกถึงซึ่งฟากยามคลาดกัน
 ทุกทุกวันหมั้นช้ำฟ้ากรวย

นำค้ำแห่งความช้ำน้ำฤทัย
 ชลนัยน์ แทบเหยาะเฆาะเฆาะผล็อย
 ช่มมันกลืนกินทรวงร่วงระยอย
 ที่ละน้อยกว่าจนล้นออกตา

เมื่อชบหน้าหนึ่งแนบแอบอิงหมอน
 ฤทธิร์กร้อนรักริงคิ่งหา
 ภาพนุชน้อยอ้อยอิงสิงอุรา
 ชานวิญญาศราครวญป่วนกมล

แม้นยามหลับกลับเห็นเป็นนวลน้อง
 นำประคองรับขวัญฝันสับสน
 คราวจากกันวันก่อนบ่อนชีพชนม์
 น้ำตาหล่นพร่าวพร่าขอบตาเธอ

บัดนี้ต่างห่างไปไกลลิบลิบ
 เพียงกระซิบพริ้วลมพรมเสนอ
 พราวพันน่านมานยังฝั่งละเมอ
 รักเสมอชีวิตนิจันรันตร์

สะอื้นตื่นฝันภายในราตรี
 ปวดฤดี เจ็บแสบแปลบความฝัน
 จะหาความจริงได้จากใครกัน
 ผิดหวังกันเกินแก้แลระทม

ดวงใจในฝัน

เกรือทิพย์

“วิธีที่จะทำให้ผู้อื่นรัก”

วินัย โสมติ

311

10

วินัย!...ครับ. ข้าพเจ้าขานรับโดย
มิได้รู้ว่าต้นเสียงมาจากไหน.....เหลือวซ้าย
แลขวา “ครูวาน ยกกล่องนี้ช่วยหน่อย
เร็ว” เสียงนั้นแว่วขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่
ใครอื่นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้กับข้าพเจ้า
นั่นเอง.....ลุกขึ้นพร้อมกับวิ่งโดยเร็ว.....มือ
ทั้งสองสอดใต้กล่อง ยกขึ้นแม้มันจะไม่เบา
นักแต่ก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าท้อแท้... “อาจารย์
เอาไว้ตรงไหนครับ”... “โน่น ตรงมุมโน่น...
เอ่อ...เอาละ ขอบใจมากนะ” ท่านกล่าว
พร้อมกับยิ้มแสดงความพอใจ.....

ขอ บอก ท่าน ผู้อ่านว่า ข้าพเจ้า รัก
เคารพและบูชาอาจารย์ท่านนี้มากเป็นพิเศษ
ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ท่านรูปร่างหล่อ
หรือ? ท่านสวมเสื้อผ้าที่สะอาดหมดจด
หรือ? ท่านคุยกับผมบ่อยหรือ? ท่านเคย
ให้สติกเก็ตผมใช้หรือ? เปล่าเลย ก็เหมือน
กับอาจารย์ทุก ๆ ท่านทุกอย่าง แต่...ท่าน
จำชื่อของผมได้ ผมจึงรักและเคารพเป็น
พิเศษ...เป็นไปได้ไหม...มันเป็นไปได้แล้ว

เหตุนี้เอง จึงเป็นข้อคิดแนะแนว

และคลใจให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องสั้น.....“ทำไม
อย่างไรจึงจะเป็นที่รักของทุก ๆ คน” เป็น
ปัญหาที่เสนอมบังภูเขา

หลายคนอาจจะท้อแท้และเบื่อหน่าย
ต่อชีวิต รู้สึกน้อยใจทำไมไม่มีใครสนใจ
โยคิดอะไรกับเราเลย ชีวิตนี้ไม่มีความหมาย
ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าให้ความร่วมมือ
ไม่กล้าให้ความคิดเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น...
ผลกระทบกระเทือนสังคมหมู่เล็ก ๆ ที่ออกจน
ถึงประเทศชาติ

การทำให้คนรักไม่ต้องเป็นผู้ที่มีชื่อ
เสียงโด่งดัง มีรูปร่างที่สวยงามน่ารัก...เหล่านี้
นี้เป็นเพียง ๑ ใน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น
คนบางคนมิใช่ เพียงแต่ ชอบการมีชื่อเสียง
โด่งดัง รูปร่างสวย วาจาเพราะ...
อะไรอีก? ท่านผู้อ่านที่รักขอได้โปรดให้
อภัยหากจะมีปัญหาตามท่านบ่อยนัก อย่า
เพ็งรำคาญหรือเบื่อหน่ายเลย...
อีกเพียง นิดเดียว ก็จะถึงสิ่งที่ท่านต้องการ
ทราบ.....เขารักและชอบท่านด้วยวิธีใดบ้าง

เป็นไปได้ไหมที่ผู้อื่นจะให้ความสน

ใจต่อท่านโดยที่ท่านไม่ได้ให้ความสนใจต่อ
เขาเลย คงเป็นไปได้แน่ ฉะนั้นประการ
แรกที่จะทำให้คนรักคือให้ความสนใจกับเขา

เดวิด คาร์เนกี นักพูดเอกของโลก
เคยกล่าวไว้ว่า ถ้าเพียงแต่พยายามทำตัวให้
เป็นผู้ที่น่าฟังแก่ผู้อื่นและพยายาม ที่จะให้ผู้
อื่นเอาใจใส่ต่อเรา จะพบเพื่อนที่ซื่อสัตย์
ต่อเราไม่กี่คนนัก เพื่อนที่แท้จริงมิได้
สร้างขึ้นเนื่องจากการปฏิบัติเช่นนี้เลย

การทำตัวให้เป็นที่น่าสนใจ ผู้ก่อน
นั้นทำไม่ยาก เราจะต้องสนใจเขาเสียก่อน
เป็นต้นว่า พยายามหาบางสิ่งบางอย่างพูด
คุยกับเขา ซึ่งเขา คิดว่า ถ้าไม่ใช่ผู้ที่ รู้จักกัน
จริง ๆ แล้วจะไม่ทราบ เช่น ที่อยู่ ผลงาน
สิ่งของซึ่งผู้นั้นสนใจ เหล่านี้เป็นต้น

การให้ ความ สนใจโดย หยาบยกสิ่ง
เหล่านี้มากล่าว หรือพยายามติดตามให้
ความช่วยเหลือแก่เขาเป็นครั้งคราวเสมอ ๆ
เขาจะสนใจท่าน การกระทำเหล่านี้มิได้
หมายความว่า จะสนใจ เขาทุกอย่าง เสมอไป
สนใจอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงครั้งเดียว อาจ
ทำให้เขาจำเราได้ตลอดไป

ข้าพเจ้า เคย รู้จักกับ เพื่อน สตรีคน
หนึ่ง เพียงคำพูดสั้น ๆ ว่า “ผมเห็นคุณ
ในหนังสืออนุสรณ์ ตอนนั้นไว้ผมยาวนี้
ครับ ทำไมตัดเสียล่ะครับ” การที่จะใช้คำ
พูดเพื่อสร้างความสนใจนั้น บางครั้งต้องดู

จังหวะและความเหมาะสมเหมือนกัน มี
เพื่อนชายของข้าพเจ้าอีกคนหนึ่ง แต่ก่อน
แล้วเขาไม่เคยทักทายพูดคุยกับ ข้าพเจ้าเลย
แม้แต่เดินเกือบชนกันแล้วก็ตาม แค่นี้เพียง
ประโยคที่ว่า “เอ๊ะ! บ้านคุณอยู่สระบุรี
นี่ครับ” เท่านั้นต้องทำให้เขากลายเป็นเพื่อน
ที่สนิทกับผมอีกคนหนึ่ง

เห็นจะพอที่สำหรับข้อหนึ่ง คือ
พยายามสนใจต่อเขาก่อนแล้วเขาจะสนใจต่อ
ท่าน ซึ่งเปรียบเสมือนปลูกพืช รดน้ำ
พรวนดินให้ ไม่ช้าก็จะได้รับผลที่สูงงอม
หวานจากพืชนั้น ดีกว่าที่จะให้พืชนั้นเติบโตโดยมิได้สนใจใด

ข้อที่สอง สิ่งที่จะทำให้ผู้อื่นติดตา
ต้องใจเมื่อแรกพบคือการยิ้ม เพียงแต่ยิ้ม
ชั่วแวบเดียวแต่บางครั้ง มันฝัง อยู่ใน ความ
ทรงจำของผู้รับตลอดชีวิต เป็นไปได้จริงๆ
มีหญิงคนหนึ่งเธอไม่มีความ สวยงาม เท่าไร
นักในสายตาของข้าพเจ้า ต่อมาข้าพเจ้ามี
โอกาสได้รับยิ้มจากเธอ ความรู้สึกที่ว่าเธอ
ไม่สวยเลยนั้นค่อยเลือนหายไป เธอกลับ
สวยขึ้นผิดกว่าคนเค็มลิบลับ เพียงแต่ยิ้ม
ของเธอเท่านั้นสามารถเปลี่ยน สายตา ของ
ข้าพเจ้าได้

อีกครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้า เดิน ทางไป
กรุงเทพฯ หลังจากขึ้นรถไฟแล้ว ข้าพ
เจ้าพบวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง เรียกตามศัพท์ตลาด

ว่า “จิกโก” นั้นแหละครับ สิบบุหรืควัน
โฆมงเลยที่เดียว วางท่าทาง, การแต่งกาย
ไม่เหมาะแก่สายตาผู้พบเห็นเท่าไรนัก ข้าพ-
เจ้าเดินผ่านไปเพื่อหาที่นั่ง เผลอญทำเจ้า
กรรมไปสะกูดเท้า ของคน หนึ่งในกลุ่มนั้น
เข้า.....ข้าพเจ้ารีบกล่าวคำ “ขอโทษ” ตาม
มรรยาท คำตอบที่ได้รับคือ ยัม...ไม่เป็น
ไรครับ! สภาพการแต่งกายเสื้อผ้าและรูป
ร่างของเขาบอกตรง ๆ ว่าน่าเกลียดที่สุด
แต่ว่าในขณะที่นั้นข้าพเจ้าอยากจะถอดชุดของ
ข้าพเจ้าที่สวมใส่อยู่โยนทิ้งไป แล้วเอาชุด
ของเจ้าคนนั้นมาใส่แทนเสียอีก ท่านผู้อ่าน
ที่รัก เห็นไหมว่ารอยยิ้มชั่วขณะเดียว
สามารถเปลี่ยนความรู้สึกของคนได้ทันที

การยิ้มแห่ง ๆ แขน ๆ ซึ่งเกิดจาก
การฝืนยิ้มนั้นอย่าได้ใช้เป็นอันขาด เพราะ
จะทำให้ผู้รับรู้สึกว่า ยิ้มนั้นมีความหมาย
ถึงการขู่ดูก เหยียดหยาม ถ้าไม่มีอารมณ์
ที่จะยิ้ม อย่ายิ้ม จงเฉยเสียดีกว่าที่จะแค้น
ยิ้มออกมา การยิ้มที่ประทับใจนั้นต้องออก
มาจากส่วนลึกของหัวใจ ต้องยิ้มด้วยใจ
จริง

ข้อสองก็คือยิ้มเท่านั้นที่จะทำให้ผู้
อื่นจิตใจเมื่อแรกเห็น

ข้อที่สาม เรื่อง ที่ จะทำให้ ผู้อื่น รัก
เคล คาร์เนกี้เคยกล่าวไว้ว่า จงจำไว้ว่า
“ชื่อของบุคคลใดก็ตาม สำหรับบุคคลนั้น

ย่อมเป็นคำที่มีสำเนียงหวานและสำคัญ ที่สุด
ในภาษามนุษย์”

ไม่ว่าใครก็ย่อมสนใจตัวเองมากกว่า
สิ่งอื่นทั้งนั้น ฉะนั้น ถ้าต้องการจะให้ผู้อื่น
รักและสนใจ ก็ควรจำชื่อเขาและเขียน
ให้ดูก สะกูดการันต์ให้ตรง สิ่งเหล่านี้จะ
สามารถเรียกร้องความสนใจได้ดีทีเดียว จะ
สร้างความสนใจให้แก่ เจ้าของชื่อได้มากก้ง
เช่นในคำนำที่ข้าพเจ้าเขียนตอนต้นเรื่องนั้น
อาจารย์ ที่จำชื่อ ข้าพเจ้าได้ ย่อมเป็นที่ สนใจ
มากกว่าอาจารย์อื่นเป็นธรรมดา

ในการทำงานเป็นพวกเป็นเหล่าใน
ระหว่างเพื่อนฝูงด้วยกันแล้ว การจำชื่อ
จะเป็นสิ่งจำเป็นมาก ถ้าเรียกหรือเขียน
ชื่อผิด ๆ อาจทำให้แตกแยกสามัคคีกันเลยก็
มี นั่นคือการจำชื่อสกุลจึงเป็นสิ่งที่จะนำมา
ซึ่งความสนใจของผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน

ข้อที่สี่ จงสนทนาในเรื่องที่อีกฝ่าย
สนใจ เราจะสร้างความพอใจให้กับผู้อื่นจาก
การสนทนา ก็คือคุยกับเขา ถึงเรื่อง ที่เขาถือ
ว่าเป็นเรื่องสูงสุด ข้าพเจ้ามีเพื่อนที่สนิทที่
ที่สุดอยู่คนหนึ่ง ธรรมดาในเกณฑ์ของวัยรุ่นนี้
ก็มักจะมีเรื่องรัก ๆ หลง ๆ เสมอ ๆ เพื่อน
คนนี้ก็มักจะคุยให้ข้าพเจ้า ฟัง ถึงเรื่อง ความรัก
บ่อย ๆ ถ้าพวกกันตามหลักของข้อนี้แล้ว
ถือว่าผิด เพราะคุยแต่เรื่องของตัวเอง
ใหญ่ ซึ่งบางคราวไม่เป็นที่สนใจของอีก

ฝ่ายหนึ่งก็ได้ เฝอญข้าพเจ้าเป็นคนไม่ค่อยชอบซักใจคนจึงปล่อยให้แกพูดให้ฟัง และส่งเสริมสนับสนุนให้แกพูดเรื่องนั้น เราจึงอยู่ด้วยกันได้ เมื่อพูดถึงความรักแล้ว ออกซมหน้าใจเพื่อนคนนั้นไม่ได้ จะไม่มีคำว่าผิดหวังสำหรับ ผู้ที่จะ ครองใจ เขาอย่าง แท้จริงซักจะออกนอกกลุ่มนอกทางแล้ว หันเข้ามาเกี่ยวกับวิธีทำให้คนรักของเราต่อไป

พูดถึงเรื่องการคุยแล้ว ผู้ที่คุยไม่เป็น ถือว่า เป็น ปมต้อย เมื่ออยู่ กับเพื่อนฝูง และการคุยนั้นก็มิใช่ว่า คุยมากถือว่าคุยเก่ง คนคุยเก่ง แต่ถ้าคุยไม่เป็นก็ไม่ถือว่า คุยเก่ง เราต้องคุยเป็น การคุยหรือการสนทนาในเรื่องที่อีกฝ่ายหนึ่งสนใจนั้น ก่อนคุยเราควรจะหยั่งๆดูก่อนว่าเขาสนใจอะไร เป็นต้นว่า ถ้าจะคุยกับผู้ชาย ควรคุยถึงเรื่องการเมือง สงคราม ตำแหน่งการงาน การประกอบอาชีพ ท่องเที่ยว อนาคต และงานอดิเรก จะคุยกับผู้หญิงควรคุยถึงเรื่อง ภาพยนตร์ การแต่งกาย เลือกคู่ครอง การบ้าน ตำแหน่งการงาน คุยกับคนไข้ก็คุยเกี่ยวกับ ข้าราชการโรค อาหารการกิน บรรยากาศ และชมว่าร่างกายสมบูรณ์ขึ้น คุยกับคนแก่ คุยถึงเรื่องศาสนา ลีเก ลูกหลาน ฯลฯ คุยกับคนต่างถิ่น ต้องคุยประสพการณ์บ้านเมืองของเขา อาหาร ฯลฯ

แต่ ก็ต้องขึ้น กับกาลเทศะ อีก เช่น

กัน ถ้าเป็นผู้น้อยควรด้อมตัวไว้ ถ้าผู้ใหญ่กว่าก็อย่าคุยโม้จนเกินไป ข้อสั้นก็สรุปลงที่ว่าควรคุยในเรื่องที่ฝ่ายหนึ่งสนใจ

ข้อสุดท้ายสำหรับวิธีที่จะทำให้ผู้อื่นรัก คือ จงทำให้ผู้อื่นรู้ว่าเขาเป็นคนสำคัญ ทุกคนย่อมอยากจะมีหน้าที่ตำแหน่ง การงาน ฉะนั้น เราต้องพยายามทำให้เขารู้ว่าเขามีความสำคัญ ผลที่ได้รับคือ เขาจะสนใจเรา คาร์เนกี้เคยใช้ฝีปากของเขาชมบุรุษไปรษณีย์คนหนึ่ง โดยใช้คำพูดเพียงว่า “ผมอยากจะมีศิระชะที่มีผมอย่างคุณ” เป็นผลให้ไปรษณีย์ผู้นั้นสะอึ้ง และยิ้ม ตอบว่า “ครับ แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ดีเหมือนเก่าเสียแล้ว” เขาพูดทำนองด้อม ๆ แน่นนอนที่ชายนี้กลับบ้านสิ่งแรกที่จะต้องทำคือ ส่งกระจกคุณมตัวเอง

ข้าพเจ้าเคยมีทัศนคติไม่ดีต่อเพื่อนคนหนึ่งไม่ว่าเขา จะแสดง หรือพูดอะไรออกมา เป็นไม่ถูกใจเสียทุกอย่าง ต่อมาเรามีโอกาสทำงานร่วมกัน ข้าพเจ้าได้ฟังข้อความหนึ่งจากเพื่อนผู้นี้ว่า “ถ้าไม่มีวินัยคงไม่ทำหนังสือพิมพ์ในปีนั้นแน่ ๆ” ทุกคำทุกตัวอักษร มันคงแว่ว อยู่ใน โสตประสาท ข้าพเจ้าตลอดเวลา ทำให้ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญของตน ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ไม่ดีต่าง ๆ หมกสันไปคงเหลือแต่ว่า “มีอะไรบ้างที่จะให้ผมช่วย” มันก็แปลกอยู่

เพียง คำพูด ไม่ ก็คำ สามารถ ทำให้ คนเรา
เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด เพื่อนคน
นี้มีใช้ใครอื่น สาราณียกรของเรานั้นเอง

คน ทุก คน ชอบ ยอ ค่ายกัน ทั้งนั้น
ฉะนั้น ถ้าจะเพิ่มอีกหลักหนึ่งก็คือ การยอ
การยกย่อง ชมเชย ก็จะทำให้ผู้อื่นรักเรา
ได้เช่นกัน แต่การยกเช่นนั้นควรทำให้
พอเหมาะพอควร ถ้ามากเกินไปจะเบื่อ ไม่
มีค่า และเป็น การสร้างทัศนคติไม่ดีต่อตัว
เราค้วย

วิธี ที่จะทำให้เขารัก นั้น สรุปได้ ๕
ข้อ ดังนี้

๑. สนใจต่อเขาแล้วเขาจะสนใจต่อ
ท่าน

๒. ยิ้ม

๓. จำชื่อเขาให้ได้ จำไว้ว่าชื่อ

ของ บุคคลใด ก็ตาม สำหรับ บุคคล นั้น แล้ว
ย่อมถือว่าเป็นสำเนียง ที่อ่อนหวาน และสำ-
คัญที่สุดในภาษามนุษย์

๔. สนทนา ถึงเรื่อง ที่ อีกฝ่ายหนึ่ง
สนใจ

๕. จง ทำให้ ผู้อื่น รู้ว่า เขา เป็น คน
สำคัญ

ท่าน ผู้อ่าน ครบ ท่าน มีกี่ข้อ แล้วใน
จำนวน ๕ ข้อ หากมีครบ ๕ ข้อแล้วเชื่อ
แน่เหลือเกินว่าชีวิตท่านจะราบรื่น ไปตลอด

ก่อนจบข้าพเจ้าขอฝากไว้ว่า มิใช่
เพียงแต่ความหล่อ ความสวย ความเรียบ
ร้อยน่ารัก และการมีชื่อเสียงโด่งดังเท่านั้น
ที่จะทำให้ผู้อื่นรักและสนใจ

ร อ ย ม ล ทิ น

“ ปุณฺทริก ”

สตรีที่ยังสาว
ชายเห็นก็ชายตาม
เปรียบได้กับดอกไม้
กลีบหอมโชยตามลม
เกสรระอองอ่อน
ภูเห็นก็ภูไถ
หญิงสาวเมื่อชายพบ
พล่ามพูดการมคม
ปรนเปรอเสนอรัก
กลเล่ห์เสน่ห์หน้า
เลิศล้ำด้วยคำหวาน
กี่ปี่หรือกี่ปาง
ซัดสนหรือจนเหลือ
รักกันสนิทใน
ตายไหนพี่ตายนั้น
ใครใคร่มาปะปน
สาวน้อยได้ฟังพจน์
ขมข้อยองคะนองพา
หญิงนั้นหลงรักนี้
ถึงแม้พยายาม
ความชั่วไม่หมดสิ้น
แนบรู้อยู่แก่ใจ

เสน่ห์พราวสะพร้งาม
จะซัดขึ้นจะเซยชม
สี่สกลใสสง่าสม
เผยอกลิบพยับใบ
ก็ขจรขยายไกล
ฤจะเลียบเซยชม
ก็หวังคบสนิทสนม
พนอน้องสนองคำ
เสนานักสำนวนพริ้ง
ฉอเลาะรำรำพันพลง
พริกน่านมิจืดจาง
มิแปรเปลี่ยนเป็นหลายใจ
ถึงกตเกลือกก็เป็นไร
พอชื่นใจก็หายจน
กอดคอกันเราสองคน
ก็ต้องสู้จนเย็บตา
ก็หลงรสพจนา
กำเริบรักเร้ารุ่มกาม
คาวราศีย่อมติดตาม
จะชานซัดสักเท่าไร
เป็นมลทินติดตัวไป
ในความคิดคอยติดตัว

หากชายเขารับเลี้ยง
ก็ค่อยจะคลายมัว
ซึ่งสุกเสียก่อนห้าม
โทษชายก็ชายใด
ความสาวที่สุดสิ้น
โทษตัวด้วยมัวเมา
หญิงทรมาก็สิ้นศรี
คุณค่าก็กลับกลายเป็น
หญิงเอ๋ยจะรักใคร
เชิงชายนั้นหลายชั้น

ไต่คูเคียงเป็นเมียผัว
มิต้องชำระกำใจ
จะหาความใครที่ไหน
จะรอหน้ามารับเอา
เกล้ารำกินเพราะความเขลา
จะถูกกว่าเที่ยวโทษชาย
เหมือนมณีแตกสลาย
เป็นเศษแก้วสิ้นแวววรรณ
พินิจให้จงเหมาะมั่น
อย่าได้เชื่อการมชาย ๐

๕
อมยิ้ม

ทำไมนักเรียนหญิงจึงอยู่แต่ในหอสาม?

อาจารย์ใหม่ : “เอ...ทำไมนักเรียนหญิงในหอพักของวิทยาลัย จึงอยู่แต่ในหอสามนะ”

อาจารย์เก่า : “ใครบอกคุณ”

อาจารย์ใหม่ : “ก็ผมสังเกตมานานแล้ว”

อาจารย์เก่า : “ทำไมคุณจึงคิดเห็นเป็นเช่นนั้นล่ะ”

อาจารย์ใหม่ : “อ้าว ก็คุณไม่เห็นหรือ ที่ปกคอเสื้อของเขานะ ล้วนมีแต่สามจุด ด้วยกันทั้งนั้นเลย”

อาจารย์เก่า : “.....! ??”

๒๒ พิศวงเคา ๒ ■ โรจน ประพนธ์รส M

แสงอาทิตย์ที่สาดเปรี้ยง ๆ ลงมาในวันนั้น แสบจะทำให้เราหมกกำลังที่จะยกมือทวออันคมกริบ ประหัตประหารกลุ่มหญ้าที่ชวยอดสลอนภายในเขตเรือนจำ เหงื่อออกจนท่วมตัว เสื้อผ้าออกกลิ่นสง ๆ และฝ่ามือที่เหนียวหนับ ก่อความความรู้สึกอย่างที่สุด ข้าพเจ้าทอดสายตาผ่านโอแคตที่เด่นเป็นตัวอยู่เบื้องหน้า ไปยังนักโทษคนหนึ่งที่กำลังก้มหน้า ก้มตา ทวอหญ้าอย่างไม่เอาทรต่อไอระอุของแสงตะวัน

“เจ้าทับ ไม่ร้อนหรือ?” ข้าพเจ้าถามอย่างระเหยใจ เจ้าคนที่ถูกเรียกว่าทับเงยหน้า ที่ยิ้ม ไปทวยเหงื่อ ขึ้นมอง ข้าพเจ้า ทวยดวงตาเป็นประกาย

“ร้อนซี ไร่ถามได้ แต่ฉันต้องให้เสร็จก่อนเที่ยง”

“ทำไมล่ะ?”

“วันนี้พะเนียงคงมาเยี่ยมฉัน เพราะมันเคยมาวันเสาร์ตอนบ่าย”

“อืม...เมื่อยเอ็งยอกจริง ๆ นะทับ เอ็งติดคุกตั้ง ๗ ปียังอุตสาห์สู้ทนคอย เมียข้าซี...ซี” ข้าพเจ้าก็คึกครามเมื่อนึกถึงความหลัง ข้าพเจ้าต้องติดคุกเพราะฆ่าไอ้คนที่ปลุกปล้ำเมีย แต่พอข้าพเจ้าเข้ามาอยู่ในนี้ไม่นาน เมียที่แสนดีของข้าพเจ้ากลับหนีตามชาวกรุงหน้าเท่ไปเสียแล้ว

ข้าพเจ้ามองทับ ซึ่งมันเรียกข้าพเจ้าว่าพี่อย่างสนิทปาก ทั้ง ๆ ที่แก่กว่ามันเพียง ๒ ปี เจ้าทับรูปร่างบึกบึนสมชายไบหน้าสีเหลี่ยม ผมหยักเสียจนหยิก ขณะนั้นมันสวมกางเกงเพียงตัวเดียว จึงทำให้เห็นรอยสัก สีคราม รูปมังกร เลื้อยลง มาจากลำแขนอันแข็งแรง และกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ของมันได้อย่างชัดเจน กรณีฆ่าคนตายอีก นั้นแหละ ที่ทำให้เจ้าทับ ต้อง ระเหิดเข้ามาอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า และคนอื่น ๆ อีกหลายคน

กอหญ้ากอ สุดท้ายถูกหวดจับ เข้าที่

โคนัน เสียงผู้คุมก็บอกให้เราพักได้ เราพากันเดินลากโซ่ตรวนเส้นใหญ่บ้าง เล็กบ้างตามความหนักเบาของโทษที่ก่อขึ้น มุ่งหน้าไปยังดงน้ำใหญ่ซึ่งคอยเราอยู่เบื้องหน้า แสงแดดยังคงทอแสงอันแรงร้อนของมัน ลงมาเผาผลาญพลังงานของทุกคน แม้แต่สุนัข ผอมโซ นอนตาปรือเอาคางเกย บนดินของมันอยู่ใกล้ ๆ ถังน้ำ ข้าพเจ้านึกถึงอาหารกลางวันอย่างแสนระอา.....มันคงไม่แตกต่างไปกว่าวันอื่น ๆ...ข้าวแดงแกงผักบุงหรือไม่ก็ผักคะน้ากลิ่นเหม็นเขียว!

สภาพของเรือนจำเป็นห้องกว้าง ๆ ๓ ห้อง มันทั้งมืดทั้งอับ แสงแดดส่องเข้ามาไม่ค่อยถึง กลิ่นสาบกลิ่นสาบ เหม็นเปรี้ยว เหม็นบูด อะไรๆก็รวมอยู่ในห้องทั้งนั้น มันเป็นที่เพาะเชื้อโรคอย่างดี ทั้งเลือกทั้งยุ่งก็ชุมพอ ๆ กับมดงามที่เดินเรียงแถวจากฝาผนังด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง แต่อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับปีบ ๓-๔ ใบที่วางอยู่มุมห้องนั้น มันส่งกลิ่นตรลบอบอวลไปทั่วห้อง ทั้ง ๆ ที่เราพยายามเอามันไปทิ้งตอนเช้ามีดทุกวัน เมื่อพ้นจากการทำงานเราก็มานั่งจับเจ้าอยู่ในนี้ เราซึ่งหมายถึงเจ้าทับ เจ้าเกรียง เจ้าโชติและข้าพเจ้า พอประตุกรงลั่นกุญแจคังกรีก ต่างก็ถอนใจเฮือกราวกับหนักันไว้ ซึ่งกรงเหล็กและหน้าต่าง

ที่สูงท่วมหัวทำให้เราท้อใจ ถูกละ! จะมีใครสักก็คนเขียวที่ไม่เคยคิดแหกคุก!

เจ้า เกรียงเปิด ปาก หาว เสียง สนั่น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงบ่ายสองโมงด้วยซ้ำไป มันล้มตัวลงนอนแผ่หรากลางห้อง

“เฮ้อ! มันก็สุขดีทรอกนะพี่ เลิศเวลากินเขาก็ทำให้กิน เวลานอนริก็มีคนคอยเอาใจใส่ บิ่คประตุเปิดประตุให้ทั้งเช้าทั้งเย็น เวลาจะถ่าย ส้วมก็อยู่ในนี้แทบจะไม่ต้องเดินเลยอย่างกะพระราชาก็ไม่ปาน” แล้วทำอันอยู่ไม่สุขของเจ้าเกรียงก็เหวี่ยงไปที่ปีบใบหนึ่ง โซ่ตรวนที่ล่ามขากระทบกับปีบเสียงไม่ดังนัก แต่ก็พอจะทำให้ยามที่ยืนอยู่หน้าห้องหันมามองด้วยสีหน้าและแววตาที่บอกถึงความไม่สบอารมณ์ เจ้าเกรียงพ่นออกมาอีกแต่คราวนี้ผ่านเจ้าทับ ไปยังเจ้าโชติ

“บา...แม่เจ้าไวย วันนี้ไอ้ทับคงมีอะไรดีเสียแล้ว ท่าทางกรุ่มกริม นัยน์ตาเยิ้มหยดย้อยไปเลยวะโชติ...ว่าไงวะทับ อืมอะไร?”

“เมียกูจะมาเยี่ยมนะซี” เจ้าทับพูดด้วยน้ำเสียงภูมิใจเต็มที

“อะฮ้า!” เจ้าเกรียงผุดลุกขึ้นนั่ง “เมียเอ็งเขายังคู่คำคู่ตีเอ็งอยู่ริ ไงทับบ้านนี้มีผัวใหม่ไปแล้วมั้ง.....แม่ยายมึงนะเรื่องอะไร

เขาจะปล่อยให้ ลูกเขาเหี่ยวแห้ง คอยปรนนิ-
บัติไอ้ผ้าขี้คุกอย่างมึงอยู่ละ...?” ไม่ทันขาด
คำพูดของเจ้าเกรียง มือหนา ๆ ของเจ้า
ทับก็ซัดเข้าที่ปากพล้อยของมัน ด้วยอารมณ์
แรง

“หยุด.....เกรียงหยุดพูดเดี๋ยวนี้”
หน้าตาของเจ้าทับแดงก่ำไปด้วยโทสะจริต

“ตั้ง ๗ ปี ๘ ปี ผู้หญิงที่ไหนเขาจะ
คอยมึง” เจ้าเกรียงโพล่งขึ้นตามวิสัยของ
คนปากมาก และเพราะปากนี่แหละที่ทำให้
ให้เจ้าเกรียงเข้ามานอน มุ้งสายบัวแทนลวด
ตาข่ายหรือผ้าโปร่งตาพริกไทย

ก่อนที่ หลังมือ ของ เจ้าทับ จะ ประ-
เคนลงบนปากของเจ้าเกรียงอีกครั้ง ข้าพ-
เจ้าก็ถลันเข้าไปก้นไว้ก่อน

“เออ เดียวก็โดนแยกห้องกันอีก
หรือ เจ้าเกรียงก็พูดไม่รู้จักคิด เจ้าทับก็
ไวเกินไป” ความเกรงใจข้าพเจ้าที่มีอาวุโส
ในหมู่ ๔ คน ทำให้คนทั้งสองหยุดวิวาท
แต่ก็ไม่วายใช้สายตาเป็นสื่ออาฆาต

ผู้คุม ห้องขัง ไซกุญแจ ออก ก็ไม่พูด
พละมท่าเพลง ถึงตัวเจ้าเกรียงออกไปไว้
อีกห้องหนึ่งแล้วก็กลับไปยืนยามราวกับไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

“ไอ้หมอนั่นคงหมั่นใส่เจ้าเกรียงตั้ง
แต่มันถีบถักถ่ายแล้ว” เจ้าโชติกระซิบเบาๆ
แต่ ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจ คำพูด ของมัน มากไป

กว่าอกับกิริยาของเจ้าทับ ที่ค่อนข้างกระวน
กระวายยื่นเกาะลูกกรงห้องขัง แน่ละ! เจ้า
ทับคงจะคอยพะเนียงเมีย สุดที่รักของมันนั้น
เอง

บ่าย ๓ โมงแล้วก็ผ่านมาเป็นบ่าย ๓
โมงครึ่ง ไม่มีวีแววว่าพะเนียงจะเข้าเยี่ยม
เจ้าทับ ข้าพเจ้าก็อดพะงั่วพะวังด้วยไม่ได้
เพราะถึงอย่างไร ของฝากที่นำมาให้แก่เจ้า
ทับเพียงคนเดียว ที่มีค่ากับนักโทษเช่น
ข้าพเจ้า เจ้าโชติ หรือแม้แต่เจ้าเกรียงซึ่ง
ถูกลากตัวไปไว้อีกห้องหนึ่ง สีหน้าของ
เจ้าทับเริ่มเปลี่ยนสีเป็นหมองคล้ำ มือที่จับ
ลูกกรงเกร็งแน่นแต่ก็ยังสั่น ด้วยความกดดัน
ของอารมณ์

“หรือ มัน จะเป็นอย่างไรที่เจ้าเกรียง
ว่า...” มันหันมาพูดกับข้าพเจ้าเสียงแหบโหย

“เฮ้ย..... จะเอาอะไรกับเจ้าคนปาก
พล้อยอย่างเจ้าเกรียง เมียเอ็งเขาอาจติด
ธุระที่อื่นก็ได้”

“ธุระ...ธุระอะไรกัน?” ข้าพเจ้า
มองเห็นกรามที่โปนขึ้นบนใบหน้าสีเหลือง
นั้น ดวงตาจ้องไปข้างหน้าราวกับจะให้
ทะเลูก้าแพงคุกออกไปข้างนอก ก่อนที่เจ้า
ทับจะทुरนทुरายมากไปกว่านั้น ร่างของ
ผู้หญิงสาวค่อนข้างท้วม สวมชิ้นกลางเก่า
กลางใหม่สีเหลืองลายดำ สวมเสื้อแขน
กระบอกสีดำก็ก้าวพ่นมุขตึกออกมาพร้อมกับ

ห่อสัมภาระในมือที่ทำให้เราใจพองคับอก

“พะเนียงทำไมซำนักล่ะ...” เจ้า
ทับเอื้อมมือ ไปจับกุม มือขาวนวล ที่อยู่นอก
ลูกกรงไว้

“โธ่! พี่ทับ พะเนียงมาซำก็เพราะ
แม่ของพี่ทับป่วย...”

“แม่พี่นะหรือป่วย” มั่นอุทานเสียง
ดัง

“จ๊ะ แม่พี่ไม่สบายมาก พะเนียง
ต้องดูแล พอแก่หลับพะเนียงก็รีบมาหา
พี่จ๊ะ เอ้อ.....พี่ทับจ๊ะ! แม่ของพะเนียงจะ
ให้...” เสียงของหล่อนขาดหายเข้าไปใน
ลำคอ

“จะให้...ทำไม?”

“แม่จะให้ พะเนียงแต่งงาน กับนาย
กรตลูกกำนันก้อนจ๊ะ”

“เอ๊ะ จะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ใน
เมื่อพี่ยังอยู่...แล้วพะเนียงเต็มใจหรือเปล่า”
มันรู้เขาอย่างสะกดยกคลื่นเต็มที

“พะเนียงรักพี่จ๊ะ พะเนียงอยากให้
ออกจากคุกเร็ว ๆ”

“อีก ๓ เดือนพะเนียง.....คอยพี่
ก่อน”

“แต่แม่ของพี่.....แม่ของพี่กำลัง
เจ็บหนัก แล้วพะเนียงก็เหลือเวลาตัดสินใจ
ใจเพียงอาทิตย์เดียว”

“จะให้พี่ทำอย่างไร” มันครางอย่าง

ปรวคร้าว บีบมือพะเนียงไว้แน่น ดวงตา
ของมันแลสบซ้ำพเจ้าอย่างขอความเห็นใจ

“พะเนียงต้อง รีบกลับ ไปดูแล แม่ ของ
พี่...นี่จ๊ะของฝาก”

“พี่ทับพยายาม ใจของฝากของพะ-
เนียงให้เป็นประโยชน์แล้วใช้เร็ว ๆ นะจ๊ะ”
ทางตายาวรี ของหล่อน ซ้ำเลื่องมาที่ซ้ำพเจ้า
แวบหนึ่ง แล้วหันไปพูดอะไรเบา ๆ กับ
เจ้าทับก่อน ที่จะพาร่าง อวบอ้อม ด้วยวัยสาว
ผ่านออกไป พอลับร่างของพะเนียง ซ้ำพ-
เจ้าก็กระเียบเข้าไปจนใกล้ เจ้าทับที่กำลังแก้
มัดคล้องอะไรอยู่อย่างร้อนรน โดยมีเจ้า
โชติเข้าไปชะโงกอยู่ใกล้ ๆ

“มีอะไรมั่งพี่ทับ”

“เอ้า เอาการ้วยหอมไป”

“แหม! วิเศษ วิเศษเลย” พอได้

กล้วยเจ้าโชติไม่สนใจอะไรอีก มันหยิบไป
ทั้งหวี ยืนเคี้ยวตุ้ย ๆ อย่างสบายใจ

กล่อง ที่เจ้าทับ แก่ ออกนั้น มัน ไม่มี
อะไรมากกว่าบุหรี่ปวงด้วย ใบทองแห้ง มวน
โต ๆ อัดแน่นอยู่ในกล่อง พร้อมด้วยไม้
จี้ตไฟกลักหนึ่ง ซ้ำพเจ้าไม่ใช่คนติดบุหรี
จึงหันมาสนใจกับกระบอกข้าวหลาม ๓ กระ-
บอกนั้นแทน แต่พอซ้ำพเจ้าจะใช้กำลังจี้ก
ไม้แข็ง ๆ ออกจากกัน มือของซ้ำพเจ้าก็ถูก
กระตุกอย่างแรง จนกระบอกข้าวหลาม
หลุดจากมือ

“เดี๋ยว...พี่เลิกอย่าเพิ่ง...” เจ้าทัບ
นั่นเองที่ซัดจังหวะเอาไว้

“อ้าว แล้วกัน อะไรล่ะ?”

“พี่คง ไต้ยีน ที่พะเนียง มันพุก แล้ว
เรื่องแม่ แล้วก็เรื่องที่มีนถูกบังคับให้แต่ง
งานใหม่”

“อ้อ! ไต้ยีน แล้วทำไม?”

เจ้าทับยื่นหน้ามาจนซิกโบหู แล้ว
มันก็กระซิบสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าสะดุ้งราว
กับถูกสะกิดด้วยของมีคม

“พี่คงเข้าใจฉันแล้วใช่ไหม? อีก
๓ เดือน แม่ฉัน.....เมียฉัน.....จะเป็น
ยังงี้”

“แต่มันไม่ใช่ของง่ายหรอกนะ เขา
มียามอยู่ทั่วไป” ข้าพเจ้าเตือน

“ถึงอย่างไรก็ต้องเสี่ยง มันหมด
หนทางแล้ว” ลงทำเสียงแข็งอย่างนั้นก็เลิก
พูดกันได้ เพราะอย่างเจ้าทับนักโทษที่จับ
กันมาได้ ๕ ปีเศษ ลงว่าจะทำอะไรก็จะ
ต้องทำอย่างปากว่า

“แล้วเจ้าโชติ...” ข้าพเจ้าอดวิตก
ไม่ได้

“ฉันมีวิธีจัดการแล้ว พี่คอยช่วย
ฉันก็แล้วกัน”

เลื่อย พร้อม ทั้งมีคัตต์เหล็ก คมกริบ
เป็นเงาวับ ยาวประมาณ ๘ นิ้วถูกดึงขึ้นมา
จากกระบอกร้าวหลามอย่างระมัดระวัง ใน

ขณะที่ยาม ข้างนอกเปลอ และเจ้าโชติ หลับ
สนิทเมื่อกล้วยเข้าปากไปไม่ถึง ๕ ผล บุหรง
มวนโคที่ข้าพเจ้าไม่สนใจในตอนแรกนั้น บัด
นี้มีมันสำคัญกว่าอย่างอื่นทั้งหมด เพราะทั้ง
กล่องนั้น มีเหล็ก ร้างแหแห่งที่บดละเอียด ผัง
ตัวรวมอยู่กับยาเส้นภายในมวน ข้าพเจ้า
ไม่อยากจะชมพะเนียงเลยว่า หล่อนไม่
เพียงแต่เป็นผู้หญิงที่สวยเท่านั้น หล่อน
ยังฉลาดเป็นเยี่ยมอีกด้วย

เราต้องใช้หัวคิด อย่างหนักเกี่ยวกับ
การหนีของเจ้าทับ สิ่งแรกก็คือใช้ครวน
ที่ล่ามขาของมัน แล้วต่อมาก็คือลูกกรง
เหล็ก หรือไม้ก็หน้าต่างอันแข็งแกร่ง จาก
นั้นก็กำแพงที่สูงท่วมหัว รวมกับตำรวจอีก
เกือบ ๒๐ นาย ที่คอยระแวดระวังอยู่ทั้งใน
และนอกเรือนจำ ถ้าเจ้าทับหนีไม่รอดก็
แน่เหลือเกินว่า ร้างของมันต้องพรุนไป
ด้วยกระสุนขนาดต่าง ๆ แต่เราก็ไม่ต้อง
เปลืองสมองคิด ในเมื่อทางการประกาศ
ว่า วันรัฐธรรมนูญที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๔๗๕
พวกนักโทษได้รับ พระราชทาน อกยโทษทุก
คน ข้าพเจ้า เกรียง ทับ และโชติซึ่งจวน
จะพ้นโทษก็หลุดไปเลย เห็นจะไม่ต้องบอก
ว่า คนที่ตั้งใจที่สุดคือเจ้าทับ

สองคืนผ่านไปอย่างเชื่องช้าใน
ความรู้สึกของเรา.....ทุกอย่างพริ้วแต่คำว่า
พรุ่งนี้แล้วสินะ.....พรุ่งนี้แล้วที่อิสระภาพจะ

กลับมาสู่เราอีกครั้งหนึ่ง แต่พอเราจะก้าว
ออกสู่โลกภายนอกอย่างซึ้นตา ผู้ต้องหา
คนหนึ่งก็ถูกนำตัวมาขังร่วมกับพวกเรา

“ผมชื่อเทพ...” เขาแนะนำตัวเอง
กับข้าพเจ้าอย่างสุภาพ

“ผมถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตายถึง ๒
คน แถมจุดไฟเผาบ้านเสียอีกด้วย ทั้ง ๆ
ที่ไม่มีหลักฐาน อะไร เลย ที่จะ ปรั๊ก ปรั้าผม
เช่นนั้น”

เขา กล่าว เสียง สลต ทั้ง สีหน้า และ
แววตา ข้าพเจ้าลอบสังเกตเขาอย่างซ้า ๆ
เทพเป็นคนอายุไม่เกิน ๒๕ ปี ข้าพเจ้าเภา
เช่นนั้น เพราะลักษณะท่าทางของเขาตั้ง
แต่ผมที่สันเกรียนราวกับผมของเด็กนักเรียน
ไบหน้าอ่อนเยาว์ ผิวเกลี้ยงเกลาเหมือนลูก
ผู้คิหิบบิโย่งไม่เคยทำอะไร แม้แต่จะให้
แตกเผา รูปร่างบาง ๆ มองไม่เห็นมัดกล้ามเนื้อ
ของเขา ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าเทพ
ไม่ใช่คนร้าย ท่าทางของเขาเรียบร้อย โดย
เฉพาะแววตากู่นั้นช่างซื่อเสี่ยจริง ๆ ผู้ต้อง
หากนใหม่ นั่งเอาศอกยันเข่า มือกุมขมับ
หน้าผากย่นอย่างคนเจ้าทุกข์

“นี่น้องชายคิจจะสูคคิใหม่?” เจ้า
ทับถามอย่างเวทนา

“สูคคิ” เขาผงกศีรษะซึ้น แววตา
เลื่อนลอย “ผมจะเอาเงินที่ไหนไปสูคคิ
ครับ ผมเป็นคนจนหาเข้ากินค้ำ แล้วตอน

นี้แม่ผม ซึ่ง มีอยู่ คน เดียว ในโลก กำลัง เจ็บ
หนัก”

“แล้วเรามาติดคุกเสี่ยอย่างนี้ใครจะ
ดูแลแม่ล่ะ”

“นั่นซีครับ ฟรุ้งนี้เขาจะส่งผมไป
ขังระคคิที่จังหวัดแล้ว ผมสงสารแม่เหลือ
เกิน”

ข้าพเจ้ามองตาเจ้าทับ เห็นดวงตา
ของมันแดงก้ำ

“ฟรุ้งนี้พวกเราพันโทษ แต่เธอ
คงถูกส่งจังหวัด”

ข้าพเจ้าเลี้ยงออกมานั่ง ตรงมุมห้อง
ปล้อยให้เจ้าทับและแขกหน้าใหม่ ของเรากุย
กันต่อไป เพราะต่างคนมีภาระเช่นเดียว
กัน

คืน นั้น ข้าพเจ้า ง่วง งุน อย่าง หนัก
ง่วงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หนึ่งตาทั้งสอง
ข้างลึ้มแทบไม่ซึ้น มันควรจะเป็นคืนที่
ข้าพเจ้าตาสว่างกว่าทุกคืน เพราะฟรุ้งนี้
อิสระภาพรออยู่ข้างนอก แต่...ข้าพเจ้าก็
ไม่รู้ตัวเลยว่า คืนนั้นข้าพเจ้าหลับไปได้
อย่างไร!

เสียง ไอ้โต้งไก่ เรือนจำ แ่วว มากับ
สายลม ข้าพเจ้าเบิกม่านตาซึ้นอย่างซ้า ๆ
เห็นเป็นเงาเลื่อนกลาง เจ้าทับคืนก่อนมัน
ยึนสูบบุหรงไฟแดงวาบ ๆ อย่างสงบ ส่วน
เจ้าโชตินอน คว่าหน้ากรนเบา ๆ อยู่ ปลาย

เท้าของข้าพเจ้า อีกคนหนึ่งไม่ทราบว่าจะไป
ไปหลับอยู่เสียที่ไหน.....แต่แล้วข้าพเจ้ารู้สึก
สังหรณ์วูบขึ้นมาทันที เมื่อนึกถึงการหลับ
เป็นตายเมื่อคืนนี้

“เทพไปไหน?”

“ไปแล้ว” เจ้าทับตอบโดยไม่หัน
มามองหน้า

“ไปจังหวัดศรี?”

“เปล่า แหกคุกไปเมื่อคืนนี้”

“หือ! เอ็งช่วยเขาใช้ไหมล่ะ”

“ใช่” เจ้าทับตอบสั้น ๆ

“นั่นใจรอยเหล็กที่ถูกตัด”

“อ้อ เมื่อคืนเอ็งรมควันขำนะซี”

ข้าพเจ้าชักจุน เมื่อรู้ว่า กลิ่นของ เทีคร่าง แห
นนั้นเองที่ทำให้ข้าพเจ้าหลับสนิท

“สงสารมันพีกี เมื่อคืนนี้ตำรวจ
ไปฉลองรัฐธรรมนูญ ที่บ้าน ผู้กำกับกันหมด
โอกาสมันให้แล้วนี่ ช่วยคนบริสุทธิ์ให้หนี
ดีกว่าถูกยิงเป้า แล้วเทพมันก็มีแม่ที่จะต้อง
ดูแลเหมือนฉัน...”

“ทับหนอทับ เสียงช่วยคนอื่น
แต่ไม่คิดถึงตัวเอง” ข้าพเจ้าบ่น

ชั่ว ครู่เดียว ที่ ตำรวจ จะมารับ ตัวผู้
ต้องหาส่งจังหวัด ข่าวนักโทษแหกคุกก็
แพร่สะพัดไปทั่วเรือนจำราวกับพลุ เจ้า
เกรียงกลับเข้ามาอยู่ห้องเดียวกับเราอีก

“ไอ้นักโทษมันรูปร่างยังงีฟิเลิศ”

“สูง ๆ ขาว ๆ ผมเกรียน ๆ”

“ฮ่า” มันอุทานเสียงหลง

มันมี ฝืดที่ขมับซ้ายด้วยใช้ไหมพ”

“เออใช่ เอ็งรู้จักมันหรือเกรียง”

“โธ่ ยิ่งกว่ารู้จักอีก มันเป็นคนคน

เดียวกับไอ้เสือเทพ ลูกพี่ที่หักหลังผมเอง
แหละ มันตีหน้าเล่นละครได้เก่งนัก เจ้า
ทับไม่ควรปล่อยมันไปเลย รู้หรือเปล่าว่า
ตำรวจเขาพบหลักฐานแล้ว ไอ้เสือเทพมัน
ฆ่าคนแล้วก็จุดไฟเผาบ้านจริง ๆ ผู้ที่มัน
ฆ่าก็คือ แม่เอ็ง.....เมียเอ็ง.....แล้วที่บ้านของ
เอ็ง”

“พูดอะไรนะเกรียง มันฆ่าแม่ ฆ่า
พะเนียงอย่างนั้นหรือ” เสียงของเจ้าทับ
ขาดหายไปนับพลัน แล้วร่างอันสูงใหญ่ของ
เจ้าทับก็ล้มตึงลงกลางห้อง !!

แต่...คนไร้ค่า

ฉวีศรี

เราพบกันครั้งแรก.....เมื่อไรเธอคงจำได้
ไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องบอกซ้ำอีก
แต่.....เหตุการณ์นั้นนานมาแล้ว
เกี่ยวนี้.....มีแต่ปัจจุบันและอนาคต
เธอ.....ตัดพ้อต่อว่าอย่างน้อยใจ
ฉันล่ะ.....ไม่น้อยใจหรืออย่างไร
ถูกละ.....เราเคยอยู่กันด้วยเหตุผล
แล้วใครล่ะ.....คนไม่มีเหตุผล
ฉันรี.....เป็นไปไม่ได้
เธอสิ.....ทำให้ฉันเสียใจหลายครั้ง
นับแต่แรก.....ที่ฉันก้าวมาในรั้วยุงทอง
แล้วเธอ.....จะให้ฉันเชื่ออย่างไรว่าเธอรักฉัน
พอกันที.....สำหรับคำว่ารักของเธอ
ฉันขบใจ.....ที่เธอบอกว่ายังรักฉันอยู่
สายเสียแล้ว.....ไม่ใช่ฉันพบคนอื่นทรอกนะ
แต่ฉัน.....ไม่ถึงขนาดรักเธอจนงมงายต่างหาก
ฉันพอใจที่จะเรียเธอว่า “ซากรักที่ยังหายใจ” ของฉันเท่านั้น
ต่อไปนี่.....คงไม่มีอะไรสงสัยอีกแล้วนะ
เธอ.....จะเรียกฉันว่าที่รักอีกก็คงไม่มีผลอะไร
คนไร้ค่าที่รัก.....ขอเรียกเป็นครั้งสุดท้าย
.....ขอให้เราจากกันเพียงเท่านี้เถอะนะ

คณะผู้จัดทำ

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์จินตนา เอี่ยมใจกล้า

อาจารย์บุญมี เสริมทรัพย์

สาราณียกร

ประทีป เหมือนนิล

อมรา พงษ์ปัญญา

ผดุงเกียรติ มุ่งธัญญา

เลขานุการ

สมยศ สิงห์คำ

พรรณี เทียมบุญประเสริฐ

เหรียญก

ประเสริฐ งามพันธุ์

นวลอนงค์ ศรีตะบัพัญญะ

ช่างภาพ

ศิเรก แสสนธิ์

ณรงค์ ศรีสรวล

สำรอง ไสธรา

ศิลป์

วินัย โสมติ

มนตรี จตุรภัทร

เรวัต บุญญาสิทธิ์

ธุรการ

วัชรินทร์ สอนไส

ปิยะ หอยสังข์

จากจิต

อีกครั้งหนึ่งที่ “bungthong” ได้มีโอกาส
เสนอผลงานแก่ชาวเทศบาลทุกท่าน งาน
ชิ้นนี้ คณะผู้จัดทำทุกคนได้พยายามปรับ
ปรุงให้ดีขึ้นจากเล่มก่อน แต่จะดีขึ้นเพียง
ไร่นั้นหวังว่าคงจะอยู่ในดุลพินิจของท่าน

ด้วยความเมตตาจากท่านผู้ใหญ่ ได้
กรุณามอบเรื่องให้กับbungthong คือท่านเลขา
ธิการคุรุสภา นายเชื้อ วิชัยศิษุ คณะผู้
จัดทำขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่
นี้ด้วย

กราบ ขอบ พระคุณ คณะ อาจารย์ที่
มอบเรื่องราวอันเป็นประโยชน์ให้กับbungthong
ทุกท่าน

ขอบคุณ...เปี้ยก ป็อกแป็ก วรรณกร
รุ่นพี่ผู้หนึ่ง ที่กรุณามอบผลงานให้bungthong
ซึ่งท่านผู้นั้นเป็นผู้ให้กำเนิดหนังสือพิมพ์แผ่น
“ขวัญbungthong” เมื่อ ๕ ปีก่อนนั้น (ปัจจุบัน
วรรณกร รุ่นน้องคง ดำเนิน กิจการอยู่ตลอด
มา)

ขอบคุณ.....นักเขียนทุกคนที่ให้
เกียรติส่งเรื่องมายังเรา

ขอบคุณ ท่านผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของเราตลอดมา

ขอบคุณ ช่างเรียงพิมพ์ทุกคนของอักษรสัมพันธ์

และ สุดท้าย ขอกราบ ขอบ พระคุณอย่างสูงเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับ ท่านอาจารย์จินตนา เอี่ยมใจกล้า ท่านอาจารย์บุญมี เสริมทรัพย์ ที่ได้กรุณาแนะนำช่วยเหลือเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้ “ยุงทอง” เป็นรูปเล่มขึ้นมาได้เช่นนี้

จากจิต

คนหนังสือพิมพ์

๒๐ ตุลาคม ๑๑

พิมพ์ที่ร.พ.อักษรสัมพันธ์ 117-119/2 หน้าวัดราชบพิธ ถนนเฟื่องนคร พระนคร
นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2511